

BURMESE
CLASSIC
1999

မိုးဝါရီ
နိဗ္ဗာန်သစ်

မိုးဝါး
လိပ်ပြာရစ်သစ်

ဦးစက်ရိုင်

လိပ်ပြာရစ်သပ်

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

ထုတ်ဝေသူ	- ဦးအောင်စိုး (ခုနစ်စဉ်ကြယ်စာပေ)
	အမှတ်(၁၈၂) (၃၁)လမ်း၊ ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊
အတွင်းနှင့်အဖုံးပုံနှိပ်သူ	- ဦးကျော်ရင် (၀၅၄၁၇) (ရွှေခြင်္သေ့ပုံနှိပ်တိုက်)
	အမှတ်(၂၂၅)၊ ၃၂-လမ်း၊ ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊
ကွန်ပျူတာစာမီ	- ပြည့်မြိုး
အတွင်းဖလှယ်	- ကိုပေါက်
ဖျက်နှုန်းဒီဇိုင်း	- ရဲလေး
စာအုပ်ချုပ်	- ကိုစိုးနိုင်နှင့်အဖွဲ့
ထုတ်ဝေသည့်အကြိမ်	- ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၁၄၊ ဇန်နဝါရီလ
အုပ်ရေ / တန်ဖိုး	- ၅၀၀ အုပ် / ၁၅၀၀ ကျပ်
ခြုံချိရေး	- ခုနစ်စဉ်ကြယ်စာပေ
	အမှတ် ၁၈၂(B)၊ ၃၁-လမ်း၊
	ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်၊
	ဖုန်း- ၀၉ ၇၃၀၅၁၆၆၄၊ ၀၉၇၃၁၂၆၃၅၇

ဓမ္မ ၈၇

ဦးစက်ရိုင်

လိပ်ပြာရစ်သပ်/မိုးစက်ရိုင် - ရန်ကုန်၊

ခုနစ်စဉ်ကြယ်စာပေ၊ ၂၀၁၃။

အကြောင်း - စာ၊ ၁၃ x ၂၀ ဝင်တီး။

(၁) လိပ်ပြာရစ်သပ်

“သမီး ယုဝါ ... ဒါက ဘယ်သွားမလို့လဲ”

ကားသော့လေးကိုပ်ပြီး ဧည့်ခန်းထဲမှ ဖြတ်အလျှောက်တွင် အမေ
ဖြစ်သူ၏စကားကြောင့် ယုဝါ ခြေလှမ်းတွန့်သွားရသည်။

အမေဖြစ်သူ ဒေါ်ဝါဝါမြင့်ကို ဟီးခနဲ ရယ်ပြလိုက်ရင်း ...

“အပြင်ခဏသွားမလို့ပါ မေမေရဲ့၊ တစ်ယောက်တည်း မဟုတ်
ဘူး၊ နွေမွန်ကိုခေါ်ပြီးမှ သွားမှာပါ၊ မကြာပါဘူး”

ဒေါ်ဝါဝါမြင့်က ယုဝါကို မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ ကြည့်လိုက်ပြီး

“... ”

“သမီးလည်း သင်တန်းပြီးသွားကတည်းက အပြင်တွေပဲ ထွက်နေ
တယ်နော်၊ သမီးအဖေက နိုင်ငံခြားကနေ တကူးတက ကားဝယ်ပေးလို့လဲ”

တာ ခုလိုလျှောက်သွားနေဖို့ မဟုတ်ဘူး သမီး”

စကားအဆုံးမှာ ယုဝါက မျက်နှာလေးကို မဲ့လျက် ...

“သမီးသိပါတယ် မေမေရာ၊ ခုလည်း နေ့တိုင်းသွားနေတာမှ မဟုတ်တာ၊ ပြီးတော့ ... နေ့တိုင်း အိမ်တွင်းအောင်းနေရတာ ပျင်းစရာ ကြီး”

ယုဝါက ပြန်ချေပ,လိုက်သည်။

ဟုတ်သည်လေ။ ခေတ်မိန်းကလေးဖြစ်ပြီး တစ်ရက် တစ်ရက် အိမ်ထဲမှာပဲနေရတာ ဘယ်လောက်ပျင်းဖို့ ကောင်းလဲ။ မေမေကို ထပ်ကာ အချီသတ်လိုက်သည်။

“မေမေရယ် ... သမီးက အရွယ်ရောက်ပြီးသား မိန်းကလေး ပါ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ထိန်းသိမ်းနိုင်ပါတယ်၊ ဘာမှမဟုတ်တာ မလုပ်ဘူး၊ ပြီးတော့ ... ကားဆိုလည်း ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် မောင်းတတ်တာ မေမေ လည်း သိနေတာပဲဥစ္စာ”

မေမေက မျက်စောင်းထပ်ကာထိုးလိုက်ရင်း ...

“ညည်းမှာလည်း မိဘက ပြောလိုက်ရင် ဆင်ခြေဆင်လက်တွေ့ ချည်းပဲ၊ သွား သွား ... မကြာစေနဲ့”

ခွင့်ပြုချက်ရပြီဟု တွေးလိုက်ကာ အပြင်ထွက်ရန် ခြေလှမ်းပြင် လိုက်သည်။

ထိုစဉ်မှာပဲ ...

“ဟဲ့ ... ဒါက ဘယ်ကိုလဲ”

“အာ”

အိမ်အပေါ်ထပ်မှဆင်းလာကာ လှမ်းပြောလိုက်သော အစ်ကိုဖြစ်သူ ဝဏ္ဏ၏စကားကြောင့် ယုဝါ ခြေလှမ်းကို ဘရိတ်အုပ်လိုက်ပြန်သည်။ သတင်းစာရှင်းလင်းပွဲက ဘယ်အချိန်ထိ လုပ်ရမည်မသိ။ ဝဏ္ဏကို နှိမ့်တောတေလေးပြန်ကြည့်ရင်း ယုဝါက ...

“နွေမွန်ကို ဝင်ခေါ်ပြီး ဈေးဝယ်သွားမလို့ မေမေ့ကို ပြောပြီးသွား”

၆

စကားအဆုံးမှာ ဝဏ္ဏက မေမေ့ဆီ လှမ်းကြည့်လိုက်ကာ...

“မေမေကလည်း ... ဒီကောင်မလေး အပြင်သွားမယ်ပြောတာနဲ့ ထွက်နေတာပဲ”

“ဟဲ့ ... နင့်ညီမက တားလို့မရတာ၊ ဒီကြားထဲ နင့်အဖေက ခွေးနှလက်ဆောင်ဆိုပြီး ဟိုက ကားဝယ်ပို့လိုက်တော့ ပြီးရောပေါ့”

ဝဏ္ဏက ယုဝါကို ရှုတည်တည်ဖြင့် ပြန်ကြည့်လျက် ...

“ယုဝါ ... နင် ခုတစ်လော ကားတစ်စီးနဲ့ တော်တော်ခြေရည်နေ ထယ် ဟုတ်လား၊ ကြပ်ကြပ်သတိထားနော်၊ ငါ ကြည့်လို့မရရင်တော့ အဖေ့ဆီကို လှမ်းပို့လိုက်မှာ၊ နင့်ကို မျက်စိဒေါက်ထောက်ပြီး လိုက်ကြည့် ဖေနိုင်ဘူး၊ ငါ့မှာလည်း ငါ့အလုပ်နဲ့ငါ”

ယုဝါက ခေါင်းကုတ်လိုက်ကာ ...

“အာ ... ကိုကိုကလည်း ထစ်ခနဲဆို ဒီဘူတာပဲ လာလာဆိုက်နေ ထယ်၊ နိုင်ငံခြားဆိုတာကြီးကို ညီမလေး လုံးဝမသွားချင်ပါဘူးဆိုမှပဲ၊ ဒီမှာ အလုပ်လုပ်မယ်ဆိုတော့လည်း ကိုကိုတို့က ခွင့်မပြုပြန်ဘူး”

“ဘာလို့ပြုရမှာလဲ၊ နင် ပင်ပန်းမှာစိုးလို့ အိမ်မှာပဲ အေးအေးအေးအေး

၈ ခိုးခံရခြင်း

ဆေး နေခိုင်းတာလေ။ ဒီတော့ အိမ်မှာပဲ အေးအေးဆေးဆေးနေမလား။
ဒါမှမဟုတ် အဖေ့ဆီကိုပဲ လိုက်သွားမလား”

စကားမဆုံးခင်မှာဘဲ ယုဝါက လက်ကာပြလျက် ...

“တော်ပြီ တော်ပြီ ကိုကို ... အိမ်မှာပဲ အေးဆေးနေမယ် ...

ဟုတ်ပြီလား။ ဒါပေမဲ့ ဒီနေ့က ဟို နွေမွန်နဲ့ ချိန်းထားပြီးသားဖြစ်နေလို့
သွားပါရစေရန် ကိုကို”

ယုဝါက အသံခပ်ချွဲချွဲနှင့် လေပြေထိုးလိုက်သည်။ ဝဏ္ဏလည်း
ခဏတော့ တွေခနဲဖြစ်သွားပြီးမှ ယုဝါကို အစုန်အဆန်ကြည့်လျက် စိတ်
မရည်သံဖြင့် ...

“သွား သွား ... မြန်မြန်သွားပြီး မြန်မြန်ပြန်လာ။ ကားကိုလည်း
ဂရုစိုက်မောင်ဦး ... ကြားလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

ပြောပြီး ချာခနဲလှည့်ထွက်လာခဲ့သည်။ အိမ်ပေါက်ဝရောက်စဉ်မှာ
ပဲ မေမေ၏စကားသံသဲ့သဲ့ကို နားစွန်နားဖျား ကြားလိုက်ရသေး၏။

“ဝဏ္ဏရယ် ... နင်ဟာလေ ကိုယ့်ညီမကိုယ်လည်း နိုင်တာမဟုတ်
ဘူး။ ဟိုက မျက်နှာလေးတစ်ချက်ငယ်ပြလိုက်တာနဲ့ ပျော့သွားရောမဟုတ်
လား။ အဲဒါနဲ့များ ဟန်လုပ်ပြီး ဆူနေသေးတယ်”

ဝဏ္ဏဆီမှ ပြန်ပြောသံ ဘာမှမကြားရ။ ယုဝါ ပြုံးလိုက်မိသည်။

သူမကို တစ်မိသားစုလုံးက ဝိုင်းချစ်ပြီး အလိုလိုက်ကြမှန်း သိပါ
သည်။

အစ်ကိုဖြစ်သူဝဏ္ဏက တစ်ခါ တစ်ခါ စိုးရိမ်ပြီး တဖျစ်တောက်

~~တော်ပြောတာက~~ လွဲရင်ပေါ့။

ခုလည်း စိတ်လက်ပေါ့ပါးစွာဖြင့် ယုဝါတစ်ယောက် ကားပေါ်တက်

~~တော်~~ နှိုးလိုက်ပါသည်။

သူမ၏ဘဝတွင် ယနေ့အထိ ပြည့်စုံသောရာသီဥတုက ထွန်းကား

~~တော်~~ ဖြစ်သည်။

အခန်း (၂)

နွေမွန်တို့အိမ်နှင့်က သိပ်အဝေးကြီးမဟုတ်သလို သိပ်လည်း မနီး

မဟုတ်။

ယုဝါတို့အိမ်ကဆိုလျှင် ရပ်ကွက်နှစ်ခုလောက်ကိုဖြတ်ကာ သွားရ၏။

နွေမွန်က ဆင်ခြေဖုံးရပ်ကွက်တစ်ခုမှာ နေခြင်းဖြစ်သည်။

ပြောရလျှင် ယုဝါမှာက သူငယ်ချင်းများများစားစား မရှိလှချေ။

နွေမွန်နှင့်က အထက်တန်းကျောင်းတုန်းကပဲ သူငယ်ချင်းတွေမို့

အချိန်ထိ တွဲမိနေခြင်းဖြစ်သည်။

အရမ်းရင်းနှီးပြီး တစ်ယောက်အကြောင်းတစ်ယောက် နောကျ

အောင် သိထားသူတွေဟုဆိုလျှင်လည်း မမှား။

ခုလည်း ...

၁၂ ဇွဲအိမ်

ယုခါတစ်ထောင် သိချင်လေးစွင့်ကာ အေးအေးလူလူ ကား
တောင်ထားခဲ့၏။ ထိုအချိန်အထိ ပြဿနာက မရှိသေး။

သို့သော် ...

အထက်တစ်ဆင့်သည့်အတိုင်း ရပ်ကွက်နှစ်ခုကို ဖြတ်လာခဲ့ပြီး နွေမွန်
ထို့ ရပ်ကွက်ထိပ်အရောက်မှာပဲ ကားအကောင်းစားက ဖွတ်ချက်ဖွတ်ချက်ဟု
ပြောကာ ထိုးရပ်သွားလေသည်။

ရုတ်တရက်ဆိုတော့ ယုဝါလည်း ဘာလုပ်ရမည်မှန်း မသိ။ ကား
ပေါ်ထိုင်ကာ ကြောင်နေမိသည်။

သူမအနေဖြင့် ကားကိုသာ မောင်းတတ်သည်။ ကား၏စက်ပိုင်း
ဆိုင်ရာနှင့်ပတ်သက်ပြီး လုံးဝနားမလည်ချေ။

ကားဘောနက်ဖုံးလောက်ကိုပဲ ဖြစ်ဖြစ်မြောက်မြောက်ဖွင့်တတ်
သည်။

ထို့ကြောင့် ကားပေါ်မှဆင်းကာ ကားဘောနက်ဖုံးကို ဖွင့်ကြည့်
လိုက်သည်။

အထဲမှာ မြင်နေရသောစက်ပစ္စည်းတွေကလည်း သူမနှင့် မဆိုင်
သလိုပင်။

ယုဝါ ကြံရာမရဘဲ နွေမွန်ဆီ ဖုန်းခေါ်လိုက်သည်။

အရေးထဲ ဖုန်းကလည်း မအားပြန်ချေ။

ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဝှေ့ကြည့်လိုက်တော့လည်း နေ့လယ်နေ့ခင်းဖြစ်နေ
သည့်တိုင် လူသူရှင်းလင်းနေသည်။

တစ်စီးတလေ ဖြတ်မောင်းသွားသော ကားတွေကလည်း ဘာဖြစ်

နေတာလဲဟု၍ပင် လှမ်းမေးဖော်မရ။

ထပ်ကာ ဖုန်းခေါ်ကြည့်သော်လည်း မရသဖြင့် ယုဝါ စိတ်ညစ်ညစ်
နှင့် ခေါင်းသာကုတ်မိတော့သည်။

ထိုစဉ် ...

ဘေးလမ်းသွယ်လေးမှ လူငယ်နှစ်ယောက်ချိုးကွေ့ကာ လျှောက်
လာသဖြင့် ယုဝါ အားတက်သွားရသည်။

ထိုနှစ်ယောက်ကို ကြည့်ရသည်မှာ ရုပ်ရှင်၊ ဗီဒီယိုတွေထဲကလို
နောင်ယုက်မည့်ပုံစံမျိုး မရှိချေ။

ထို့ကြောင့် ထိုနှစ်ယောက် အနားရောက်လာတော့ ယုဝါက ...

“ခဏလေးပါရှင် ... ဟိုလေ ... ကျွန်မကား ထိုးရပ်သွားလို့

အဲဒါ ကြည့်တတ်ရင် ကြည့်ပေးပါလားရှင်”

လူငယ်နှစ်ယောက် ခြေလှမ်းရပ်သွားသည်။

ယုဝါ တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီးမှ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ထပ်
ကြည့်လိုက်ကြ၏။

ပြီး ... တစ်ယောက်က အရင် ...

“အင်းလေ ... ကြည့်ဆိုတော့လည်း ကြည့်ပေးရတာပေါ့၊ ဟေ့
တောင် စူပါ ... လာကွ ... ကားကြည့်ပေးလိုက်ရအောင်”

နှစ်ယောက်သား ကားနားဆီသို့ ကပ်လာကြသည်။ ယုဝါက
နောက်အသာဆုတ်ကာ လမ်းဘေးတွင် ရပ်နေလိုက်၏။

စူပါဆိုသော တစ်ယောက်က ...

“ဟေ့ကောင် အောင်မင်းကျော် ... ကားကတော့ မော်တော်အမြင့်

ပဲကွ၊ မင်း ဘယ်လိုသဘောရလဲ”

အောင်မင်းကျော်ဆိုသောလူကလည်း ကားကိုကြည့်ရင်း သူ့မေးစေသူ လက်နှင့်ပွတ်ကာပွတ်ကာလုပ်လျက် ...

“အင်း ... ဘယ်လိုသဘောရလဲဆိုတော့ကွာ ... ဒီကားက နောက်ပိုင်းသွင်းလာတဲ့ကားတွေထဲက တစ်စီးပဲဖြစ်မယ်၊ မင်း ကြည့်ပါလား၊ ခုထိ အသစ်ကြီးပဲ ရှိသေးတာလေ”

“မဆိုဘူး အောင်မင်းကျော် ... မင်းတွေ့တာ မှန်တယ်၊ ကားဘီးတွေကိုပဲ ကြည့်လေ ... တာယာတွေက အလတ်ကြီးပဲ ရှိသေးတယ်ဥစ္စာ၊ အံ့မယ် ... တံဆိပ်က ဘရစ်စတုန်းတံဆိပ်ကွ”

“ဟာ ... ဒါဆို ဂျပန်ကားပေါ့”

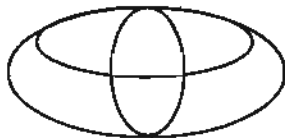
“ဪ ... မင်းကလည်း တိုယိုတာဆိုမှ ဂျပန်ကားပေါ့ကွာ၊ ဒီနေရာမှာ မင်းကိုပါ ဗဟုသုတရအောင် ရှင်းပြရဦးမယ်”

“ဟင် ... ဘာကိုရှင်းပြမှာလဲ”

စူပါက အောင်မင်းကျော်ကို ပေစောင်းစောင်းကြည့်လိုက်သည်။

“ငါပြောပြမယ် အောင်မင်းကျော် ... ကမ္ဘာကျော်အမှတ်တံဆိပ်တွေရဲ့နောက်ကွယ်မှာ လျှို့ဝှက်ချက်တွေရှိတယ်ကွာ၊ ခု ... မင်းကို တိုယိုတာအမှတ်တံဆိပ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ရှင်းပြရရင် ... အဲ ဒီမှာကြည့်ကွာ”

စူပါက လမ်းဘေးမှ တုတ်တစ်ချောင်းရှာကာ မြေကြီးပေါ်တွင် အောက်ပါအတိုင်း တိုယိုတာအမှတ်တံဆိပ်ပုံကို ဆွဲလိုက်၏။

ခုနစ်စဉ်ကြယ်စာပေ

“ဒီမှာကြည့် ... ဒါက တိုယိုတာရဲ့လိုဂို (Logo) နော်”

“အေးပါ ... မြင်ပါတယ်”

အောင်မင်းကျော်၏စကားသံအဆုံးမှာ စူပါက လမ်းဘေးမှာရပ်နေသော ယုဝါကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ရင်း ...

“ဟိုက တစ်ယောက်လည်း လာလေ ... ဗဟုသုတရအောင် ပြောပြမယ်”

ယုဝါ ယောင်နနနှင့် သူတို့အနား ရောက်သွားသည်။

ခုချိန်ထိ ထိုနှစ်ယောက်က ကားကို တစ်တိုမှ မတို့ရသေး။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ...။

ဒါပြီးရင်တော့ ကြည့်ပေးမှာပဲဆိုသည့်စိတ်ကလေး မွေးထားလိုက်သည်။

စူပါက တိုယိုတာလိုဂိုကို တုတ်ချောင်းနှင့် ထောက်ပြရင်း မလိုအပ်ဆဲ ချောင်းဟန့်ကာ ...

“အဟမ်း ... အဟမ်း ... သမိုင်းကြောင်းနဲ့ချီး ရှင်းပြရရင်တော့ တိုယိုတာ (Toyota) ဆိုတဲ့ ကုမ္ပဏီကို မစွတာ ကီအိချီရီတိုယိုဒါဆိုတဲ့ ဇာတာ (၁၉၃၇) ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လ (၂၈) ရက်နေ့မှ စတင်တည်ထောင်ခဲ့တာ ို။ ဌာနချုပ်ကတော့ ဂျပန်နိုင်ငံ တိုကျိုမြို့မှာပေါ့၊ တိုယိုတာဆိုတဲ့စကား ချာမှာ တိုယို (Toyo) ဆိုတာက ဂျပန်လို ‘ပေါများကြွယ်ဝခြင်း’ လို့ အဓိပ္ပာယ် ချထား၊ အဲ ... တာ (Ta) ကတော့ ‘ဆန်စပါး’ တဲ့၊ ဆိုလိုချင်တာကတော့ ဇာတာ ... အာရှဒေသမှာ ‘ဆန်စပါးပေါကြွယ်ဝခြင်း’ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ပေါ့”

ခုနစ်စဉ်ကြယ်စာပေ

ထိုစဉ် အောင်မင်းကျော်က ဖြတ်၍ ...

“မင်းပြောပုံအတိုင်းဆိုရင် ငါတို့နိုင်ငံမှာတော့ တိုယိုမတာနိုင်တော့ ဘူးထင်တယ်။ ဒီလောက် လယ်ယာမြေတွေ သိမ်းနေတာလေ”

“ဟေ့ကောင် ... နိုင်ငံရေးတွေ ပါမလာနဲ့၊ ရှင်းပြတာကို နားထောင်”

စူပါက ဟောကလိုက်သည်။ အောင်မင်းကျော် ငြိမ်သွားတော့မှ ဆက်၍ ...

“ဒီ တိုယိုတာလိုကို သေသေချာချာကြည့်မယ်ဆိုရင် ဘဲဥပုံစက် ဝိုင်းသုံးခုပါတယ်ကွ ... မြင်လား”

တိုယိုတာလိုကို သေသေချာချာစိုက်ကြည့်လိုက်ရင်း အောင်မင်း ကျော်က ...

“အေးဟ ... ဟုတ်သားပဲ၊ မြင်တယ်”

“ဟုတ်ပြီ ... မြင်ရင် ဆက်ပြောမယ်၊ အဲဒီစက်ဝိုင်းတစ်ခုစီရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကတော့ တစ်က ... ဝယ်ယူသုံးစွဲသူဖောက်သည်ရဲ့စိတ်နေသဘောထား၊ နှစ်က ... ထုတ်ကုန်ပစ္စည်းရဲ့သဘောသဘာဝနဲ့ သုံးကတော့ ... နည်းပညာတိုးတက်ဖွံ့ဖြိုးမှုအခြေအနေနဲ့ အနာဂတ်ကာလ အကန့်အသတ်မဲ့ အခွင့်အလမ်းကောင်း ... အခါတွေကို ယဉ်ဟပ်ဖော်ပြထားတာပဲ”

ဗဟုသုတတော့ ရပါတယ်။ သို့သော် ... ယုဝါ ဆက်ပြီးသည်းမခံနိုင်တော့။ ထို့ကြောင့် ...

“ဒီမှာ ... ရှင်တို့ကို ကားကြည့်ပေးဖို့ အကူအညီတောင်းထား

တယ်နော်”

စကားအဆုံးမှာ စူပါက ယုဝါကို ကြောင်တက်တက်လေး ပြန်ကြည့်လိုက်ပြီးမှ ...

“ဪ ... ဟုတ်သားပဲ၊ လာ ... အောင်မင်းကျော်”

နှစ်ကောင်သား ထရပ်လိုက်ကြသည်။ ယုဝါလည်း တော်သေးတာပေါ့ဟုတွေးကာ သက်ပြင်းခိုးချလိုက်ရ၏။

သို့သော် ...

စူပါနှင့်အောင်မင်းကျော်ဆိုသော ငတ်နှစ်ကောင်သည် ကား၏စက်ဝိုင်းဆိုင်ရာကို မကြည့်ဘဲ ကားတစ်စီးလုံးကိုပတ်ကာ လျှောက်ကြည့်နေသည်။

ထိုသို့ကြည့်နေရင်းကပင် စူပါက ကား၏ဘော်ဒီအား ကားပွဲစားများကဲ့သို့ လက်နှင့်တဖောက်ဖောက် ခေါက်နေသေး၏။

ထိုအပြုအမူကြောင့် ယုဝါလည်း စိတ်တိုလာရပြီး ...

“ဒီမှာရှင် ... ကားကို ခေါက်ကြည့်မနေနဲ့၊ အားလုံး သံနဲ့လုပ်ထားတာ”

“ဗျာ”

“မဗျာနဲ့လေ၊ ရှင်တို့ကို ကားရပ်သွားလို့ အကူအညီတောင်းတာနဲ့ ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“ဟာ ... ကြည့်ပေးဆိုလို့ ကြည့်နေတာလေ၊ ကျွန်တော်တို့မှ အားမပြင်တတ်တာ”

“ဘာရှင်”

ယုဝါအသံက ဟိန်းထွက်သွားသည်။ စူပါတို့ကို လက်ညှိုးငေါက်
ငေါက်ထိုးလိုက်ရင်း ...

“ရှင် ... ရှင်တို့ ဒါ သက်သက်မဲ့ ...”

စကားက မဆုံးလိုက်ချေ။ ထိုအချိန်မှာပဲ ပရိသတ်ကြီး မျှော်လင့်
ထားသည့်အတိုင်း ...

“ဟေ့ကောင် စူပါ ... မင်းတို့ ဘာဖြစ်နေကြတာလဲ”

ယုဝါနှင့်ရွယ်တူလောက်ရှိမည့် လူငယ်တစ်ယောက် အချိန်ကိုက်
ရောက်လာခြင်းဖြစ်သည်။

စူပါက ထိုလူကိုကြည့်ကာ မျက်နှာတစ်ခုလုံး ဝင်းတောက်သွား
လျက် ...

“ဟာ ထက်ပိုင် ... အတော်ပဲကွာ၊ ဒီမှာ ဟိုတစ်ယောက်က
ကွိုင်ရှာနေလို့”

“အောင်မာ ... ဘာကွိုင်ရှာလို့လဲ၊ ရှင်တို့နော် ... ငပြူးကများ
ပြန်ပြရတယ်ရှိသေး”

ယုဝါက ချက်ချင်းပြန်ပြောလိုက်သည်။ ထက်ပိုင်ဆိုသူက ယုဝါ
ကို ကြည့်လိုက်ပြီးမှ ...

“ခဏနေကြပါဦး ... ဘာဖြစ်နေကြတယ်ဆိုတာ အရင်ပြောဦး
မှာပေါ့”

“ဒီလိုကွာ”

စူပါစကားစရာနဲ့ ပြင်လိုက်ချိန်မှာပဲ ယုဝါက စကားဖြတ်ကာ ...

“ရှင် မပြောနဲ့၊ ကျွန်မပဲ ပြောမယ်၊ ဒီလိုရှင် ...”

ထိုသို့ စကားစကား ယုဝါကပဲ ဖြစ်စဉ်ကို ပြန်ရှင်းပြလိုက်သည်။
စကားအဆုံးမှာ ထက်ပိုင်က စူပါတို့ကို ကြည့်ရင်း ...

“မင်းတို့ကွာ ... နောက်စရာရှားလို့ သူများ ဒုက္ခရောက်နေတာ
ဆို ကဲ ... သွားလိုက်တော့၊ ဒီကားကို ငါ ကြည့်ပေးလိုက်မယ်”

စူပါနှင့်အောင်မင်းကျော်တို့ လှည့်ထွက်သွားကြသည်။ ယုဝါစိတ်
ထဲ လာပြန်ပြီတစ်ယောက်ဟု ခပ်ချဉ်ချဉ် တွေးလိုက်မိ၏။

သို့သော် ထက်ပိုင်ဆိုသည့်လူက အင်္ကျီလက်နှစ်ဖက်ကို သေသေ
ချချာ ခေါက်တင်လိုက်ပြီး ကားစက်ခန်းထဲ ငုံ့ကြည့်ရင်း ...

“အဲဒီကောင်တွေက လူနောက်တွေဗျ၊ အဲ ... ခင်ဗျားကို ဒုက္ခ
အယဉ်လူတွေတော့ မဟုတ်ပါဘူး”

ယုဝါ ဘာမှပြန်မပြောဖြစ်ချေ။

ထက်ပိုင်က ကားစက်ခန်းထဲ လက်နှိုက်ကာ ဘာတွေမှန်းမသိ
မိနစ်လောက် လုပ်လိုက်သည်။

ပြီး ... နဖူးမှချွေးစတွေကို လက်ဖျံးနှင့်သုတ်ကာ ယုဝါကို လည်
ကြည့်ရင်း ...

“ကားက နည်းနည်းချွေးချာနေတာပါ၊ မောင်းလို့တော့ ရလောက်
ပဲ ထင်တယ်ဗျ၊ စက်နှိုးကြည့်လိုက်ပါဦး”

ယုဝါက ကားပေါ်တက်ကာ စက်နှိုးကြည့်လိုက်သည်။

တကယ်ပင် စက်နှိုးသွားပါသည်။ ယုဝါက ကားပေါ်မှနေ၍ ထက်
ပိုင်တို့ ပြုံးပြလိုက်ရင်း ...

“ကျေးဇူးပါပဲ၊ ရှင် ... အဲ ... ဟိုလေ ... ကားပြင်ခဲ ဘယ်

လောက်ပေးရမလဲဟင်”

တချို့ခေတ်ဟောင်းဗီဒီယိုတွေထဲမှာဆိုလျှင်တော့ ထက်ပိုင်က စေတနာကို စော်ကားတာလား၊ ငွေကြေးနဲ့ တန်ဖိုးမဖြတ်နဲ့ ... စသဖြင့် စကားကြီးစကားကျယ်တွေ ပြောပေလိမ့်မည်။

ယခုမူ ...

သူက ခပ်အေးအေးပဲ ပြန်ပြောလိုက်၏။

“ရပါတယ် ... မပေးပါနဲ့၊ နောက်မှ ပေါင်းပေးပေါ့”

“ရှင်”

နားမလည် ဖြစ်သွားရ၏။ ထက်ပိုင်က ကားဘောနက်စုံကို ပြန် စိတ်ပေးကာ ယုဝါကို စိုက်ကြည့်လိုက်ရင်း ...

“ခင်ဗျား ... ဒီရပ်ကွက်ထဲကို အမြဲလာတတ်တာလား”

“ဟင် ... လာတတ်ပါတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ထက်ပိုင်က ရယ်လျက် ...

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ ခင်ဗျားကားက အသစ်ဆိုပေမယ့် ဝပ်ရှော့တော့ ပြကြည့်ဦးဗျ၊ မဟုတ်ရင် ခဏခဏ ခုလို ထိုးရင်နေလိမ့်မယ်”

“ဪ ... ဟုတ်ကဲ့၊ ဟုတ်ကဲ့”

“အဲဒါဆိုလည်း သွားပြီ”

ပြောပြီး ထက်ပိုင်က ခပ်တည်တည်ပုံစံဖြင့် လှည့်ထွက်သွားလေသည်။

ယုဝါလည်း ကားပေါ်ထိုင်ရင်း ကြောင်နေမိသေး၏။ ဘယ်လိုလှလည်း မသိဘူးဟုလည်း တွေးလိုက်မိသည်။

ပြီးမှ ... ခေါင်းလေးရှုံ့ကာ ကားမောင်းထွက်လိုက်ပါ၏။

ကိုရွှေကားက ခုနက ဘာမှမဖြစ်ခဲ့သလို ရှော့ရှော့ရှူရှူ မောင်းထွက်သွားပါသည်။

“အင်း ... ဒီတိုယိုတာကားနဲ့တော့ ...”

အခန်း (၃)

“တော်သေးတာပေါ့ ယုဝါရယ်၊ ပထမတွေ့တဲ့နှစ်ယောက်က လောင်စိန်တွေဖြစ်နေလို့၊ ဟို... ဗီဒီယိုတွေထဲကလို နောင်ယုက်မယ့်လူ ဆိုးတွေဆိုရင်တော့ မလွယ်ဘူး”

နွေမွန်က ရင်ဘတ်လေးဖိကာ ပြောလာသည်။ ယုဝါက မျက်စောင်းထိုးလျက်...

“ဘယ်လိုဖြစ်ဖြစ်... ငါတော့ မကြောက်ပါဘူး၊ မင်းမဲ့တိုင်းပြည်မှ မဟုတ်တာ၊ လုပ်ချင်တိုင်း လုပ်လို့မရပါဘူး၊ ကဲပါ... ဈေးသွားမယ်လေ”

“အေးပါ”

ထိုသို့ပြောလိုက်ပြီးမှ နွေမွန်က သတိရဟန်ဖြင့်...

“ခဏလေး... နင့်ကို ကူညီပြီး ကားပြင်ပေးလိုက်တဲ့သူက ဘယ်

လိုပုံစံလဲဟင်”

ယုဝါက ထပ်ဆင့်မျက်စောင်းထိုးလိုက်ပြီး ...

“စပ်စုလိုက်တာ နွေမွန်ရယ် ... ဒီလိုလူပါပဲ၊ အသက်က ငါတို့ လောက်ပဲ ရှိမယ်ထင်တယ်”

“ရုပ် ... ရုပ်ရည်ကိုမေးတာဟ”

“နင်ကလည်း တစ်မျိုး၊ အဲ ... ရုပ်က အဆိုးကြီးတော့ မဟုတ်ဘူး၊ ယောက်ျားပီသပြီး ကြည့်ပျော်ပျော်ရုံတုဲ ပုံစံမျိုးပါပဲ”

စကားအဆိုးမှ နွေမွန်က ...

“အဲဒါ ... ဇာတ်လမ်းပဲ ယုဝါ ... အဟီး”

“လုပ်လာပြန်ပြီ တော်ပါတော့ဟာ ... လာ သွားရအောင်၊ နောက် ကုနေရင် ငါ့အိမ်က ပွားဦးမယ်”

နှစ်ယောက်သား ရှေ့ပင်းမောတစ်ခုဆီသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ ဝယ်စရာရှိတာလေးတွေဝယ်ပြီး မုန့်ဝင်စားလိုက်ကြသေး၏။

နွေမွန်က မုန့်စားရင်း ...

“ယုဝါ ... ငါ့ကို အိမ်ပြန်လိုက်ပို့ဦးနော်”

“အေးပါ နွေမွန်ရယ် ... နင့်ကို ငါ ဘယ်တုန်းကများ ကျီးစားစား ခွေးထိုးထိုးဆိုပြီး တစ်ယောက်တည်း လွှတ်လိုက်ဖူးလို့လဲ”

“ဟဲ့ ... ကျီးထိုးထိုး ခွေးစားစားပါ”

အမှားကို ယောင်ကာ ပြင်လိုက်ပြီးမှ ...

“အာ ... ယုဝါနော်၊ နင် ငါ့ကို ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ”

ယုဝါက ရယ်လျက် ...

“ဪ ... ငါ့သူငယ်ချင်းကို လိုက်ပို့ပေးမယ်လို့ ပြောတာလေ”

နွေမွန်က ပေစောင်းစောင်း ကြည့်လာသည်။ ယုဝါက ရယ်နေလိုက်၏။

ရှေ့ပင်းမောမှအပြန် နွေမွန်တို့အိမ်သို့ မောင်းလာခဲ့၏။

လမ်းတစ်လျှောက်မှာ ကားက ကောင်းနေပြီး နွေမွန်တို့အိမ်ရှေ့နားရောက်တော့မှ ပုံမှန်မဟုတ်သည့်အသံတွေထွက်ကာ ပြန်ဖောက်ချင်လာသည်။

ယုဝါက စိတ်ပျက်သံလေးနှင့် ...

“ဒီကားကတော့ ဒုက္ခပါပဲဟာ၊ အိမ်အပြန်လမ်းမှာ ထိုးရင်သွားရင်တော့ ကျွိုင်းပဲ”

နွေမွန်က တစ်ချက်စဉ်းစားလိုက်ပြီး ...

“ယုဝါ ... ဒီလိုလုပ်ပါလား၊ ခုတော့ မောင်းလို့ရသေးတယ်မဟုတ်လား”

“လောလောဆယ်တော့ ရသေးတယ်လေ”

“အဲဆိုရင်တော့ ငါတို့ရပ်ကွက်ထဲမှာ ကားဝပ်ရှေ့တစ်ခုတော့ ရှိတယ်ဟာ၊ စိတ်ချရအောင် ဝင်ပြသွားပါလား”

“ဟင် ... နင်က အဲဒီဝပ်ရှေ့နဲ့ သိလို့လား”

“အာ ... သိတော့ ဘယ်သိမှာလဲဟာ၊ ငါ့မှာမှ ကားမရှိတာ၊ တစ်ခါတလေ အဲဒီဘက်သွားရင် မြင်မြင်နေလို့”

ခဏငြိမ်ကာ စဉ်းစားလိုက်ပြီးမှ ယုဝါက ခေါင်းညိတ်ရင်း ...

“အေး ... နင့်အကြံက ဆိုးတော့မဆိုးဘူး နွေမွန်၊ ဝင်ပြသွား

တာက ပိုကောင်းလိမ့်မယ်၊ နင် ငါ့ကို လမ်းပြရင်း လိုက်ဖို့ပါလား”

နွေမွန်က ...

“အေးပါ ... ဒါဆိုလည်း ငါ အိမ်ပေါ်မတက်တော့ဘူး၊ ရွှေ့ကို
မောင်းပြီး ဘယ်ကွေ့လိုက်တော့”

“အေး ... အေး”

ယုဝါ ကားကို ပြန်မောင်းထွက်လိုက်ပါသည်။

အင်း ... ဒီတိုယိုတာကားကတော့လေ ...။

အခန်း (၄)

ဝပ်ရှော့ကိုရောက်တော့ ယုဝါက ကားထိုးရပ်လိုက်ပြီး ဝပ်ရှော့ဆရာ
ကို အကျိုးအကြောင်း ပြောပြလိုက်၏။

ဝပ်ရှော့ဆရာက ကားကိုပင် မကြည့်ဘဲ ဝပ်ရှော့အတွင်းဘက်ကို
ကြည့်ကာ လှမ်းအော်လိုက်သည်။

“ကိုထက်ရေ ... ဒီမှာ ကားတစ်စီး လာကြည့်ပေးလိုက်ပါဦး”

ပြောရင်း ယုဝါဘက်ကို ပြန်လှည့်လျက် ...

“သမီးကား ဘာဖြစ်တယ်ဆို တာကို ပြောပြလိုက်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဝပ်ရှော့ဆရာ လှည့်ထွက်သွားသည်။ ယုဝါက နွေမွန်ကို ဖုန်းသော
တွန့်ပြလိုက်သည်။

ထိုစဉ်မှာပဲ ဝပ်ရှော့ထဲမှ ညစ်ထေးထေးရှင်းဘောင်းဘီနှင့် စက်ဆီတွေပေးနေသော တီရှပ်ကို ဝတ်ဆင်ထားသည့် လူတစ်ယောက် ထွက်လာပါသည်။

ယုဝါက ထိုလူကိုကြည့်ကာ မျက်ခုံးပင့်လျက် ...

“အဲ ... တော့”

“ဟေ ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

နွေမွန်က အူကြောင်ကြောင်ပုံစံဖြင့် မေးလာသည်။

ယုဝါက လေသံတီးတိုးဖြင့် ...

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ ... မနက်က ငါ့ကို လမ်းမှာ ကားပြင်ပေးလိုက်တာ အဲဒီလူပေါ့”

“ဟေ”

နွေမွန် မျက်လုံးပြူးပြီး ပါးစပ်ဟောင်းလောင်းဖြစ်သွားသည်။ ထိုအချိန်မှာပဲ အနားရောက်လာသော ထက်ပိုင်က ...

“ကားက ဘာဖြစ်လို့လဲဗျ ... အဲ”

ပြောရင်း ယုဝါကိုကြည့်ကာ ထက်ပိုင်စကားက ရပ်သွားရ၏။ ယုဝါကိုလည်း မှတ်မိသွားပုံရသည်။

“ဘယ်သူများလဲလို့ ... ခင်ဗျားပါလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဟိုလေ ... ကားက ဖောက်ချင်လာတာနဲ့”

စကားမဆုံးခင်မှာဘဲ ထက်ပိုင်က လက်ကာပြလျက် ...

“သိပြီ သိပြီ ... ခင်ဗျားကား ဘာဖြစ်တယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် သိပါတယ်။ ခဏလောက် ထိုင်စောင့်လိုက်ပါလား။ သိပ်တော့ ကြာမယ်

ထောင်ပါဘူး”

“ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့”

ထိုင်စောင့်ရန် လုပ်ပေးထားသည့်နေရာမှာ နှစ်ယောက်သား ထိုင်နေလိုက်ကြ၏။

ထက်ပိုင်က ကားကို ဆယ်မိနစ်လောက် ထပ်ကာစစ်ဆေးပြီး အလုပ်သမားတစ်ယောက်ကို လှမ်းခေါ်ကာ လိုအပ်တာတွေပြော၍ ပြင်ခိုင်းလိုက်သည်။

လှမ်းကြည့်ရင်း နွေမွန်က ...

“ဟဲ့ ... အဲဒီတစ်ယောက်ကလည်း ဆရာလား မသိဘူးနော်။ နောက်တစ်ယောက်ကို ထပ်ပြင်ခိုင်းနေတယ်”

“သိဘူးလေ”

နောက်ထပ် မိနစ်နှစ်ဆယ်လောက်ကြာတော့ ကားက ပြင်ပြီးသွားပါသည်။

ထက်ပိုင်က ယုဝါတို့ရှိရာသို့ လျှောက်လာပြီး ...

“ကားက ပြီးသွားပြီခင်ဗျ ... စိတ်ချရပါပြီ။ ဘောက်ချာကိုတော့ ဆောင်တာမှာပဲ ရှင်းလိုက်ပါနော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ပြောပြီးမှ ယုဝါက သတိရသွား၍ ...

“ဒါနဲ့ ... ရှင် မနက်ကပြောခဲ့တဲ့ ပေါင်းပေးဆိုတာပါ ခုပေးခဲ့ရမှာလား”

ထိုစကားကြောင့် ထက်ပိုင်က ရယ်လျက် ...

“မပေးရပါဘူးဗျာ၊ အလကားနောက်တာပါ။ ဒါပေမဲ့... မနက်က ပစ္စည်းကိရိယာတွေ မပါလို့ လက်ပူပဲ တိုက်ပေးလိုက်ရတာလေ။ အဲဒါကြောင့် ဝပ်ရှော့တစ်ခုခုကို ဝပ်ပြလိုက်ဦးလို့ ပြောတာဗျ”

“အင်း... ရှင်ပြောတဲ့အတိုင်း ခုလည်း ဝပ်ရှော့ရောက်ရတာပဲ လေ”

နှစ်ယောက်သား ဘာရယ်မဟုတ် ရယ်မိကြသည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်... မနက်က ပြင်ပေးလိုက်တာကို ကျေးဇူးတင် ပါတယ်”

“ရပါတယ်... ဆို”

ရယ်ဖြစ်ကြပြန်သည်။

ယုဝါ ဘောက်ချာရှင်းတော့ ဝပ်ရှော့က လိပ်စာကတ်ကလေးတစ်ခု

ပါ ထည့်ပေးလိုက်၏။

ကားတစ်ခုခုဖြစ်လျှင် ဖုန်းဆက်လို့ ရသည်ပေါ့လေ။

ယုဝါလည်း ထက်ပိုင်ကို နှုတ်ဆက်ကာ ပြန်လာခဲ့သည်။ နွေမွန်ကို

ဝပ်ပို့ပြီး အိမ်အပြန်လမ်းရောက်တော့ ဖုန်းပြည်လာပြန်၏။

မေမေ လှမ်းဆက်ခြင်းဖြစ်သည်။

အိမ်ပြန်နောက်ကျ၍ မေမေ လှမ်းကောပြီလားမသိ။

စဉ်းစားကြည့်တော့လည်း မဖြစ်နိုင်ချေ။ ဒီအချိန်က မေမေ ဗိုလ်

ချုပ်ဈေးက ရွှေဆိုင်မှာပဲ ရှိဦးမည်။

ယုဝါ ဖုန်းကိုင်လိုက်တော့...

“သမီး ယုဝါ... ခု ဘယ်မှာလဲ၊ အိမ်ပြန်ရောက်ပြီလား”

“လမ်းမှာ မေမေ၊ မရောက်သေးဘူး”

လှမ်းဆူမည်ဟု ထင်လိုက်သော်လည်း မေမေက...

“ဒါဆိုရင်တော့ အတော်ပဲ... သမီးအန်တီလေးအိမ်ကိုဝင်ပြီး

ပစ္စည်းတစ်ခု ဝပ်ယူခဲ့ပါလား။ သူ့ မအားလို့တဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ မေမေ၊ ဒါပဲနော်... သမီး ကားမောင်းနေလို့”

ပြောပြီး ဖုန်းချလိုက်သည်။

အန်တီလေးဆိုတာက အခြားမဟုတ်။ ယုဝါမေမေ၏ ညီမအရင်း

ဖြစ်သည်။

ခု မေမေဝင်ယူခိုင်းသော ပစ္စည်းဆိုတာကလည်း ရွှေထည်ပစ္စည်း

မူလွှဲ၍ တခြားမဖြစ်နိုင်ချေ။

သို့နှင့် ယုဝါလည်း အန်တီလေးအိမ်သို့ ထပ်ကာသွားပြန်သည်။

အန်တီလေးအိမ်ရှေ့ရောက်တော့ ကားဟွန်းတီးလိုက်၏။ အိမ်ထဲမှ

အိမ်အကူကောင်မလေးက ခြံတံခါး လာဖွင့်ပေးသည်။

အန်တီလေးက အပျိုကြီးဖြစ်ပြီး အိမ်အကူကောင်မလေးနှင့် နှစ်

ဆယက်တည်းနေခြင်း ဖြစ်၏။

မေမေ ကြိုဖုန်းဆက်ထားသည်မို့ အန်တီလေးက ရောက်တာနှင့်

ပစ္စည်းထည့်ထားသောအိတ်ကို ပေးသည်။

ယုဝါက...

“အန်တီလေးရယ်... သမီးကို အအေးတစ်ခွက်လောက် ပေးပါ။

အေးတစ်ရက်လုံး ကားမောင်းရတာ တော်တော်ပင်ပန်းနေပြီ”

“ဒါကတော့... ညည်းက ကားရကတည်းက အိမ်မှာမနေဘဲ

၃၂ ခြောက်ရံ

လျှောက်သွားနေတာကိုး”

ရယ်ဟဟပြောရင်း အန်တီလေးက ကိုယ်တိုင်ပဲ ဖျော်ရည်တစ်ခွက် ဖျော်တိုက်သည်။

ယုဝါက အအေးခွက်ယူကာ ခြံထဲရှိ ဒန်းကလေးမှာ သွားထိုင်ရင်း သောက်နေလိုက်၏။

အအေးသောက်ရင်း ဘာရယ်မဟုတ်ဘဲ ထက်ပိုင်နှင့်ဆုံသည့် အကြောင်းကို တွေးမိပြန်သည်။

မနက်စတော့တုန်းကတော့ ထက်ပိုင်အား ဝမ်းရှေ့တွင် အလုပ်လုပ် နေသူတစ်ယောက်ဟု မထင်မိခဲ့ချေ။ ထက်ပိုင်ပုံစံကလည်း ထိုသို့မထင်ရ၍ ဖြစ်သည်။

ထိုသို့စဉ်းစားရင်း ...

‘ဘုတ် ... ?’

အသံတစ်သံကြားလိုက်ရာသဖြင့် အတွေးစပြတ်သွားကာ အသံလာ ရာဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်မိသည်။

ခြံထဲသို့ ဘောလုံးတစ်လုံး ကျလာခြင်းဖြစ်၏။

ယုဝါက ဒီဘောလုံး ဘယ်ကကျလာတာလဲဟု တွေးရင်း ဘေးဘီ ဝဲယာကြည့်လိုက်မိသည်။

“မမ ... မမ”

ခေါ်သံကြောင့် ဘေးခြံကိုကြည့်လိုက်မိ၏။ ဆယ်နှစ်အရွယ်ကောင် လေးတစ်ယောက်အား တစ်ဖက်ခြံမှ ခေါင်းပြုသောအနေအထားနှင့် တွေ့ လိုက်ရသည်။

ထိုကောင်လေးက ...

“မမ ... သားဘောလုံး ကောက်ပေးပါလား။ သား ကန်ရင်း အရှိန်လွန်ပြီး အဲဒီဘက်ကို ကျသွားလို့”

ကောင်လေးက အသားဖြူဖြူ ချစ်စရာလေးဖြစ်သည်။

ယုဝါက ဘောလုံးကိုကောက်ကာ တစ်ဖက်ခြံမှ ကောင်လေးဆီ သွားပေးလိုက်ရင်း ...

“ရော ... သား၊ သားက ဘယ်သူနဲ့ ဆော့နေတာလဲ”

ကောင်လေးမျက်နှာ ညှိုးသွားကာ ...

“သားတစ်ယောက်တည်း ဆော့နေတာပါ။ အဖော်မရှိပါဘူး။ မမ ထာဆော့မလား”

ယုဝါက ရယ်လိုက်ရင်း ...

“မမက ဘောလုံးမကန်တတ်ဘူးကွ၊ ဒါနဲ့ ... သားက ကျောင်း ဆွားဘူးလား”

“မမကလည်း သားတို့ကျောင်းက ပိတ်ထားတယ်လေ”

ဟုတ်သားပဲဆိုပြီး ယုဝါတွေးမိသည်။ ကောင်လေး ဆက်၍ ...

“သားနာမည်က ဇော်လေးလို့ခေါ်တယ်။ မမနာမည်ကရော”

“အင်း ... မမနာမည်က ယုဝါတဲ့။ ဒါနဲ့ ... ဇော်လေးမှာ အစ်ကို တွေ၊ အစ်မတွေ မရှိဘူးလား”

“မရှိပါဘူး။ သားကတော့ မမလို အစ်မတစ်ယောက် လိုချင်တယ်”

ယုဝါက ရယ်လျက် ...

“ဒါဆိုလည်း မမကို ဇော်လေးရဲ့အစ်မလိုပဲ သဘောထားလေ၊
ဒီအိမ်က မမရဲ့အန်တီလေးအိမ်ဆိုတော့ မကြာခဏ ရောက်ပါတယ်၊ နောက်
တစ်ခါလာရင် မမ ဇော်လေးအတွက် မုန့်ဝယ်လာခဲ့မယ်လေ”

“ဟာ ... တကယ်လား”

“တကယ်ပေါ့ကွ၊ အခုတော့ မမ ပြန်လိုက်ဦးမယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ မမ နောက်လာရင် ဒီနားကပဲ သားကို လှမ်းခေါ်လိုက်
နော်”

“အေးပါကွာ ... ဟုတ်ပါပြီ၊ ကဲ ... ဇော်လေးလည်း သွားကစား
တော့နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... မမ”

ဇော်လေးက ဘောလုံးကိုင်ကာ ချာခနဲ လှည့်ပြေးထွက်သွားသည်။
ယုဝါလည်း အန်တီလေးကို နှုတ်ဆက်၍ ပြန်ရန် ကားပေါ်တက်
ကာ စက်နှိုးလိုက်သည်။

အင်း ... ဒီတစ်ခါတော့ တိုယိုတာကားက ဒေါက်ဂူးပါလား။

အခန်း (၅)

ငိုလ်ချုပ်ဈေးတွင်ရှိသော မေမေရွှေဆိုင်သို့ ယုဝါ ရောက်နေသည်။
သိပ် လာချင်လွန်းလို့တော့ မဟုတ်။ မေမေက အတင်းခေါ်သဖြင့်
ဝါလာခြင်းဖြစ်သည်။

သူမအနေနှင့်တော့ ရွှေထည်ပစ္စည်းတွေကို ရောင်းဖို့မဆိုတာနှင့်
စက်ဖို့တောင် စိတ်မဝင်စားပါချေ။

ထို့ကြောင့် ဆိုင်ရောက်တော့ မေမေကျေနပ်အောင် ဆယ်ငါးမိနစ်
လောက် ထိုင်နေလိုက်ပြီးမှ ...

“မေမေ ... သမီး ဈေးထဲ ခဏပတ်ကြည့်လိုက်ဦးမယ်၊ လိုအပ်
တာလေးတွေတွေ့ရင် ဝယ်မလို့”

မေမေက မျက်စောင်းထိုးလိုက်ရင်း ...

“ဟင်း... သမီးတစ်ယောက်ရှိလို့ အားကိုးရမလားလို့ ခေါ်လာတာ၊ ခုတော့... ရှေ့ပင်ထွက်ခိုင်းသလိုဖြစ်နေပြီ”

ယုဝါက မျက်ခုံးအတွန့်လေး ချိုးလိုက်ပြီး...

“မေမေကလည်း... သမီးမှ ရွှေရောင်းရတာ ဝါသနာမပါတာ သိရဲ့သားနဲ့”

စုပ္ပပ္ပပြောကာ ပိုက်ဆံအိတ်ယူပြီး ထွက်လာခဲ့သည်။

ပြီး... ဗိုလ်ချုပ်ဈေးထဲ ပတ်ကြည့်နေလိုက်၏။

တကယ်တော့ ဆိုင်ထဲထိုင်နေရမှာ ယုဝါလို့ ထွက်လာခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

ဝယ်စရာရှိလှသည်လည်း မဟုတ်။

ထိုသို့လျှောက်ကြည့်နေရင်း ပန်းချီပစ္စည်းများ ရောင်းသည့်ဆိုင် တစ်ဆိုင်ရှေ့ရောက်တော့ ဘာရယ်မဟုတ်ဘဲ ဆိုင်ထဲကို လှမ်းအကြည့်

...

“ဟင်”

အံ့ဩကာ မျက်ခုံးပင့်လိုက်မိသည်။

ဆိုင်ထဲမှာ ပန်းချီဆွဲသည့် ပစ္စည်းတွေဝယ်နေသော ထက်ပိုင်ကို တွေ့လိုက်ရ၍ဖြစ်၏။

ယုဝါ ခဏရပ်၍ ကြည့်နေမိသေးသည်။

ထက်ပိုင်လို ဝပ်ရှော့မှာအလုပ်လုပ်သူတစ်ယောက်က ပန်းချီပစ္စည်း တွေကို စိတ်ဝင်တစားကြည့်ကာ ဝယ်နေ၍လည်း ဖြစ်၏။

ထိုအချိန်မှာပဲ ထက်ပိုင်က ဆိုင်ထဲမှ အပြင်ကိုလှမ်းအကြည့်...

ယုဝါကို တွေ့သွားသဖြင့် မှတ်မိဟန်ဖြစ်သွားသည်။

ပစ္စည်းထုပ်ကိုင်ကာ ဆိုင်ထဲမှထွက်လာပြီး ယုဝါကို ရယ်ပြလျက်

...

“ကားပျက်ပြန်ပြီလားဗျ”

ထိုစကားကြောင့် ယုဝါ ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဖြစ်သွားရပြီး...

“အာ... မဟုတ်ပါဘူး။ ရှင့်ကိုတွေ့လိုက်လို့ ထူးဆန်းတာနဲ့ ရပ်ကြည့်နေတာပါ”

ထက်ပိုင်ပုံစံက ကြောင်တက်တက်ဖြစ်သွားပြီး သူ့ကိုယ်သူပုံကြည့်ကာ ပြန်ဆန်းစစ်လိုက်ရင်း...

“ဗျာ... ကျွန်တော့်ပုံစံက ဘာများထူးဆန်းနေလို့လဲ၊ ခေါင်းမှာ ချီ (ဂျီ) တက်ပေါက်နေတာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

ယုဝါက တခစ်ခစ်ရယ်လိုက်တာ...

“မဟုတ်ပါဘူးရှင်... ရှင့်လို ဝပ်ရှော့မှာအလုပ်လုပ်တဲ့လူတစ်ယောက်က ပန်းချီဆွဲတဲ့ပစ္စည်းတွေကို စိတ်ဝင်တစားနဲ့ကြည့်ပြီး ဝယ်နေလို့ပါ။ ဘာလဲ... သူများမှာလိုက်တာလား”

ထက်ပိုင်က ခေါင်းခါလျက်...

“မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ ကျွန်တော့်အတွက်ပါ”

“ဟင်... အဲဒါဆို ရှင်က ပန်းချီဆွဲတာပေါ့၊ ဟုတ်လား”

အံ့ဩဟန်ဖြင့် မေးလိုက်သော ယုဝါကို ထက်ပိုင်က ခေါင်းညှိတ်

ဖြင့်...

“အင်း... ဒါပေမဲ့ ဝါသနာအရဆွဲတာပါ၊ ပရို (Pro) တော့

၃၈ ခုခါနီး

မဟုတ်ပါဘူး”

“ဪ”

“ဒါနဲ့... ဒီက”

“ယုဝါ... ဝါ”

“ဟုတ်ကဲ့... ကျွန်တော့်နာမည်က ထက်ပိုင်ပါ။ အဟဲ... ခုမှပဲ မိတ်ဆက်ဖြစ်တော့တယ်။ ဒါနဲ့... ယုဝါက ဈေးလာဝယ်တာလား”

“ဟင့်အင်း... မေမေက ဒီဈေးထဲမှာ ဆိုင်ဖွင့်ထားတယ်လေ။ ခုလည်း မေမေခေါ်လို့ လိုက်လာတာပါ။ ဆိုင်ထဲမှာထိုင်နေရတာ ပျင်းတာနဲ့ လျှောက်ကြည့်နေတာလေ”

စကားအဆုံးမှာ ထက်ပိုင်က ပြုံးလိုက်ရင်း...

“ထိုင်ရတာ ပျင်းတယ်ဆိုရင်တော့ ခက်တာပဲ”

“ရှင်... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဪ... ကျွန်တော်က ယုဝါနဲ့ မိတ်ဆွေဖြစ်တဲ့ အထိမ်းအမှတ် နဲ့ ဒီနားက ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ ထိုင်မလားလို့ တစ်ခုခုစားရင်းပေါ့”

စကားအဆုံးမှာ ယုဝါက မျက်ခုံးလေးပင့်လိုက်ရင်း...

“အဟင်း... အစားအသောက်ဆိုရင်တော့ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့... ကျွန်မ ကျွေးမှာနော်၊ ရှင်က ကျွန်မကို ကူညီထားတာလေ”

“ဟုတ်ပါပြီ... ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်ပါ။ စားရဖို့က အရေးကြီးတယ် မလား”

နှစ်ယောက်စလုံး ရယ်ဖြစ်ကြသည်။ ဈေးဝင်းထဲရှိ ဆိုင်တစ်ဆိုင် မှာ ဝင်ထိုင်ဖြစ်ကြ၏။

မှာယူစားသောက်ကြရင်း ယုဝါက...

“ရှင် ပန်းချီဆွဲတယ်ဆိုလို့ ကျွန်မ တော်တော်အံ့သြသွားတယ်... သိလား”

“ဒါကတော့ ယုဝါရယ်... ဘယ်လိုပြောရမလဲဆိုတော့ ကျွန်တော်က အင်ဂျင်နီယာဘွဲ့တစ်ခု ရထားတယ်။ ကျွန်တော်ရထားတဲ့ဘွဲ့က အဆောက်အအုံတာသာရင်နဲ့ ဆိုင်တယ်။ ဒါပေမဲ့... မိသားစုစားဝတ်နေရေးအတွက် လုပ်နေရတာက ဝပ်ရှော့အလုပ်၊ အဲ... ကျွန်တော်ဝါသနာပါတာက ပန်းချီဆွဲတဲ့ အနုပညာ... ဒါမျိုးပေါ့။ တစ်ခုမှတော့ မဆိုင်ဘူး”

ပြောရင်း ထက်ပိုင်က ရယ်လိုက်သည်။ ယုဝါက စဉ်းစားလိုက်ရင်း...

“အင်း... ကျွန်မတို့နိုင်ငံမှာလည်း အဲဒီလို ဆန္ဒ၊ ဘဝနဲ့ ဝါသနာတစ်ထပ်တည်းမကျတဲ့လူတွေ အများကြီးပါပဲ။ တဖြည်းဖြည်းနဲ့တော့ ကောင်းလာမယ်လို့ မျှော်လင့်ရတာပဲ”

“ရွှေပြည်တော်... မျှော်လေ မဝေးရင်ပေါ့လေ”

ရယ်ဖြစ်ကြပြန်သည်။ ယုဝါက ဆက်၍...

“ဒါနဲ့... ကိုထက်ပိုင်တို့က မိသားစု ဘယ်နှယောက်တောင် မှီထိုလဲ”

“မေမေနဲ့ကျွန်တော် နှစ်ယောက်တည်းပါ။ ဖေဖေက တစ်နှစ်ကတဲ ဆုံးသွားတာလေ”

“အိုး... စိတ်မကောင်းပါဘူးရှင်”

ထိုစကားကြောင့် ထက်ပိုင်က ရယ်လျက်...

“ယုဝါပြောပုံကလည်း နိုင်ငံခြားမီဒီယိုတွေထဲက အတိုင်းပဲနော်”

“အာ”

ထပ်ရယ်ဖြစ်ကြပြန်သည်။

အရယ်ရပ်တော့မှ ထက်ပိုင်က ...

“ဒါနဲ့ ... ယုဝါတို့ကကော မိသားစု ဘယ်နှယောက်ရှိလဲ”

“ကျွန်မတို့မှာလား ... ဖေဖေရယ်၊ မေမေရယ်၊ အစ်ကိုတစ်ယောက်ရယ် ... လေးယောက်၊ ဖေဖေကတော့ ပြည်ပမှာ”

“ဪ”

ယုဝါက ထက်ပိုင်ကို ပြုံးစရာနှင့် ကြည့်လိုက်ရင်း ...

“ကဲ ... ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် မိတ်ဆွေတွေဖြစ်သွားကြပြီဆိုတော့ ဝန်းချီဆရာကြီးကို အလုပ်အပ်ရဦးမယ်၊ ကျွန်မကို ပုံတူဆွဲပေးပါလား”

ထက်ပိုင်က မျက်ခုံးပင့်လျက် ...

“ဟင် ... ယုဝါက တကယ်ပြောတာလား”

“ဪ ... တကယ်ပေါ့၊ နောက်စရာမှ မဟုတ်တာ၊ အဲ ... ဒါကလည်း ကိုထက်ပိုင် အားမှပါ”

“ဟုတ်ပါပြီဗျာ”

စကားတွေပြောကြရင်း နှစ်ယောက်သား ပို၍ရင်းနှီးလာသလို ခံစားလာရသည်။

ဖုန်းနံပါတ်တွေလည်း ကိုယ်စီပေးလိုက်ကြ၏။

အတန်ကြာတော့ ထက်ပိုင်က နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်သွားသည်။

ယုဝါက စားသောက်ထားတာတွေကို ပိုက်ဆံရှင်းနေချိန်မှာ ...

“ယုဝါ ... ခုနက နင်နဲ့ထိုင်နေတာ ဘယ်သူလဲ”

“ဟင် ... ကိုကို”

ယုဝါ လန့်သွားရသည်။

အစ်ကိုဖြစ်သူ ဝဏ္ဏ ဘယ်ကဘယ်လို ရောက်လာမှန်းမသိ၍ ဖြစ်

၏

ယုဝါက ခပ်တည်တည်ဟန်လေးနှင့် ...

“ကိုကိုက ဘယ်လိုရောက်လာတာလဲ”

ဝဏ္ဏက မှုန်တေတေမျက်နှာပေးဖြင့် ...

“ငါ့ဟာငါ ဘယ်လိုရောက်လာလာပေါ့၊ ငါမေးတာကိုပဲ ဖြေစမ်း

ပါ ... ခုနက နင်နဲ့ထိုင်နေပြီး ထပြန်သွားတာ ဘယ်ကကောင်လဲလို့”

ယုဝါ အရေးမကြီးသည့်ပုံစံလေးလုပ်ကာ ...

“ဪ ... ဘာများလဲလို့ ကျောင်းတုန်းက သူငယ်ချင်းပါ ကိုကို

ရာ၊ ဈေးထဲမှာတွေ့တာနဲ့ ခဏထိုင်လိုက်တာပါ”

“နင်နော် ... ကြပ်ကြပ်သတိထား ယုဝါ”

ဝဏ္ဏက ကြိမ်းကာ လှည့်ထွက်သွားသည်။

ယုဝါ ဆိုင်ထဲပြန်ရောက်တော့ မေမေပင်လျှင် မျက်နှာထား တင်းနေလေပြီ။

ဝဏ္ဏ ဘယ်လောက်တောင် ကျပ်ထားပြီလဲမသိ။

မေမေက ...

“ယုဝါ ... ညည်း ဘာတွေယေးရှုပ်နေတာလဲ၊ ဈေးထဲ ထွက်ခါစာလေ လိုက်လာတာ မပြောရစေနဲ့နော်”

ယုဝါက ဝဏ္ဏကို မျက်စောင်းထိုးလိုက်ပြီးမှ ...

“မေမေတို့ကလည်း သမီးဆိုရင် ဆူဖိုပဲသိတယ်၊ သမီးဟာ ကလေး
မှမဟုတ်တာ၊ သူငယ်ချင်းနဲ့တွေ့လို့ ခဏထိုင်တာ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ ... နင့်သူငယ်ချင်းဆိုတာက ယောက်ျားလေး
လေ”

“ဟာကွာ ... စိတ်ရှုပ်လာပြီ၊ ယောက်ျားလေးသူငယ်ချင်းရှိတာ
ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ဆန်းလို့လား”

စကားအဆုံးမှာ မေမေက ...

“အေး ... ခု မဆန်းသေးပေမယ့် နောက်ဆန်းလာမှာစိုးလို့ သတိ
ပေးနေရတာဟေ့၊ ညည်းနဲ့တော့ မဖြစ်ပါဘူး”

“အဲဒါကြောင့် မေမေ့ကို ပြောတာပေါ့၊ ဒီကောင်မလေးကို ဖေဖေ
ဆီ ပို့လိုက်လို့ ပြောနေတာ”

အမူက ပိုကြီးလာတော့သည်။

ယုဝါက ဆတ်ခနဲ ထရပ်လိုက်ရင်း ...

“လာပြန်ပြီ ... နောက်ဆုံးတော့ ဒီဘူတာပဲ လာဆိုက်တာပဲ၊
တော်ပြီ ... သွားတော့မယ်”

“ဟဲ့ ... ဘယ်ကိုလဲ”

“အန်တီလေးအိမ်ကို၊ အဲဒီမှာပဲ အိပ်မယ် ... ညကျ ပြန်မလာ
ဘူး”

ပြောပြီး ဆတ်ခနဲ လှည့်ထွက်လာခဲ့သည်။

ဒါတောင် ... မေမေက ပြောဖြစ်အောင် လှမ်းပြောလိုက်သေး၏။

“အေး ... ငါ နင့်အဒေါ်ဆီကို ဖုန်းဆက်မှာနော် မိယုဝါ”

ယုဝါ ဘာမှပြန်ပြောမနေဘဲ ပခုံးသာ တွန့်လိုက်မိပါသည်။

အခန်း (၆)

မေမေတို့ကို စိတ်ကောက်ပြီး အန်တီလေး၏အိမ်၌ ညအိပ်ရန်
ယုဝါ ရောက်နေခြင်းဖြစ်သည်။

အန်တီလေးကတော့ ယုဝါကိုချစ်သဖြင့် တစ်ခွန်းမှ ဆူပူခြင်းမရှိ။
သူ့အစ်မ ယုဝါမေမေကိုပင် ဖုန်းဆက်ကာ ပြန်ကောလိုက်သေး
သည်။

ယုဝါကို သိပ်မချုပ်ချယ်ရန် ဘာ ညာ ပေါ့။
ညနေပိုင်းထမ်းစားသောက်ပြီး အန်တီလေးနှင့် စကားစမြည်
ပြောကာ ယုဝါ ခြံထဲဆင်းခဲ့လိုက်သည်။

အိမ်ထဲမှာ ဆက်ထိုင်နေလျှင်လည်း အန်တီလေးက စကားပြော
မည် မထင်တော့။

သူ မလွတ်တမ်း အားပေးကြည့်ရှုနေသော ကိရိယားဇာတ်လမ်းတွဲ
တ ခုအား အစဉ်မှာ လာနေလေပြီ။

ထို့ကြောင့် ယုဝါလည်း ကော်ဖီတစ်ခွက်ဖျော်ပြီး ခြံထဲက ဒန်း
တိုင်ရန် ဆင်းလာခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

ခိုအောင်းကာလ၏ညနေသည် အလင်းဝတ်ရုံကို လျင်မြန်စွာ ရုပ်
သိမ်းနေသည်။

အချိန်အားဖြင့် ညနေခြောက်နာရီခွဲလောက်ပဲ ရှိသေးသော်လည်း
ထက်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး မှောင်စပျိုးနေလေပြီ။

ကောင်းကင်၌လည်း မိုးတို့ကို ရွာသွန်းစေမည့် တိမ်မည်းတစ်အုပ်
တစ်ဖု မရှိသဖြင့် ရာသီဥတုသည် အမှောင်ပူပူအောက်တွင် သာယာနေသေး
တော့၏။

ကိုယ့်အိမ်မှာမဟုတ်လို့လား မသိ။ လွတ်လပ်ပေါ့ပါးသည့်အရသာ
အသစ်တစ်ခုကို ယုဝါ ခံစားနေရသည်။

လက်ထဲမှာလည်း ဖုန်းပါလာသဖြင့် နွေမွန်နဲ့ ဖုန်းခေါ်လိုက်၏။
အန်တီလေးအိမ်သို့ရောက်နေသည့်အကြောင်းကို ရှင်းပြလိုက်ပြီး

မနက်ဖြန် ဒီအိမ်သို့လာခဲ့ရန် တစ်ခါတည်း မှာထားလိုက်၏။

နွေမွန်နှင့်ဖုန်းပြောပြီးမှ ထက်ပိုင်နှင့် ပြန်ဆုံသည့်အကြောင်းကို
ပြန်တွေးကာ ပြုံးမိသေးတော့သည်။

ထိုစဉ် ...

“မမ ... မမ”

ခေါ်သံကြောင့် ဆတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ တစ်ဖက်ခြံ၏

အုတ်တံတိုင်းနားတွင် ဇော်လေးကိုတွေ့လိုက်ရသည်။

ယုဝါက ပြုံး၍ ...

“ဪ ... ဇော်လေးပါလား၊ သားက မအိပ်သေးဘူးလား”

“အာ ... မမကလည်း အစောကြီးပဲ ရှိသေးတဲ့ဥစ္စာ၊ ဒီအချိန်ကြီး

အိပ်လိုက်ရင် ညသန်းခေါင်လောက်နီးပြီး ဂကြောင်ဖတ်နေရောမျ”

ဇော်လေးအပြောကြောင့် ယုဝါ ရယ်လိုက်ပြီး ...

“အမယ်လေး ... ဇော်လေးက စကားတတ်သားပဲ”

ဇော်လေးက ...

“မမ ... သား မမဆီကို လာလည်လို့ရမလားဟင်”

ယုဝါက မသိမသာ မျက်မှောင်လေးကြူတ်လိုက်ပြီးမှ ...

“သားအိမ်ကလွှတ်ရင် လာပေါ့၊ သားကို ဆူနေမှာလို့ ပြောတာ

နော်”

စကားအဆုံးမှာပဲ ဇော်လေးက လူကြီးတစ်ယောက်ကဲ့သို့ ခြံထဲ

သို့ အုတ်တံတိုင်းအား ဖတ်ခနဲ ခုန်ကျော်လာသည်။ ယုဝါပင် အံ့သြသွားရ

၏။

ဇော်လေး၏အသက်အရွယ်၊ ခန္ဓာကိုယ်အနေအထားနှင့် ထိုသို့

ခုန်ကူးနိုင်မည်ဟု မထင်ထား၍ ဖြစ်သည်။

ဇော်လေးက ယုဝါအနားသို့ လျှောက်လာရင်း ...

“မပူပါနဲ့ မမရဲ့ ... သားကို အိမ်မှာ ဆူမယ့်သူမရှိပါဘူး”

ယုဝါက ...

“သားက ဒီအုတ်တံတိုင်းကို ခုန်ကူးနိုင်တယ်နော်”

ယုဝါစကားကြောင့် ဇော်လေးမျက်နှာက မသိမသာလေး တစ်ချက် ပျက်သွားပြီးမှ ရယ်လိုက်ကာ ...

“အဟဲ ... အဲဒါကတော့ အလေ့အကျင့်ပေါ့ မမရယ်၊ သား ဘောလုံးကန်လို့ တစ်ဖက်ခြံထဲကို ကျသွားတိုင်း ခုလို ခုန်ကူးပြီးတော့ ကောက်နေကျလေ၊ ဟိုတစ်ခါကတော့ မမ၊ ရှိနေလို့ လာမကောက်တာ”

“ဪ ... ဟုတ်လား၊ လာလေ ... ဒီမှာထိုင်”

ဒန်း၏အလယ်တွင် ထိုင်နေရာမှ ယုဝါက တစ်ဖက်သို့ ကပ်ပေး လိုက်သည်။

ဇော်လေး ဝင်ထိုင်လိုက်တော့မှ ယုဝါက ...

“သားအတွက် မုန့်ဝယ်ခဲ့မယ်ဆိုပြီး မေ့သွားတယ်၊ မမက ဒီကို လာဖို့ အစီအစဉ်မရှိဘဲ ရောက်လာတာဆိုတော့လေ”

“ရပါတယ် မမရာ ... ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ သားလည်း ခိုက်မဆာဘူး လေ”

“ဒါနဲ့ ... မမက ဒီအိမ်နဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်လို့လဲဟင်”

ဇော်လေးက ကလေးပီပီ စပ်စုနေသည်။

ယုဝါက ...

“ဒီအိမ်က မမအန်တီလေးရဲ့အိမ်လေ၊ အန်တီလေးဆိုတာက မမ အမေရဲ့ညီမပေါ့၊ မမ ဒီအိမ်ကို မကြာခဏရောက်ပါတယ်၊ ဇော်လေးနဲ့သာ မဆုံဖြစ်တာ၊ ကဲ ... ဘာသိချင်သေးသလဲ ပြော”

ဇော်လေးက ခေါင်းခါလျက် ...

“မသိချင်တော့ပါဘူးဗျား၊ စကားကြုံလို့ မေးကြည့်တာပါ”

ယုဝါက ရယ်လျက် ...

“ဒါဆိုလည်း ဇော်လေးရဲ့အကြောင်း မမကို ပြောပြလေ”

အမေးစကားအဆုံးမှာ ဇော်လေးမျက်နှာက ယောင်ယောင်လေး တည်သွားပြီး ...

“သားအကြောင်းကတော့ သိပ်ပြောစရာ မရှိပါဘူးဗျား၊ သားတို့ မိသားစုမှာ ဖေဖေရယ်၊ မေမေရယ်၊ သားရယ် ... သုံးယောက်ပဲ ရှိတာလေ၊ ညီအစ်ကိုမောင်နှမလည်း မရှိဘူး၊ ကျောင်းပိတ်ထားတော့ သား ပျင်းနေ တာပေါ့၊ အဲဒါကြောင့် ခြံထဲမှာပဲ တစ်ယောက်တည်း ဆော့နေတာလေ”

မွေးချင်းမရှိသော ကလေးတစ်ယောက်၏အထီးကျန်မှုကို ယုဝါ ကိုယ်ချင်းစာမိလိုက်သည်။

ဒီခေတ်ကလည်း ယုဝါတို့အဘိုးအဘွားတွေခေတ်တုန်းကလို သား သမီးများများ ယူကြသည့်ခေတ် မဟုတ်တော့။

ဘဝ၏လိုအပ်ချက်တွေကို အချိန်နှင့်အမျှ ဖြည့်ဆည်းရင်း သား သမီးတွေအတွက် အချိန်မပေးနိုင်သောခေတ်ဖြစ်သည်။

ပြောရလျှင် ငွေနောက်သို့ သဲသဲမဲမဲလိုက်နေကြသည့် ကာလ ယန္တရားအရွေ့တစ်ခု။

ယုဝါ တွေးနေစဉ်မှာပဲ ဇော်လေးက ...

“ဒါနဲ့ မမကို ပြောရဦးမယ် ... နောက်လကုန်လောက်ကျရင် သားရဲ့ရှင်ပြုပွဲ ရှိတယ်ဗျ၊ အဲဒါ ... မမ လာခဲ့ရမယ်နော်”

ယုဝါက ပြုံးလျက် ...

“သားဖိတ်ရင် လာမှာပေါ့၊ အဲ ... နီးရင်တော့ ထင်သတိပေး

နော်၊ မမ မေ့နေမှာစိုးလို့”

“အင်းပါ မမရဲ့ ... သား မမကို ဖိတ်စာပေးမှာပေါ့”

ယုဝါက ရယ်ကာ ဇော်လေး၏ခေါင်းကို ပုတ်ရန် လက်ရွယ်လိုက်သည်။

သို့သော်လည်း ဇော်လေးက ဘာကိုစဉ်းစားမိသည်မသိ။ ရုတ်တရက် ဒန်းပေါ်ထိုင်နေရာမှ ထရပ်လိုက်ပြီး...

“သားသွားတော့မယ် မမ၊ မေမေရှာနေမှာ စိုးလို့”

“အေး အေး ... ကောင်းကောင်းသွားနော်၊ အုတ်တံတိုင်းက မကျော်ဘဲ ခြံတံခါးက သွားပါလား ... မမ ဖွင့်ပေးမယ်လေ”

ခေါင်းခါလိုက်ရင်း ဇော်လေးက ...

“နေပါစေ မမ၊ ဒီဘက်က မမ ဖွင့်ပေးလည်း သားတို့ခြံတံခါးက ပိတ်ထားတာလေ၊ ထပ်ပြီး ခုန်ကျော်ရဦးမှာပဲ၊ အဲဒါကြောင့် ဒီကပဲ တစ်ခါ တည်း ကျော်သွားတော့မယ်”

“အေးပါကွာ အေးပါ ... သားသဘောပဲ၊ သတိတော့ထားနော်”

ခေါင်းညိတ်ပြရင်း ဇော်လေး လှည့်ထွက်သွားသည်။

ဇော်လေး၏နောက်ကျောကို ကြည့်နေစဉ်မှာပဲ ဘေးမှာချထားသည့် ဖုန်းက မြည်လာသဖြင့် ကိုင်ရန် ဖုန်းယူလိုက်၏။

သို့သော် ဖုန်းက miss call ဖြစ်သွားသည်။ ယုဝါ နှာခေါင်းရှုံ့ကာ ဇော်လေးရှိရာသို့ ပြန်ကြည့်လိုက်သည်။

သို့သော် ဇော်လေးက မရှိတော့။

တစ်ဖက်သို့ ခုန်ကျော်သွားပြီထင်သည်။

သို့နှင့် ဖုန်းယူကာ miss call ဖြစ်သွားသည့်နံပါတ်ကို ကြည့်လိုက်သည်။ တခြားသူမဟုတ်ချေ။

မွေးသမိခင် မာတာမေမေက သားအမိအချင်းချင်း miss call ထုတ်ပေးခြင်းဖြစ်သည်။

ယုဝါလည်း ဒီအချိန်ကြီး မေမေ ဘာတွေပွားဦးမလဲဟု တွေးကာ ဆက်ချင်ဆက်ချင်နှင့် မေမေ့ဆီ ဖုန်းခေါ်လိုက်ရလေသည်။

အခန်း (၇)

“နင်ကလည်း ဆယ်နာရီအရောက်လာခဲ့ပါလို့ ပြောထားတာကို ဘာလို့နောက်ကျနေတာလဲ”

နာရီဝက်လောက်နောက်ကျပြီးမှရောက်လာသော နွေမွန်ကို ယုဝါက ဆီး၍ အပြစ်တင်လိုက်သည်။

နွေမွန်က သူ့လက်မှနာရီကိုကြည့်လျက် ...

“နာရီဝက်လောက်ပဲ နောက်ကျတာပါ ယုဝါရယ်၊ ငါ့မှာက နင့်လို ကိုယ်ပိုင်ကားရှိတာ မဟုတ်ဘူးလေ၊ တက်စီနဲ့ လာရတာဟဲ့၊ ပြီးတော့ ... လမ်းတွေကလည်း သိတဲ့အတိုင်းပဲ အမြဲပိတ်နေတာ”

“လမ်းပိတ်တာကိုတော့ ထည့်ပြောမနေပါနဲ့ဟာ၊ အချိန်မရွေး ပိတ်နေတာပဲဟာကို”

စကားအဆုံးမှာ နွေမွန်က ...

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ခုလည်း ငါတို့မှာ အရေးတကြီးသွားစရာမှ မရှိတာ၊
ဗြူတီစလွန်းနဲ့ဈေးသွားဖို့ပဲ ရှိတာလေ၊ နည်းနည်းပါးပါး နောက်ကျတော့
ကော ဘာဖြစ်လဲ၊ ပြီးတော့ ... ဒီအိမ်မှာက နင့်ကို ပွားမယ့်လူမှ မရှိတာ”

နွေမွန်စကားကြောင့် ယုဝါမျက်နှာက မှုန်ကုပ်ကုပ်ဖြစ်သွားပြီး...

“မထင်နဲ့ မမ ... ညက အိမ်မှာမအိပ်တာတောင် မေမေက
ဝန်းနဲ့ လှမ်းပွားသေးတယ်၊ ပြီးတော့ ... ဒီနေ့လည်း မြောက်ဒဂုံက အိမ်တစ်
အိမ်မှာ ပစ္စည်းသွားယူခိုင်းထားလို့”

“ဟင် ... အဲဒါဆိုရင် မြောက်ဒဂုံကို အရင်သွားမှာလား”

“မသွားပါဘူး ... အစောကြီးရှိသေးတာကိုး၊ ငါတို့ကိစ္စပြီးမှ သွား
မယ်လေ”

“ပြီးရော”

နှစ်ယောက်သား အန်တီလေးကို နှုတ်ဆက်ကာ ထွက်လာခဲ့ကြ
သည်။

တိုယိုတာကားကလည်း ပြင်ထားတာ မကြာသေးလို့လားမသိ၊
စက်သံက ညက်နေသည်။

လမ်းကဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ မနက်စာဝင်စားလိုက်ပြီး ဗြူတီစလွန်းတို့
ဆံပင်လုပ်ရန် အရင်သွားလိုက်သည်။

ဗြူတီစလွန်းမှ ရှေ့ပင်းမောတစ်ခုသို့အသွားတွင် ယုဝါက သူ့ခြေ
ချင်နေသည့်အကြောင်းကို စကားစ၊ လိုက်သည်။

“နွေမွန် ... ငါ မနွေက ကိုထက်ပိုင်နဲ့ တွေ့တယ် သိလား”

ယုဝါအပြောကို နွေမွန်က နားမလည်သလို ကြောင်တက်တက်ပုံနဲ့
ဖြင့် လှည့်ကြည့်လာပြီး ...

“ဘယ်သူ ... ထက်ပိုင် ... ဟုတ်လား၊ ဘယ်က ထက်ပိုင်လဲ”

ယုဝါက ...

“အာ ... နင်ကလည်း ... ထက်ပိုင်ဆိုတာက ဝပ်ရှော့ကလူ
လေ၊ တစ်ခါတုန်းက ငါ့ကို လမ်းမှာကားပျက်လို့ ကူညီခဲ့တဲ့လူကိုပြောတာ”
နွေမွန်က မျက်ခုံးပင့်ကာ ခနဲတဲတဲအသံလေးနှင့် ...

“သိပါပြီ ... အဲဒီလူနာမည်က ထက်ပိုင်တဲ့လား၊ နင်နဲ့က ဘယ်
မှာဘယ်လိုတွေ့ပြီး နာမည်တွေ၊ ဘာတွေ သိနေရတာလဲ”

စကားအဆုံးမှာ ယုဝါ ရှက်ကိုးရှက်ကန်းလေး ဖြစ်သွားရင်း ...

“အဲ ... အဲဒါက သူနဲ့ငါ ဗိုလ်ချုပ်ဈေးမှာတွေ့တာဟာ မေမေ
မနွေက ဈေးကို လိုက်သွားတုန်းကလေ”

ထိုသို့ စကားစ၊ ကာ ပန်းချီပစ္စည်းတွေရောင်းသည့် ဆိုင်မှာဆိုပြီး
ဆိုင်ထိုင်ကာ စကားပြောဖြစ်ကြသည့်အကြောင်းကိုပါ ပြောပြလိုက်သည်။

စကားဆုံးတော့ နွေမွန်က မချိုမချင်မျက်နှာပေးလေးလုပ်ကာ...

“အလဲ့ ... တယ်ဟုတ်ပါလား၊ နင် အချိန်တိုလေးအတွင်းမှာ
သူစိမ်းယောက်ျားလေးတစ်ယောက်နဲ့ခင်ပြီး ဆိုင်ထိုင်တယ်ဆိုတာ ခုမှပဲ
ကြားဖူးတော့တယ်”

“နင်ကလည်း ရိုးရိုးသားသားပါဟာ”

မျက်နှာလေး မသိမသာရဲကာ ပြန်ဖြေလိုက်သည်။ ထိုသို့ဖြေလိုက်
မှပဲ နွေမွန်က ပိုဆိုးလာသည်။

“ယုဝါ... နင့်ကို ဘယ်သူ့စွပ်စွဲနေလို့လဲ၊ ကိုယ့်ဟာကိုယ် မလုံမလဲ ဖြစ်နေပြီးတော့”

ဒီတစ်ခါတော့ ယုဝါ တကယ်ပဲ ရှက်သွားရလေသည်။ မမေးသည့် အကြောင်းကို ကိုယ့်ဘက်က ဆတ်ဆော့ကာ သွားပြောပြလိုက်မိသည်ကို။ ထို့ကြောင့် စကားကို အမြန်ဖြတ်လိုက်သည်။

“တော်ပြီဟာ... လာစ၊မနေနဲ့၊ ငါက စကားအဖြစ် နင့်ကို ပြော ပြတာပဲရှိတာ၊ နောက်ဆို မပြောတော့ဘူး”

“ဪ... ဒါဆို နင်နဲ့အဲဒီထက်ပိုင်းနဲ့က နောက်တစ်ခေါက် ထပ် ဆုံဖို့ ရှိသေးတယ်ပေါ့၊ ဒီလိုလား”

“နွေမွန်... တော်တော့လို့ ပြောနေတယ်နော်”

ယုဝါ ဘောက်ဆတ်ဆတ် အော်မိတော့သည်။

နွေမွန်က ဘာမှထပ်မပြောတော့သော်လည်း ပြုံးစိစိလုပ်နေသေး သည်။

ယုဝါလည်း မသိချင်ယောင်ဆောင်နေလိုက်၏။

အရေးထဲ ထက်ပိုင်းမျက်နှာကို ပြန်မြင်ယောင်ကာ စိတ်ထဲ မလုံမလဲ ဖြစ်မိသေးသည်။

ဘာကြောင့် ထိုသို့ဖြစ်ရသည်ကိုတော့ ယုဝါကိုယ်တိုင်လည်း စဉ်း စား၍မရပါချေ။

သို့နှင့်...

မေမေခိုင်းထားသည့်ကိစ္စက ရှိနေသေးသဖြင့် ရှေ့ပင်းမောခဏ ဝင်ပြီး မြောက်ဒဂုံသို့ ထပ်သွားရပြန်သည်။

မေမေပြောသည့် လိပ်စာအတိုင်း ရောက်သွားသော်လည်း လမ်းက ကြမ်းသည့်အပြင် ခရီးကလည်း ဝေးသောကြောင့် သိပ်မစားသာလှ။

ထို့ကြောင့် တစ်ဖက်မှ ပစ္စည်းပေးသောသူ၏အိမ်မှာ ဖင်ပူအောင် မထိုင်ဘဲ ပြန်လာခဲ့ကြသည်။

ထိုရပ်ကွက်ထဲမှ ထွက်လာသည်အထိ ပြဿနာက မရှိသေး။

သို့သော် နောက်ထပ် ဆယ့်ငါးမိနစ်လောက် မောင်းလာပြီး လမ်း တစ်နေရာအရောက်မှာတော့ ကားက ချောင်းဆိုးသလို တဟွတ်ဟွတ် အသံ ဖြည့်ကာ ထိုးရပ်သွားလေသည်။

နွေမွန်က...

“ဟဲ့ ယုဝါ... ဘာဖြစ်တာလဲ”

“မသိဘူးလေ၊ မောင်းနေရင်း ထိုးရပ်သွားတာ နင့်အမြင်ပဲဉ္စာ”

စိတ်ရှုပ်သံနှင့် ယုဝါပြန်ဖြေလိုက်သည်။

နွေမွန်က ကားပြတင်းပေါက်မှ အပြင်ပတ်ဝန်းကျင်သို့ ဝှေ့ကြည့် ထိုက်ရင်း စူပူပူရေရွတ်တော့၏။

“ဒုက္ခပါပဲ... ကိုယ် ဘာမှမသိတဲ့နေရာရောက်မှပဲ ကားက ပျက် ခုတ်ယ်လို့၊ ခု ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

ယုဝါက ပခုံးတွန့်ပြလျက်...

“အာ... ဘယ်သိမလဲ၊ ငါမှ ကားအကြောင်း နားမလည်တာ ပြီးတော့... ဟိုတစ်ရက်ကပဲ ပြင်ထားတာကိုး”

“အေးလေ... ဝမ်းရှေ့က လူတွေကလည်း သေသေချာချာ ချုပ် မေးလိုက်ဘူးလား မသိဘူး”

ဝပ်ရှောဆိုသည်စကားကြောင့် ယုဝါခေါင်းထဲ လက်ခနဲဖြစ်သွားရသည်။

ထိုအတွေးနှင့် ကားဒက်ချ်ဘုတ် ဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ ကားဝပ်ရှော လိပ်စာကတ်လေးကို မင်္ဂလာရှိစွာ တွေ့လိုက်ရလေ၏။

ယုဝါက ...

“နွေမွန် ... ဒီမှာ အဲဒီဝပ်ရှောရဲ့လိပ်စာကတ်တော့ ရှိတယ်ဟာ ဖုန်းဆက်ပြီး လှမ်းခေါ်ရင်ကောင်းမလား”

နွေမွန်က မျက်စောင်းထိုးလိုက်ရင်း ...

“ဘာလဲ ... နင်နဲ့သိတဲ့ ကိုထက်ပိုင်ဆိုတဲ့လူကို ခေါ်မလို့လား”

“အာ ... နင်ကလည်းတစ်မျိုး၊ အဲလိုတော့ နာမည်တပ်ပြီး ခေါ်စရာလား၊ ကားပျက်နေလို့ဆိုပြီး နေရာနဲ့ ကားနံပါတ်ကို ပြောလိုက်မယ်လေ၊ ဘယ်သူပဲ လာလာပေါ့”

“ပြီးရောဟာ ပြီးရော”

အရေးထဲ ကားပိုင်ရှင်မဟုတ်သော နွေမွန်ဆိုသည့်ဟာမက စိတ်တိုနေသေးသည်။

ယုဝါက ဘာမှပြန်မပြောနိုင်တော့ဘဲ ဝပ်ရှောဖုန်းကို ဆက်ထားအကူအညီတောင်းလိုက်၏။

လာခဲ့ပါမည်ဟုလည်း တစ်ဖက်က ပြောပါသည်။

ဖုန်းဆက်ပြီးတော့မှ ယုဝါက ...

“ကဲ မမ ... နောက်နာရီဝက်လောက်ကြာရင် ရောက်မယ်ထင်”

“အေးလေ ... နာရီဝက်နဲ့ ရောက်မလာသေးရင်လည်း ဆက်”

စောင့်ရုံပဲ ရှိတော့တာပေါ့၊ ကဲ ယုဝါ ... နင့်ကားကက်ဆက်ကတော့ ဖွင့်လို့ရသေးတယ်မဟုတ်လား၊ သီချင်းဖွင့်ဟာ”

“အရေးထဲ”

“အရေးထဲ လုပ်မနေနဲ့၊ ဒီအတိုင်းကြီး ထိုင်စောင့်နေရမယ့်အတူ သီချင်းနားထောင်ပြီး ခဏမှေးနေတာကပဲ ကောင်းဦးမယ်”

ယုဝါလည်း အချေအတင်ပြောမနေတော့ဘဲ သီချင်းဖွင့်ပေးလိုက်သည်။

မျက်စိမှိတ်ကာ သီချင်းနားထောင်နေသော နွေမွန်ကို စောင်းငန်းငန်း တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး သူမ၊ ကိုယ်တိုင်လည်း မျက်လုံးမှိတ်ထားလိုက်လေ၏။

လောလောဆယ် ဒါပဲ တတ်နိုင်သည်လေ ...။

အခန်း (၈)

‘ဒေါက် ဒေါက် ... ဒေါက် ဒေါက်’

မည်မျှကြာအောင် မှေးခနဲဖြစ်သွားသည်မသိ။ ကားနံဘေးမှ ကြား
လိုက်ရသော တဒေါက်ဒေါက်ခေါက်သံကြောင့် ယုဝါ ဆတ်ခနဲ မျက်လုံးပွင့်
သွားသည်။

အသံလာရာဆီကြည့်လိုက်တော့ မျက်လုံးဝိုင်းသွားပြန်၏။
ထက်ပိုင်းအား ပြုံးစစ်မျက်နှာပေးနှင့် တွေ့လိုက်ရသောကြောင့်
ဖြစ်လေသည်။

သူ၏ဘေးတွင်လည်း ကားပြင်သည့်လက်နက်ကိရိယာတွေကို
သယ်ယူလာသည့် ကောင်လေးတစ်ယောက်က ပါလာသေးသည်။

ယုဝါက ကြောင်တက်တက်ပုံစံဖြင့် ကြည့်ကာ ...

“ဟင်... ကိုထက်ပိုင်က ဘယ်ကဘယ်လို ရောက်လာတာလဲ”
အမေးစကားကြောင့် ထက်ပိုင်လည်း အူတူတူဖြစ်သွားရပြီး...

“ဗျာ... ယုဝါပဲ ကားပျက်လို့ဆိုပြီး ဝပ်ရှော့ကို ဖုန်းဆက်ထား
တယ်မဟုတ်လား၊ အဲဒါကြောင့် ကျွန်တော် လာတာလေ”

ထိုအခါမှ ယုဝါလည်း ဟီးခနဲရယ်လိုက်ရင်း...

“အဟီး... ဟုတ်သားပဲ၊ ဟိုလေ... ဖုန်းဆက်ထားပေမယ့်
ကိုထက်ပိုင်ကိုယ်တိုင် ရောက်လာမယ်မထင်လို့ပါ”

ပြောရင်း ဘေးမှာအိပ်မောကျနေသည့် နွေမွန်ကို လှုပ်နှိုးလိုက်
သည်။

နွေမွန်က မျက်စိကိပ္ပတ်ကာ ဘာဖြစ်တာလဲဆိုပြီး အူတီးအူကြောင်
လုပ်နေသေး၏။

ပြီး... ထက်ပိုင်ကိုကြည့်လျက်...

“အယ်... ဟိုလူ”

နွေမွန်အပြောကြောင့် ယုဝါက...

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ဝပ်ရှော့က ရောက်လာတာ”

နွေမွန်က မဆီမဆိုင် သူ့အင်္ကျီကိုသပ်ရပ်အောင် ဆွဲဆန့်နေသေး
သည်။

ထက်ပိုင်က...

“ကျွန်တော်လည်း ဒီနေရာမှာ ပျက်နေတဲ့ ကားရဲ့နံပါတ်ပဲ သိတာ
ဗျာ ယုဝါရဲ့ကားလို့တော့ မထင်မိဘူး”

ယုဝါက မျက်စောင်းပျပျထိုးလျက်...

“ဟင်း... ဘယ်ထင်မလဲ၊ ဟိုတစ်နေ့ကမှ ရှင်တို့ပြင်ပေးလိုက်
တာကိုး၊ ခုတော့ ပျက်ပြန်ပြီ”

ထိုစကားကြောင့် ထက်ပိုင်က အားနာဟန်ဖြင့်...

“ဆောရီးပါဗျာ၊ ကျွန်တော် ဒီတစ်ခါ သေသေချာချာလေး လုပ်
ပေးလိုက်ပါမယ်၊ ပြီးတော့... ပြင်ဆင်စရိတ်ကိုလည်း မပေးပါနဲ့”

ထိုသို့ပြောလိုက်သော်လည်း နွေမွန်က ဝင်၍...

“ပိုက်ဆံပေးရခြင်း၊ မပေးရခြင်းကို ပြောနေတာ မဟုတ်ပါဘူး၊
ခုလို လမ်းမှာဖြစ်တော့ အချိန်ကုန် လူပင်ပန်းတာကို ပြောနေတာ၊ ပြီးတော့
... ပြင်ထားတာလည်း မကြာသေးဘူး”

“ကျွန်တော် ထပ်ပြီး တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ”

ထက်ပိုင်ပုံစံကြောင့် ယုဝါ အားနာသွားသည်။ နွေမွန်ကိုလည်း
ဆောင်စောင်းစောင်း ကြည့်လိုက်ပြီး...

“နင်ကလည်း အဲလိုတော့ မပြောနဲ့လေ၊ အားနာစရာကြီး... စက်
အည်းတော့ သူ့ပျက်ချင်တဲ့အချိန် ပျက်မှာပေါ့ဟ၊ ကိုထက်ပိုင်... ဆောရီး
နော်”

“ရပါတယ်”

ပြောရင်း ထက်ပိုင်က ခေါင်းညိတ်သည်။

အရေးထဲ နွေမွန်က အလိုက်ကန်းဆိုးမသိ မဲ့ကာရွဲ့ကာ ထပ်ပြော
သေး၏။

“ဪ... ဟုတ်တာပေါ့၊ ကားက သူ့ပျက်ချင်ရင် ပျက်မှာပါပဲ၊
အဲပြောမိတဲ့ ငါကပဲ အနေအထိုင်မတတ်တာပါ”

“ဟဲ့... နွေမွန်”

ဆတ်ခနဲ နွေမွန်ကိုငေါက်လိုက်ပြီးမှ ထက်ပိုင်ကိုကြည့်လျက်...

“ကဲ ကိုထက်ပိုင်... လုပ်စရာရှိတာ လုပ်တော့နော်”

ထက်ပိုင်က ခေါင်းညိတ်ပြရင်း သူ့ဘေးမှ ကောင်လေးဘက်သို့

လှည့်၍...

“ကဲ ဝေယံ... ကားဘောနက်ဖုံးကို ဖွင့်လိုက်တော့”

“ဟုတ်ကဲ့ ကိုထက်”

နှစ်ယောက်သား ကားရှေ့ဘက်ဆီသို့ လျှောက်သွားကြသည်။ ထို

အခါမှ ယုဝါက နွေမွန်ကို လေသံခပ်တိုးတိုးဖြင့်...

“နင်ကလည်း အဝေးကြီးက တကူးတက လာပြင်ပေးတဲ့လူကို

အားနာစရာ”

နွေမွန်က မျက်စောင်းအရင်တိုးသည်။ ပြီးမှ...

“အေးပါ... အားနာနေ အားနာနေ၊ လောလောဆယ်တော့

ကိုထက်ပိုင်က နင့်အတွက် ကယ်တင်ရှင်ကြီးပေါ့ဟာ၊ နောက်တော့လည်း”

စကားမဆုံးခင်မှာဘဲ ယုဝါက ဖြတ်၍...

“နွေမွန်... နင် တော်တော့နော်၊ ပေါက်ကရတွေ ပြောမနေနဲ့”

ဒါတောင် နွေမွန်က ခုတော့ ပေါက်ကရပေါ့ဟာဆိုပြီး ခပ်တိုးတိုး

ပြောလာသေးသည်။

စကားကြောရှည်နေမှာစိုးသဖြင့် ယုဝါလည်း ဘာမှထပ်ပြောမနေ

တော့။

နာရီဝက်လောက် ကြာသွားပြီးချိန်မှာတော့ ပေနေသောလက်ထဲ

အဝတ်စဖြင့် သုတ်ရင်း ထက်ပိုင်က ကားပြတင်းပေါက်နားသို့ ရောက်လာပါသည်။

ပြီး... ယုဝါကို ကြည့်လျက်...

“ယုဝါ... ကားကတော့ စိတ်ချရသွားပြီဗျ၊ အဲ... ဖြစ်တာက တိုတစ်ရက်က ပြင်ပေးလိုက်တဲ့နေရာက ပြန်ဖြစ်တာတော့ မဟုတ်ဘူး၊ တခြားတစ်နေရာက ဖြစ်တာပါ”

ယုဝါက...

“အင်း... ဘယ်နေရာကပဲဖြစ်ဖြစ်ပါ ကောင်းသွားပြီဆိုရင် ပြီးတာပါပဲ၊ ဒါနဲ့... ဘယ်လောက်ပေးရမလဲဟင်”

စကားအဆုံးမှာ ထက်ပိုင်က လက်ကာပြရင်း...

“ဟာ... မပေးပါနဲ့၊ မယူပါဘူးလို့ အစတည်းက ပြောထားတယ်လေ”

ထိုစကားကြောင့် ယုဝါက ပြုံးပြလိုက်ပြီး...

“ဒါဆိုလည်း ကျေးဇူးပါပဲရှင်”

ပြောပြီး ယုဝါက ကားစက်နှိုးလိုက်သည်။ စက်သံက ညင်ညင်သာသာလေး ထွက်လာ၏။ မောင်းထွက်ရန် ပြင်လိုက်ပြီးမှ သတိရသွားသဖြင့်...

“ဒါနဲ့... ကိုထက်ပိုင်တို့က ဘယ်ကိုပြန်မှာလဲ”

“ကျွန်တော်က အိမ်ပြန်မှာပါ၊ အိမ်က ဝပ်ရှော့ရှိတဲ့ ရပ်ကွက်ထဲမှာပဲလေ၊ ဝေယံ... ကားတစ်စီးတားလိုက်”

ထက်ပိုင်က ဘေးမှ သူ့တပည့်ကို လှမ်းပြောလိုက်၏။

သူတို့နှစ်ယောက်ကိုကြည့်ကာ ယုဝါက တစ်ချက်စဉ်းစားလိုက်ပြီး

...

“ခဏလေး ကိုထက်ပိုင် ... ကျွန်မတို့လည်း ကိုထက်ပိုင်တို့ ဝပ်ရှော့ရှိတဲ့ ရပ်ကွက်ကို သွားမှာပါ။ နွေမွန်ကို လိုက်ပို့မလို့လေ၊ လမ်းကြို နေတာပဲ။ လိုက်ခဲ့ပါလား”

“ရပါတယ်ဗျာ ... အားနာစရာကြီး”

ထက်ပိုင်အပြောကြောင့် နွေမွန်က ...

“ကိုထက်ပိုင် ... ယုဝါက သိပ်ခေါ်ချင်လွန်းလို့ ခေါ်တာလို့မထင်ခဲ့ နော်၊ တော်ကြာ ... လမ်းမှာ ကားထပ်ပျက်ရင် တစ်ခါတည်း ပြင်လို့ရ အောင်ဆိုပြီး ခေါ်နေတာ”

“အာ ... မဟုတ်ပါဘူး၊ နွေမွန် ... နင်ကလည်း ဘာတွေလျှောက် ပြောနေတာလဲ၊ ကိုထက်ပိုင် ... ကျွန်မက တကယ်စေတနာနဲ့ ခေါ်တာပါ နော်၊ အပြန်အလှန် ကူညီတဲ့သဘောပါ”

ထက်ပိုင်က ယုဝါကိုကြည့်ကာ ရယ်သည်။ ပြီးမှ ...

“ကဲပါ ... ဘယ်လိုသဘောနဲ့ခေါ်ခေါ်၊ လမ်းကြိုလိုက်ခဲ့ပါ့မယ်

... ကျေးဇူးပဲ”

သို့နှင့် ထက်ပိုင်တို့ဆရာတပည့်နှစ်ယောက် ယုဝါကားနှင့် ပါလာ သည်။

ရပ်ကွက်ထဲရောက်တော့ နွေမွန်အိမ်က နီးသဖြင့် နွေမွန်ကို အရင် ချပေးလိုက်ပြီး ...

“နွေမွန် ... ငါသွားတော့မယ်၊ ညကျမှ ဖုန်းဆက်လိုက်မယ်နော်”

နွေမွန်က ကားနောက်ခန်းမှ ထက်ပိုင်ကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့် လိုက်ပြီး ...

“အေး အေး ... ဒါနဲ့ ကိုထက်ပိုင်တို့ကို ဝပ်ရှော့အထိ လိုက်ပို့ ပေးလိုက်ဦးနော်”

ရွဲ့တာလား၊ အတည်ပြောတာလားတော့ မသိချေ။ နွေမွန် လှည့် ထွက်သွားတော့မှ ယုဝါက ...

“ကိုထက်ပိုင် ... ဝပ်ရှော့ကိုပဲ မောင်းလိုက်တော့မယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဟို ... ဝပ်ရှော့အထိတော့ သွားစရာမလိုပါဘူး၊ သွားတဲ့လမ်းမှာ ကျွန်တော့်အိမ် ရှိတယ်၊ အဲဒီမှာပဲ ဆင်းလိုက်မယ်လေ”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဝပ်ရှော့သွားသည့်လမ်းအတိုင်း မောင်းလာရင်း လမ်းတစ်နေရာ ရောက်တော့ ထက်ပိုင်က ကားရပ်ခိုင်းသည်။

“ရပါပြီ ယုဝါ ... ရပ်လိုက်တော့၊ ဒါ ... ကျွန်တော်တို့အိမ်လေ”

ကားရပ်တော့ ထက်ပိုင်က ကားပေါ်မှဆင်းပြီး တပည့်ဖြစ်သူဘက် သို့လှည့်၍ ...

“ဝေယံ ... မင်းပစ္စည်းတွေယူပြီး ဝပ်ရှော့ပြန်လိုက်တော့၊ ဆရာ တို့ပြောလိုက် ... ငါ အိမ်မှာ နေခဲ့ပြီလို့”

“ဟုတ်ကဲ့ ကိုထက်”

ပြောပြီး ထက်ပိုင်က ယုဝါကို ကြည့်လိုက်သည်။ ပြီး ... ပြီးစေ

နဲ့ ...

“ယုဝါ ... အချိန်ရသေးတယ်ဆိုရင် အိမ်ထဲ ခဏဝင်ပါဦးလား

ရာသီက ပူတော့ အအေးလေး၊ဘာလေး သောက်ရင်းပေါ့”

“ကောင်းသားပဲ”

ဟန်ဆောင်ကာ ငြင်းမနေဘဲ ယုဝါ ကားပေါ်မှဆင်းလိုက်သည်။

တကယ်ပင် အအေးတစ်ခုခုသောက်ချင်နေ၍လည်း ဖြစ်၏။

ထက်ပိုင်တို့အိမ်က လုံးချင်းပျဉ်ထောင်အိမ်လေးဖြစ်သည်။

ခြံပတ်ပတ်လည်တွင်လည်း အရိပ်ရသောအပင်များကို စိမ်းစိမ်းစိုစို

တွေ့ရ၏။

ခြံနှင့်အိမ်လေးက နေချင်စဖွယ်လေး ဖြစ်သည်။

အိမ်လေးဆီသို့ နှစ်ယောက်သား လျှောက်လာရင်း ထက်ပိုင်က

“ခေါ်သာ ခေါ်ရတယ်၊ ကျွန်တော်တို့က ဆင်းရဲတော့ အားနာတယ်ဗျ”

“အာ ... မဟုတ်တာ၊ ကိုထက်ပိုင်ကလည်း”

ယုဝါက အပြုံးနှင့် ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ပြန်ပြောလိုက်သည်။ ထက်ပိုင်က ပန်းပဲ အသာတွန့်လိုက်၏။

အိမ်ထဲရောက်တော့ ထက်ပိုင်က သူ၏အမေ ဒေါ်စိမ်းမြနှင့် မိတ်ဆက်ပေးပါသည်။

ထက်ပိုင်အမေကလည်း သဘောကောင်းကာ ဖော်ရွေသူတစ်ဦး ဖြစ်၏။

ထက်ပိုင်က ...

“မေမေ ... သူက ယုဝါတဲ့၊ သားသူငယ်ချင်းလေ၊ အဲ ... သူကား လမ်းမှာပျက်တာကို အကူအညီပေးရင်း ခင်သွားတာ”

ဒေါ်စိမ်းမြက မျက်လုံးပင့်လျက် ...

“ဟုတ်လား၊ သမီးလေးက ချစ်စရာလေးပဲ၊ သားက မိန်းကလေးသူငယ်ချင်းတွေကို တစ်ခါမှ အိမ်မခေါ်လာဖူးတော့ မေမေက အံ့သြနေတာ”

ထိုစကားကြောင့် ထက်ပိုင်က ယုဝါကို အားနာဟန်ဖြင့် ကြည့်လျက် ...

“အာ ... မေမေကလည်း ယုဝါက သားကို အိမ်လိုက်ပို့ပေးတာလေ၊ အဲဒါကြောင့် အအေးသောက်ဦးဆိုပြီး ဖိတ်လိုက်တာပါ”

“ဟုတ်ပါပြီကွယ်၊ ကဲ ... မေမေ အအေးသွားဖျော်လိုက်ဦးမယ်”

ဒေါ်စိမ်းမြ အိမ်ထဲသို့ ဝင်သွားသည်။

ယုဝါအိမ်ပတ်ပတ်လည်ကို ဝှေ့ကြည့်လိုက်တော့ မိသားစုဓာတ်ပုံတစ်ပုံ၊ ထက်ပိုင်၏ဘွဲ့ဓာတ်ပုံတစ်ပုံနှင့် ပန်းချီကားအချို့ကို နံရံတွင် တွေ့လိုက်ရသည်။

ယုဝါက ...

“ကိုထက်ပိုင် ... အဲဒီပန်းချီကားတွေက ကိုထက်ပိုင် ဆွဲထားတာလားဟင်”

ထက်ပိုင်က မျက်ခုံးပင့်ကာ ရယ်လိုက်ပြီးမှ ...

“ဘယ်ကလာ ယုဝါရယ်၊ ကျွန်တော့်ကို အဲလောက် အထင်မကြီးပါနဲ့၊ အဲဒါတွေက ကျွန်တော်နှစ်သက်တဲ့ နာမည်ကြီးဆရာတွေရဲ့လက်ရာတွေပါ၊ ကြိုက်လို့ဝယ်သိမ်းထားတာလေ”

စကားအဆုံးမှာ ယုဝါက မျက်ခုံးအတွန့်ချိုးလိုက်ရင်း ...

“ဒါဆို ... ကိုထက်ပိုင် ဆွဲတာတွေကကော”

ထိုစဉ်မှာပဲ ဒေါ်စိမ်းမြက အအေးခွက်ကိုင်ကာ ပြန်ဝင်လာသဖြင့် စကားပြတ်သွားရသည်။

“ကဲ သား... သမီးလေးကို အအေးတိုက်လိုက်ပါဦး”

ထက်ပိုင်က အအေးတစ်ခွက်ယူကာ ကမ်းပေးလာသည်။ နှစ်ယောက်သား အအေးသောက်ပြီးတော့မှ ထက်ပိုင်က ...

“ကျွန်တော်ဆွဲထားတဲ့ ပန်းချီကားတွေက ပန်းချီဆွဲတဲ့ အခန်းလေးထဲမှာပဲ ထားထားတယ်လေ၊ ယုဝါ ကြည့်ချင်လို့လား”

ယုဝါက မျက်ခုံးအသာပင့်လျက် ...

“အင်း... ကိုထက်ပိုင်ပြမယ်ဆိုရင်ပေါ့”

“လက်ရာမကောင်းပေမယ့် ကြည့်ချင်တယ်ဆိုရင်တော့ ပြပါတယ်ဗျာ၊ ကဲ... လာ လာ... ပန်းချီဆွဲတဲ့အခန်းက အိမ်ဘေးမှာ သတ်သတ် အဖီဆွယ်ထားတာလေ”

နှစ်ယောက်သား ထိုအခန်းသို့သွားရန် အိမ်ရှေ့ဝင်ပေါက်ကပဲ ဆင်းလိုက်ကြသည်။ ထိုအချိန်မှာပဲ ...

“ကိုကြီး... ဒါက ဘယ်သွားမလို့လဲ”

အသံလာရာဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်မိသည်။

ခြံတွင် စတီးလ်ချိုင့်တစ်လုံး လက်မှာကိုင်ထားသော ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။ ယုဝါထက်ငယ်ရွယ်ပုံရပြီး ခေတ်ဆန်လှပသူလေး ဖြစ်သည်။

ထိုကောင်မလေးက နှုတ်ခမ်းစုကာ ဘောက်ဆတ်ဆတ်နှင့် လျှောက်လာပြီးမှ ယုဝါရှိနေသည်ကိုပင် ဂရုစိုက်ဟန်မရှိဘဲ ထက်ပိုင်၏လက်

မောင်းတစ်ဖက်ကို ကိုင်လိုက်သည်။

ကောင်မလေး၏အပြုအမူကြောင့် ထက်ပိုင် စိတ်ရှုပ်သွားဟန် တူသည်။

ယုဝါကို အားနာဟန်ဖြင့် တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီးမှ ထိုကောင်မလေးအား ...

“နေခြည်... နင် ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ၊ ဒီမှာ ဧည့်သည်ရှိတာ မမြင်ဘူးလား”

“မြင်သားပဲ၊ နေခြည်က ကိုကြီးစားဖို့ ဟင်းလာဖို့တာပါနော်၊ လူကို လာခေါက်နေတယ်၊ မေးနေတာဖြေဦးလေ... ဘယ်ကိုသွားမလဲလို့”

နေခြည်က ကလေးတစ်ယောက်လို စိတ်ကောက်သံလေးနှင့် ဖြောလာသည်။

ထက်ပိုင်က ခပ်တည်တည်ပုံစံဖြင့် ...

“ဘယ်မှမသွားဘူး၊ ဒီမှာ ဧည့်သည်ကို လိုက်ဖို့မလို့ပါဆို”

ပြောရင်း ထက်ပိုင်က ယုဝါကိုကြည့်လိုက်ကာ ...

“ယုဝါ... သူက နေခြည်တဲ့၊ ကျွန်တော်တို့ ဝမ်းရှောင်ရှောင်ခဲ့သမီးလေးလေ... နေခြည်”

ဆုံးအောင်ပင် မိတ်မဆက်ပေးလိုက်ရချေ။ နေခြည်က ယုဝါကို ဧည့်သည်လို ဆတ်ခနဲ တစ်ချက်ကြည့်ကာ အိမ်ပေါ်သို့ တက်သွားလေသည်။

နေခြည်အပြုအမူကြောင့် ယုဝါ အတော်လေး ခံပြင်းကာ မျက်နှာမင် ပျက်သွားရ၏။

ကိုယ့်ကိုပင် မတူသလိုမတန်သလိုနှင့်။

ထက်ပိုင်က အလွန်အမင်း အားနာသွားဟန်နှင့် ယုဝါကြည့်လာ

ပြီး ...

“ယုဝါ ... ဆောရီးနော်၊ အဲ့ကောင်မလေးက ကလေးလို့ပဲ ခေါ်တာကိုဆိုတာ”

“ရပါတယ်”

ယုဝါက ထိုမျှသာ ပြောလိုက်၏။ ထက်ပိုင်က ...

“လာ ယုဝါ ... ကျွန်တော် ပန်းချီဆွဲတဲ့အခန်းကို သွားရအောင်”

စိတ်ထဲ အတော်နောက်ကျသွားသဖြင့် လိုက်ကြည့်ချင်စိတ်မရှိ တော့သော်လည်း အားနာစိတ်နှင့် လိုက်သွားလိုက်သည်။

ထက်ပိုင်ပန်းချီဆွဲသည့်အခန်းလေးထဲရောက်တော့ စိတ်အနည်းငယ် ပြန်ကြည့်လင်သွားရသည်။

အခန်းလေးက ကျဉ်းသော်လည်း သန့်ရှင်းသပ်ရပ်သည်အပြင် အခန်းပတ်ပတ်လည်တွင်လည်း ပန်းချီကားလေးများကို စနစ်တကျ ချိတ်ဆွဲထားသည်။

အခန်းထောင့်တစ်နေရာတွင်လည်း ပန်းချီဆွဲသည့် စတန်းတစ်ခု ထောင်ထား၏။

ယုဝါက အခန်းထဲ၌ရှိနေသော ပန်းချီကားတွေကို လိုက်ကြည့်လိုက်ပြီးမှ ...

“ကိုထက်ပိုင်က အပျော်တမ်းဆွဲတာသာ ပြောတယ်၊ လက်ရာအတော်ကောင်းတာပဲ”

ယုဝါစကားအဆုံးမှာ ထက်ပိုင်က ရှက်ရယ်ရယ်လိုက်ရင်း ...

“ယုဝါက မြှောက်ပြောနေပြန်ပြီ၊ အဟဲ ... ကျွန်တော်ကလည်း မြှောက်ပြောတာကြိုက်တဲ့ကောင်ဆိုတော့ လက်ဆောင်ပေးချီးမယ်၊ ယုဝါကြိုက်တဲ့ ပန်းချီကားတစ်ချပ် ရွေးလေ၊ ကျွန်တော် လက်ဆောင်ပေးမယ်”

ထိုစကားကြောင့် မျက်နှာလေး လက်ခနဲဖြစ်သွားပြီးမှ ချက်ချင်း ဖျက်ခုံးအတွန့်ချိုးလိုက်ရင်း ယုဝါက ...

“ဟင် ... အဲဒါလောက်နဲ့ မရပါဘူး”

“ဗျာ”

ရေရွတ်ရင်း ထက်ပိုင်ပုံစံက အူကြောင်ကြောင်ဖြစ်သွားသည်။ ယုဝါက ကြည့်ကာ တဟင်းဟင်း ရယ်လိုက်ပြီးမှ ...

“သိပ်လည်း လန့်မသွားပါနဲ့ ကိုထက်ပိုင်ရယ်၊ ဒီလောက်နဲ့ မရဘူးဆိုတာက ကိုထက်ပိုင်ကို ကျွန်မ တစ်ခါတုန်းက ပြောဖူးတယ်လေ၊ ကျွန်မတို့ ပုံတူတစ်ပုံ ဆွဲပေးဖို့ကိုပါ”

ထိုအခါမှ ထက်ပိုင်က မှတ်မိသွားဟန်ဖြင့် ...

“ဪ ... ဟုတ်သားပဲ၊ အဲဒီတုန်းက ယုဝါ နောက်ပြီးပြောတယ်လို့ မေ့နေတာ၊ ခု ... ယုဝါက တကယ်ပြောတာလား”

“ကျွန်မ မညာတတ်ဘူး ကိုထက်ပိုင်”

“ကောင်းပါပြီဗျာ၊ ဒါဆိုလည်း ယုဝါ အားတဲ့တစ်ရက် ဒီမှာချိန်းဆိုက်မယ်လေ၊ ဒါပေမဲ့ ... ကြိုတော့ ပြောထားမယ်နော်၊ ကျွန်တော်က အခုဆွဲသမားမဟုတ်တော့ မတူရင် စိတ်မဆိုးရဘူး”

“ရပါတယ်ရှင်၊ ဆွဲပေးမယ်ဆိုရင် ပြီးတာပါပဲ၊ ကျွန်မ ခုနီးဆက်

မယ်လေ၊ နှစ်ယောက်စလုံး အဆင်ပြေတဲ့တစ်ရက် ဆုံကြတာပေါ့”

ထက်ပိုင် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ အပြန်မှာ ယုဝါကို ကားနား
အထိ လိုက်ပို့ရင်း ထက်ပိုင်က ...

“ယုဝါ ... ဟိုလေ ခုနက နေပြည်ရဲ့ဆက်ဆံပုံအတွက် ကျွန်တော်
ထပ်ပြီး တောင်းပန်ပါတယ်နော်”

ဘာမှပြန်မပြောသေးဘဲ ယုဝါ ကားပေါ်သို့ အရင်တက်လိုက်သည်။
တားဆက်ကို နှိုးလိုက်ပြီးမှ ထက်ပိုင်ဘက်သို့ မျက်နှာမူကာ ပြီးပြရင်း စကား
ဆိုလိုက်ပါသည်။

“ကျွန်မ နားလည်တတ်ပါတယ် ကိုထက်ပိုင်”

အခန်း (၉)

အိမ်ပြန်ရောက်တော့ မျှော်လင့်ထားသည့်အတိုင်း ယုဝါ အဆူခံရ
လေသည်။

အဆူခံရတာမှ မေမေနှင့်အစ်ကိုဆီမှာ တက်ညီလက်ညီ အဆူခံ
ချင်းဖြစ်၏။

ယုဝါကလည်း အိမ်အပြန်နောက်ကျသွားသည်ကိုး။

မေမေက အရင် ...

“ကဲ ပြောစမ်းပါဦး ... ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက် နောက်ကျရတာလဲ
ဆိုတာ”

အမေးရှိသဖြင့် အဖြေလည်း ရှိရပေမည်။ ထိုထက်ပို၍ ပေးစရာ
ဆင်ခြေလည်း ယုဝါထံတွင် ရှိပါသေးသည်။

“ဘာဖြစ်လို့နောက်ကျလဲဆိုတာ ကားကိုပဲ မေးကြည့်တော့ ...
မေမေရာ”

မေမေမျက်နှာက ချက်ချင်းဆိုသလို တင်းမာသွားရင်း ...

“ယုဝါ ... မေးတာကို ကောင်းကောင်းဖြေလေ၊ ငါမေးတော့ကော
နင့်ကားက ဘာဖြေတတ်မှာလဲ”

ယုဝါက ...

“အဲဒီလိုပဲပေါ့ မေမေရာ ... အဲဒီကားကလည်း သူပျက်မယ့်
အချိန်ကို ကြိုမပြောထားတော့ သမီးလည်း မသိဘူးလေ၊ ဒီနေ့မှ ကောက်
ကာငင်ကာ ပျက်တာနဲ့ ဝပ်ရှော့ကိုဝင်ပြနေရလို့ နောက်ကျသွားတာ”

စကားအဆုံးမှာ မေမေက မျက်စောင်းကို ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ်ထိုးလာ
ပြီး ...

“ကားပျက်တယ်ဆိုရင်လည်း ပျက်တဲ့အကြောင်း အိမ်ကို ဖုန်း
ဆက်ပါလား၊ အဲလိုဆိုရင် စိတ်မပူရတော့ဘူးပေါ့”

“ဪ မေမေရယ် ... သမီးက ကလေးမှမဟုတ်တာကို အစ
အရာရာ ဖုန်းဆက်ပြီး လှမ်းပြောနေရမှာလား၊ ခုလည်း မေမေတို့ သိရဦး
ဥစ္စာ”

စကားအဆုံးမှာပဲ တစ်လုံးမှ ဝင်မပြောသေးသော ဝတ္ထုက
စောင်းစောင်းကြည့်ကာ ...

“ယုဝါ ... နင့်ကို ပြောလိုက်ရင် အမြဲ ဒီလိုချည်းပဲ၊ ပြီးတော့
ကားက အသစ်ကြီးပဲ ရှိသေးတယ်၊ ပျက်တယ်ဆိုတာကရော ဟုတ်ရဲ့လား”

အစ်ကိုဖြစ်သူဘက် လှည့်ရပြန်သည်။

“ကိုကိုရာ ... ခုနကပဲ မေမေကို ပြောပြီးပြီလေ၊ စက်ပစ္စည်းပဲ
... သူ့ဟာသူ ပျက်ချင်တဲ့အချိန် ပျက်မှာပေါ့လို့၊ ရှင်းပြနေတာ မောတယ်၊
တော်ပြီ တော်ပြီ ... ခဏနေရင် ဖေဖေဆီ လိုက်သွားဆိုတဲ့ ဓာတ်ပြား
ဟောင်းကြီး ပြန်ဖွင့်တော့မယ်၊ အရမ်းစိတ်ညစ်တာပဲ၊ သွားတော့မယ်”

ပြောရင်း ယုဝါက ဆတ်ခနဲ ထရပ်လိုက်သဖြင့် နှစ်ယောက်စလုံး
က ...

“ဟဲ့ ... ဒါက ဘယ်လဲ”

“အန်တီလေးတို့အိမ်ကို သွားအိပ်မယ်၊ အိမ်မှာဆိုရင် နားပူလွန်း
လို့”

မေမေက တစ်ခုခုလှမ်းပြောရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။ ဘာမှပြော
မလာခင် ယုဝါက အရင်ပြန်ပြောလိုက်၏။

“ဟိုရောက်တာနဲ့ ဖုန်းဆက်မယ်၊ မေမေတို့လည်း ကြိုဆက်ထား
လိုက်”

ပြောပြီး ယုဝါ ထွက်လာခဲ့တော့သည်။

အိမ်မှာနေရသည်မှာ ဘယ်လိုမှ မလွတ်လပ်သလို ခံစားလာရ
သည် ဖြစ်၏။

အန်တီလေးဆိုလျှင် ဘာမှမပြော၊ သူ့အိမ်မှာနေရတာ နားအေးပြီး
စိတ်ချမ်းသာသည်။

အန်တီလေးအိမ်ရောက်တော့ မေမေတို့က ဖုန်းကြိုဆက်ထားပြီး
ဆော့ပြီး

ယုဝါလည်း အန်တီလေးကို အကျိုးအကြောင်း ပြန်ပြောပြကာ

သူရောက်ပြီဖြစ်ကြောင်း ဖုန်းပြန်ဆက်လိုက်၏။

ထမင်းစားသောက်ပြီး ညဘက်ရောက်တော့ အိပ်ရာထဲမဝင်ချင်
သေးသဖြင့် ခြံထဲဆင်းလာခဲ့၏။

ခြံဝင်းထဲမှ ဒန်းကလေးမှာထိုင်ရင်း ဟိုတွေး ဒီတွေး တွေးနေမိ
သည်။

တစ်ရက်ပြီးတစ်ရက် ဖြတ်သန်းနေရသောဘဝထဲတွင် ဖျင်းငိုငြီးငွေ့
စရာများနှင့် ပိတ်လှောင်မွန်းကျပ်မှုများသာ ရှိနေသည်ဟု ခံစားနေရသည်။
သူမအတွက် စိတ်ပျော်ရွှင်စရာထွက်ပေါက်တစ်ခုခုများ မရှိတော့ပြီ
လား မပြောတတ်ချေ။

ထိုသို့တွေးရင်းကပင် ထက်ပိုင်မျက်နှာကို ပြန်မြင်ယောင်ကာ ပြုံးမိ
သေးသည်။

ထက်ပိုင်အကြောင်း စဉ်းစားလျှင်တော့ စိတ်ထဲမှာပဲ ကြည်လင်လာ
သလို၊ ဘာလိုလို တစ်မျိုးတစ်မည် ခံစားရသေး၏။

မည်မျှအတွေးလွန်မိသည် မပြောတတ်။

လေစိမ်းတစ်ချက် တိုက်လိုက်သလို အေးခနဲ ခံစားလိုက်ရသော
အသိနှင့်အတူ ရုတ်တရက် ကြားလိုက်ရသောစကားသံကြောင့် အတွေးစ
တွေက လွင့်ပါးသွားရသည်။

“မမ ... ဘယ်တုန်းက ရောက်နေတာလဲ”

“ဟင် ... ဇော်လေး”

အရမ်းကြီးမဟုတ်သည့်တိုင် ယုဝါ အနည်းငယ်တော့ အံ့သြသွား
ရသည်။

ကိုယ့်ကို လာမေးနေသည့်သူကလည်း ဘယ်အချိန်က ခြံကော်
ပြီး ဝင်လာသည်လဲ မသိ။

ယုဝါက ...

“ဇော်လေး ... လာထိုင်လေ၊ မမလည်း ဟိုဒီတွေးနေတာနဲ့ ဇော်
လေးဝင်လာတာ မသိလိုက်ဘူး”

ဇော်လေးက ဒန်း၏တစ်ဖက်အစွန်းတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

မည်သည်မည်ကြောင့်တော့ မသိ။ ရာသီဥတုက ပို၍အေးလာသလို
ခံစားလိုက်ရ၏။

ယုဝါလည်း ကော်ဖီတစ်ခွက် ပုံလိုက်ရင်း လောလောဆယ် ဇော်လေး
နှင့် စကားပြောပြီး အချိန်ကုန်ဆုံးရန် တွေးလိုက်မိလေသည်။

“ကဲ ဇော်လေး ... ပြောပါဦး၊ သား ဒီနေ့ ဘာတွေလုပ်ခဲ့လဲ
ဆိုတာ”

တစ်ဦးတည်းသောသား၏အထီးကျန်မှုကြောင့်လားတော့မသိ။

ဇော်လေးမျက်နှာ ခပ်နွမ်းနွမ်းလေးက ယုဝါဘက်သို့ ခပ်ဖြည်းဖြည်း
ထူည့်လာလေသည်။

ရာသီဥတုက ပို၍အေးစိမ့်လာသလိုပင်။

အခန်း (၁၀)

ထိုရက်ပိုင်းများအတွင်း ထက်ပိုင်ဆီသို့လည်း ယုဝါ ဇုန်းမဆတ်
ဖြစ်ချေ။

ကိုယ့်ကို အထင်သေးသွားမလားဆိုပြီး စိတ်ထဲ ချီတံ့ချီတံ့ ဖြစ်နေ
မိသည်။

အိမ်တွင်းအောင်းမိနေသဖြင့် နွေမွန်နှင့်လည်း မတွေ့ဖြစ်။
မေမေနှင့်အစ်ကိုကတော့ ယုဝါ ဘယ်မှမသွားသောကြောင့် စိတ်
ကြည်လင်နေပုံရသည်။

ဟွန်း ...။

လေးငါးရက်လောက် အိမ်မှာပဲနေလိုက်တော့ ဝယ်ထားသည့်
ကြည့်စရာအခွေတွေလည်း ကုန်ပြီ။

စာအုပ်တွေလည်း အတော်ဖတ်ဖြစ်လိုက်ပြီ။

စိတ်ထဲ အတော်ပျင်းရိလာသဖြင့် ကားထုတ်ကာ နွေမွန်ဆီသို့ ထွက်လာခဲ့၏။

ဖုန်းကြိုမဆက်ထားမိသောကြောင့်လား မသိ။ နွေမွန်က သူ့အိမ်၌ မရှိချေ။

အပြင်ထွက်သွားသည်ဟု ဆိုသည်။ ဖုန်းလှမ်းဆက်ကြည့်သော် လည်း မရ။

ထုံးစံအတိုင်း ဆက်သွယ်မှုဧရိယာပြင်ပသို့ ရောက်နေသည်။ သို့နှင့် ယုဝါလည်း ဘယ်သွားပြီး ဘာလုပ်ရမည်မှန်းမသိ ဖြစ်သွား ၏။

ဖုန်းထဲမှ မှတ်သားထားသော နံပါတ်တွေကို လျှောက်ကြည့်ရင်း ထက်ပိုင်၏ဖုန်းနံပါတ်အရောက်မှာ လက်က ရပ်သွားသည်။

တစ်ချက်စဉ်းစားလိုက်ကာ ထက်ပိုင်ဆီသို့ ဖုန်းခေါ်လိုက်သည်။ အကယ်၍များ ထက်ပိုင်၏ဖုန်းက မအားလျှင် နောက်ထပ်တစ်ကြိမ် ခေါ်ဖြစ်မည်မဟုတ်ချေ။

သို့သော် ဖုန်းက တစ်ခါခေါ်ရုံမျှဖြင့် တန်းဝင်သွားပါသည်။ ဟင်း ...။

တစ်ဖက်မှ ထက်ပိုင်ကလည်း ချက်ချင်း ဖုန်းကိုင်လိုက်ပုံရသည်။ “ပြော ယုဝါ ... ကျွန်တော် ဘာကူညီပေးရမလဲ၊ ကားပျက်လို့ လား”

ယုဝါက နှာခေါင်းလေးရှုံ့လိုက်ရင်း ...

“ကိုထက်ပိုင် ... ကျွန်မကားကို အမြဲတမ်း ပျက်နေတဲ့ ကားရပ် လို့ ထင်နေတာလား”

တစ်ဖက်မှ ထက်ပိုင်က အားနာသံဖြင့် ...

“ဟာ ... မဟုတ်ပါဘူး ယုဝါရယ်၊ တကယ်လို့များ ကားပျက် တယ်ဆိုရင် ဝပ်ရှော့ကို ဖုန်းဆက်ပေးမလို့ပါ။ ကျွန်တော်က ဒီနေ့ အလုပ် နားတယ်လေ”

ယုဝါက ...

“ဝပ်ရှော့ဖုန်းနံပါတ်က ကျွန်မဆီမှာ ရှိပါတယ်၊ ကားလည်း မပျက် ပါဘူး။ ဒီနေ့ အလုပ်နားတယ်ဆိုတော့ ကိုထက်ပိုင်က ဘယ်မှာလဲဟင်”

“ဘယ်မှမသွားပါဘူး ... အိမ်မှာပါပဲ၊ ပန်းချီရေးရင် ကောင်းမလား ဆိုပြီး အာရုံယူနေတာ”

စကားအဆုံးမှာ ယုဝါ တစ်ချက်စဉ်းစားလိုက်သည်။ ပြီးမှ ...

“ကျွန်မက ရှင်တို့ရပ်ကွက်ထဲက သူငယ်ချင်းအိမ်ကိုလာတာ၊ ဒီ ရောက်တော့ နွေမွန်က မရှိတာနဲ့ ဒီနားရောက်တုန်း ကိုထက်ပိုင်ဆီ ဖုန်း ဆက်လိုက်တာ”

ထက်ပိုင်ဘက်က ခဏဆိုရုံလေး အသံတိတ်သွားပြီးမှ ...

“ဟိုလေ ... ကျွန်တော်တို့ရပ်ကွက်ထဲမှာဆိုတော့ ယုဝါရှိတဲ့နေ ချာကို ထွက်လာခဲ့ရမလားလို့ ဒါကလည်း ... ယုဝါ သွားစရာမရှိမှပါ”

ထက်ပိုင်က ရှည်လျားထွေပြားစွာ ပြောလာသည်။ ယုဝါက တစ်ခါ ခပ် ရယ်လိုက်ရင်း ...

“မလာပါနဲ့ ကိုထက်ပိုင်ရယ်၊ ဒီနေ့ နားရင်း ပန်းချီရေးမလို့ဆို”

“ဗျာ ... အဲ ... အဲဒါကလေ ... ဟို”

“ကဲ ... တော်ပါ။ ကျွန်မပဲ ကိုထက်ပိုင်အိမ်ကို ဝင်ခဲ့ပါ့မယ်။ အဟင်း ... ကျွန်မကို ပုံတူရေးပေးရင် ကိုထက်ပိုင်လည်း အလုပ်မပျက် တော့ဘူးပေါ့”

“ဟင် ... တ ... တကယ်လား ယုဝါ”

“ဪ ... တကယ်ပါဆို၊ ကဲ ... ကျွန်မ ထွက်လာပြီ”

ဖုန်းပိတ်ကာ ကားမောင်းထွက်လိုက်သည်။

တစ်ရပ်ကွက်တည်းမှာပို့ သိပ်မမောင်းလိုက်ရပါချေ။

အိမ်ရှေ့ရောက်တော့ ထက်ပိုင်က ငြိမ့်ထွက်ကာ စောင့်နေပါသည်။

ယုဝါက ကားပေါ်မှ ဆင်းလိုက်ရင်းက ...

“ရည်ရွယ်ပြီးလာတာမဟုတ်တော့ ဘာမှတောင် မဝယ်လာခဲ့ရ

ဘူး”

ထက်ပိုင်က ရယ်လျက် ...

“ရပါတယ်ဗျာ ... ယုဝါနဲ့ကျွန်တော်က အဲလိုဝယ်လာစရာလိုတဲ့

ထုတွေမှ မဟုတ်တာ”

“ကိုထက်ပိုင်အတွက် မဟုတ်ပါဘူး။ အန်တီအတွက် ပြောတာပါ”

“ဗျာ”

ထက်ပိုင်ဖြစ်သွားပုံကိုကြည့်ကာ ယုဝါက ရယ်တော့သည်။

ခေတ္တမျှ ကြောင်အင်းနေပြီး ထက်ပိုင်ပါ လိုက်ရယ်တော့၏။ **နှစ်**

ယောက်သား ပို၍ရင်းနှီးနွေးထွေးသွားသလို ခံစားလိုက်ရသည်။

ထက်ပိုင်ကပဲ ...

“မေမေကတော့ မီးဖိုခန်းမှာ သူ့ဟာသူ အလုပ်တွေရှုပ်နေလေချဲ့ လာ ယုဝါ ... ကျွန်တော့်စတူဒီယိုထဲကိုပဲ သွားရအောင်”

“ကောင်းသားပဲ၊ အိမ်ပေါ်တက်နေရင် အန်တီ အလုပ်ပျက်ပြီး ဧည့်ခံနေရဦးမယ်”

နှစ်ယောက်သား ရယ်မိကြပြန်သည်။

အိမ်ဘေးရှိ စတူဒီယိုလေးဆီပဲ လာခဲ့လိုက်သည်။

ဒီရောက်တော့ ထက်ပိုင်က ခဏဆိုပြီး ကော်ဖီ သွားယူလိုက်သေး သည်။

ကော်ဖီသောက်ရင်း စကားစမြည်ပြောပြီးချိန်မှာတော့ ထက်ပိုင်က ပန်းချီဆွဲရန် စတန်းပြင်ဆင်လိုက်ရင်း ...

“ပုံတူဆွဲတာဆိုတော့ ယုဝါကို အကြာကြီး ထိုင်ခိုင်းလို့လည်း မကောင်းဘူးလေ၊ အဲဒါကြောင့် ခဲပန်းချီပဲ ဆွဲပေးမယ်နော်”

“ရပါတယ် ... ကိုထက်ပိုင်သဘောပါ။ ကျွန်မက ဘယ်လိုနေလေ ရမှာလဲ”

ထက်ပိုင်က တစ်ချက်စဉ်းစားလိုက်ပြီး ရုပ်တည်ဖြင့် ကြည့်လျက်

“အဲ ... ဟိုလေ ... တိုက်တန်းနှစ်ဇာတ်ကားထဲက ရှိစ်လို အနေ အထားဆိုရင်ကော”

“ရှင်”

ယုဝါမျက်နှာလေးက ရဲတွတ်သွားသည်။

ထိုဇာတ်ကားထဲမှ ဇာတ်ဝင်ခန်းအား ပြန်မြင်ယောင်လိုက်မိသည် ကိုး။

ထက်ပိုက်က ...

“နောက်တာပါဗျာ၊ ကျွန်တော်က အဲလောက် သတ္တိမရှိပါဘူး”

ယုဝါလည်း မျက်နှာလေးရဲလျက်က ...

“အောင်မာ ... ကိုထက်ပိုင်နော် ... ကျွန်မကကော အဲလိုသတ္တိရှိစရာလား”

“ဟုတ်ပါပြီ ... ကျွန်တော်က ယုဝါ မော်ဒယ်ထိုင်ပေးရမှာကို တင်းကျပ်မနေအောင် နောက်လိုက်တာပါ။ ကဲ ... ယုဝါ သက်သောင့် သက်သာဖြစ်မယ့် အနေအထားမျိုးပဲ နေပေးလေ”

တစ်ခါမျှ ထိုသို့မော်ဒယ်မထိုင်ဖူးသဖြင့် ရှိုးတိုးရှုန့်တန့်ဖြစ်ကာ ခက်ခဲနေသေးသည်။

အနာသို့ ထက်ပိုင်လာပြီး ပြင်ဆင်ပေးတော့မှပဲ အဆင်ပြေသွား၏။

ဒါတောင် တကယ်ခွဲတော့လည်း ထက်ပိုင်က တစ်ချက်တစ်ချက် စိုက်ကာ စိုက်ကာ ကြည့်နေသဖြင့် ယုဝါရင်ထဲ အမျိုးအမည်မသိသော ခံစားမှုတချို့ကို ခံစားနေရသေးသည်။

စိတ်ထဲမှာပဲ အသက်ရှူမဝသလိုလို။

ထက်ပိုင်ကတော့ စကားတစ်ခွန်းမှမဆိုဘဲ ယုဝါကိုကြည့်လိုက်၊ ခွဲနေသည့် ပန်းချီကားပေါ်မှာပဲ အာရုံနှစ်လိုက်နှင့် အလုပ်လုပ်နေသည်။

အချိန်အားဖြင့် ခန့်မှန်းခြေ တစ်နာရီလောက် ကြာသွားသည်မလား သိ။

ထက်ပိုင်က သူ့ခွဲနေသည့် ပန်းချီကားကို လက်စသတ်လိုက်ရင်း ယုဝါအား လှမ်းကြည့်လျက် ...

“ခွဲတာတော့ ခွဲပြီးပြီ ယုဝါ၊ မတူရင်တော့ အပြစ်မတင်နဲ့နော်”

“ဆရာကြီးကလည်း ဒါပဲ ပြောနေတယ်၊ ခွဲပေးတာနဲ့တင် ကျွန်တောင်ပါတယ်လို့ ပြောဖူးတယ်လေ”

ထိုသို့ပြောကာ ထိုင်နေရာမှ ထရင်း ပန်းချီကားဆီသွားကာ ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟင်”

မျောက်မလေးတစ်ကောင် ပန်းပန်ထားသည့်ပုံကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ယုဝါစိတ်ထဲ မှန်ထူသွားကာ ...

“ကိုထက်ပိုင် ... ကျွန်မကို အကြာကြီးထိုင်ခိုင်းပြီးတော့ ခွဲတော့ ဒီပုံပေါ့ ဟုတ်လား”

ထက်ပိုင်က ရုပ်တည်နှင်ပဲ ...

“အင်းလေ ... ယုဝါနဲ့ မတူလို့လား”

“အာ ... ကိုထက်ပိုင် မကောင်းဘူးကွာ၊ ကျွန်မက တကယ်ခွဲပေးမယ်ထင်တာ၊ စိတ်ဆိုးတယ် ... သိလား”

နှုတ်ခမ်းလေးစုကာ ယုဝါမျက်နှာတစ်ခုလုံး သုန်မှုန်သွားသည်။ ထိုအခါမှ ထက်ပိုင်က မျောက်ပုံခွဲထားသည့် စက္ကူချပ်ကို အပေါ်မှ ခွာလိုက်ပြီး ...

“ယုဝါကလည်း ဒီတစ်ပုံကို ကြည့်လိုက်ပါဦး၊ ယုဝါနဲ့ တူလားလို့”

“မကြည့်ဘူး ... တော်ပြီ”

ယုဝါက စိတ်ကောက်ဟန်ဖြင့် တစ်ဖက်သို့ လှည့်မြဲလှည့်နေလိုက်

ထက်ပိုင်က ပန်းချီကားကိုဖြန့်ကာ ယုဝါမျက်နှာရှေ့သို့ လာပြသော်လည်း ယုဝါက မျက်စိမှိတ်၍ တခြားတစ်ဖက်သို့ ထပ်ကာလှည့်လိုက်ပြန်သည်။

ထိုသို့ပင် သုံးလေးခါလောက် ဖြစ်နေသဖြင့် ထက်ပိုင်လည်း အထည်သားလာပြီး ယုဝါကို နောက်မှသိုင်းဖက်လိုက်ကာ ...

“မရဘူး ... ကြည့်ရမယ်၊ မကြည့်ရင် မလွှတ်တော့ဘူး”

“အို”

ယုဝါတစ်ကိုယ်လုံး တဆတ်ဆတ် တုန်ယင်သွားရသည်။ ရှက်စိတ်တို့ဖြင့် မှန်ထူလျက် ...

“ကိုထက်ပိုင် ... လွှတ်တော့ကွာ၊ အဲဒီပုံကို ကြည့်မယ်၊ ဟုတ်ပြီလား”

ထိုသို့ပြောသည့်တိုင် ထက်ပိုင်က မလွှတ်သေးဘဲ ယုဝါနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်ရင်း ...

“ယုဝါ”

အသံက တိုးဖွပြီး တုန်ခါနေသည်။ ယုဝါ မဝံ့မရဲနှင့် မျက်လုံးလေး လှန်ကြည့်လိုက်တော့ ...

“ယုဝါ ... ယုဝါကို ကိုယ်အရမ်းချစ်တယ် ... သိလား”

“အို”

ရေရွတ်ကာ မျက်လွှာ ကမန်းကတန်း ချလိုက်မိ၏။

ရှုတ်တရက် ဘာပြန်ပြောရမည်မှန်းမသိ။

အာစေးမိသလို ငြိမ်သက်နေမိပြီးမှ လက်ရှိအနေအထားကို သတိရ

သွားသဖြင့် အလျင်အမြန် ရုန်းထွက်လိုက်ရင်း ...

“ကိုထက်ပိုင်က ဘာမှန်းလည်း မသိဘူးကွာ၊ သွားတော့မယ် ... ပုံပေးတော့”

ထက်ပိုင်လက်ထဲမှ ပုံတူပန်းချီကားကို ဆတ်ခနဲ ဆွဲယူကာ ခြေထွက်လာခဲ့သည်။

ကားစက်နှိုးကာ ဓာတ်တိုင်တစ်တိုင်စာလောက် အမြန်မောင်းလာခဲ့ပြီးမှ ကားကို ရပ်လိုက်ရင်း အသက်ဝဝရှူလိုက်ရသည်။

ရင်ခုန်ကြည်နှူးစိတ်တို့ဖြင့် ယုဝါ တအံ့ ငြိမ်သက်နေမိသေးတော့၏။

ရာသီဥတုသည် ကြွင်းကျန်နေသေးသော နှောင်းပိုးမွန်မွန်များဖြင့် ပျံ့လွှား အေးနေပါသည်။

အခန်း (၁၁)

“ဘာပြောတယ် ယုဝါ ... နှင့်နဲ့ ကိုထက်ပိုင်နဲ့က ချစ်သူတွေ
ခြံသွားကြပြီ ... ဟုတ်လား”

မျက်လုံးပြူး မျက်ဆန်ပြူးကာ အံ့သြတကြီးမေးလာသော နွေမွန်
တို့ ယုဝါက ခပ်တည်တည်မျက်နှာပေးဖြင့် ...

“နွေမွန်ရယ် ... နှင့် မေးပုံကြီးကလည်း ငါပြောတဲ့ကိစ္စက ကမ္ဘာ
ဖျက်တဲ့ကိစ္စမှမဟုတ်တာ”

“အောင်မာ ... နှင့် ဒီကိစ္စကို ပေါ့တော့တော့လုပ်မနေနဲ့ ယုဝါ
ခုကိစ္စကို နှင့်အိမ်က သိသွားရင် ကမ္ဘာပျက်တာထက်တောင် ပိုဆိုးလိမ့်မယ်”

ထိုစကားအဆုံးမှာ ယုဝါ သက်ပြင်းပါးပါးချလိုက်ရင်း ...

“နှင်ပြောတာလည်း ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ...

ကိုထက်နဲ့ငါက ချစ်သူတွေဖြစ်နေကြပြီလေ၊ ပြီးတော့ ... ကိုထက်ကို ငါ အရမ်းချစ်တယ်”

ဒီတစ်ခါ သက်ပြင်းထပ်ချလိုက်ရသူက နွေမွန်ဖြစ်သည်။ ယုဝါကို ထည်း သနားသလို ကြည့်လိုက်ပြီး ...

“ဆာတာပဲဟာ၊ နင့်အရွယ်နဲ့ ရည်းစားထားတာကို ငါ အပြစ်မပြောချင်တော့ ကိုထက်ပိုင်ရဲ့ဘဝနဲ့ နင့်ဘဝက အခြေအနေချင်း အရမ်းကွာနေတယ်၊ နင့်အိမ်ကလည်း ဘယ်လိုမှ သဘောတူလက်ခံမှာမဟုတ်ဘူးဆို ... နင်က ထက်ပိုင်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘယ်လောက်အထိ ရည်ရွယ်ထားလဲ”

ယုဝါမျက်လုံးတွေက အရောင်လက်သွားသည်။ မျက်နှာတစ်ခုလုံးမှာလည်း ကြည်နူးရိပ်များ ဖြစ်ထွန်းလာပြီး ...

“အများကြီး မျှော်လင့်ထားတာပေါ့ဟာ၊ ငါ့ဘဝမှာ သူတစ်ယောက်ပဲ ချစ်ဖူးတာလေ၊ သူနဲ့ပဲ လက်ထပ်မယ်၊ သေတဲ့အထိ သူနဲ့ပဲ နေချင်တယ်”

“နင်တော့ အဆိပ်မိသလိုဖြစ်နေပြီ ယုဝါ၊ ကိုထက်ပိုင်ကကော နင်လို မိန်းကလေးမျိုးကို ချစ်တာ ရိုးသားတယ်လို့ထင်လား”

ခပ်မြန်မြန် ခေါင်းညိတ်လိုက်ရင်း ယုဝါက ...

“အကြွင်းမဲ့ပဲ၊ သူက ငါ့ပိုင်ဆိုင်မှုတွေကို ဘာမှမျှော်လင့်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ကိုထက်က အေးအေးဆေးဆေးနဲ့ ဘဝကို ဖြတ်သန်းသွားချင်တဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ”

နွေမွန်က ...

“အေးလေ ... နင် ယုံတယ်ဆိုရင်ပြီးတာပါပဲ၊ ငါ့မြင်မိသလောက်

ကိုထက်ပိုင်ကတော့ နင်ပြောတဲ့ပုံစံမျိုးပါပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ... နင်တို့နှစ်ယောက် နေတာထိုင်တာ သွားတာလာတာတော့ ဂရုစိုက်ကြနော်၊ နှစ်ယောက်စလုံး ဖွန်နေကြလို့ မဖြစ်သင့်တာတွေ ဖြစ်နေဦးမယ်”

ထိုစကားကြောင့် ယုဝါမျက်နှာတစ်ခုလုံး ရဲရဲနီသွားလျက် ...

“ဟဲ့ ... နင်ပြောပုံကြီးကလည်း ပက်စက်လိုက်တာ”

နွေမွန်က မျက်စောင်းထိုးလိုက်ရင်း ...

“နင် ဘာတွေလျှောက်တွေးနေတာလဲ ယုဝါ၊ ငါဆိုလိုချင်တာက နင်တို့နှစ်ယောက် အပြင်တွေ ဘာတွေသွားရင် ပတ်ဝန်းကျင်ကိုလည်း ဂရုစိုက်ဦးလို့ပြောတာ၊ တစ်ယောက်မျက်နှာပဲ တစ်ယောက်ကြည့်မနေနဲ့ နင့်အစ်ကိုဝတ္ထုက အပေါင်းအသင်းများတယ်၊ တော်ကြာ တစ်ယောက်ယောက် တွေ့သွားရင် နင်တော့ မီးမီးလောင်ပြီ၊ နင့်အဖေရဲ့ နိုင်ငံခြားကို ...”

စကားမဆုံးခင်မှာဘဲ ယုဝါက ဖြတ်၍ ...

“တော် ... တော် ... နွေမွန်၊ အဲဒီအကြောင်းကို ထပ်မပြောနဲ့တော့၊ ငါ အခုလာတာက နင့်ကို အဲဒီအကြောင်းအသိပေးဖို့ရယ်၊ ပြီးတော့ ... နောက်တစ်ပတ်ကျရင် အိမ်မှာ ငါ့မွေးနေ့ လုပ်မယ်လေ၊ အဲဒါ လာစိတ်တာ”

“ဪ ... အေး ... ဟုတ်သားပဲ၊ အရင်တစ်ပတ်ကတောင် နင့်မွေးနေ့ နီးလာပြီလို့ ငါ တွေးမိသေးတယ်၊ လာရမှာပေါ့ဟာ၊ ဒါပေမဲ့ ... မွေးနေ့လက်ဆောင်တော့ မပေးနိုင်ဘူးနော်၊ နင့်လိုသူဌေးသမီးက ငါ့ဆီက ဘာမှ ဘာမှမျှော်လင့်နဲ့”

ယုဝါက မျက်စောင်းထိုးလိုက်ရင်း ...

“ကောင်မ ... အရင်နှစ်ကကော နင် ဘာပေးဖူးလို့လဲ၊ လာရင်
တော်ပြီ ... ဟုတ်ပြီလား”

နွေမွန်က ရယ်လိုက်သည်။ ယုဝါက မလုံမလဲမျက်နှာပေးလေးဖြင့်
ကြည့်ကာ ...

“ဒါဆိုလည်း ငါ သွားတော့မယ်၊ ကိုထက်နဲ့ ချိန်းထားလို့”

“အေးပါ အေးပါ ... သူငယ်ချင်းဆီကိုတောင် အရင်လို မရောက်
နိုင်တော့ဘူးနော်၊ ရပါတယ်ဟာ နင်တို့ခေတ်ကိုး”

လျှာလေးတစ်လစ်ထုတ်ပြရင်း ယုဝါ လှည့်ထွက်သွားသည်။

နွေမွန်တစ်ယောက် ယုဝါ၏ကျောပြင်ကိုကြည့်ကာ ခေါင်းခါယမ်း
ရင်း သက်ပြင်းသာ ချလိုက်မိလေ၏။

အခန်း (၁၂)

“ဟင် ... ဒါဆို ကိုထက်က ယုဝါရဲ့မွေးနေ့ကို မလာတော့ဘူး
လို့”

စိတ်ကောက်ဟန်လေးနှင့် မေးလာသော ချစ်သူ၏ပုံစံကို ထက်
နိုင်က ခပ်ဖွဖွညှစ်လိုက်ရင်း ...

“မလာချင်တာ မဟုတ်ပါဘူး ယုဝါရယ် ... မလာရဲတာပါ၊ ယုဝါရဲ့
မွေးနေ့ဆိုတာက ယုဝါတို့အိမ်ကြီးထဲမှာ ယုဝါတို့အသိုင်းအဝိုင်းတွေနဲ့ လုပ်
တာလေ၊ ကိုယ်လို မျက်နှာစိမ်းတစ်ယောက် လာဖို့ဆိုတာက ...”

စကားကို ဆက်မပြောဘဲ ရပ်ထားလိုက်သည်။

ယုဝါက စိတ်မကောင်းစွာ ‘ကိုထက်ရယ်’ ဟု ရေရွတ်လိုက်ပြီး

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပါ။ ယုဝါစိတ်ထဲမှာတော့ အဲဒီအသိုင်းအဝိုင်းချမ်းသာမှုတွေထက် ကိုထက်ကိုပဲ တန်ဖိုးထားတာ”

ထက်ပိုင်က လျော့ရဲရဲလေး ပြုံးလိုက်ရင်း ...

“ကဲပါ ... အဲဒီကိစ္စ ဆက်ပြောနေရင် နှစ်ယောက်စလုံး စိတ်မတောင့်ဖြစ်တော့မယ်၊ ဒီလိုလုပ်လေ ... ယုဝါ စိတ်ချမ်းသာအောင် ကိုယ် ငွေနေ့လက်ဆောင်တော့ လာပေးမယ်၊ ဒါပေမဲ့ ... ခြံထဲထိတော့ မဝင်ဘူး၊ ခြံဝကနေ ဖုန်းဆက်လိုက်မယ်လေ၊ ယုဝါ ထွက်ယူလိုက်ပေါ့”

“ဟင် ... တကယ်လား”

မျက်ဝန်းတောက်တောက်လေးနှင့် မေးလာသော ယုဝါကို ထက်ပိုင်က ပြုံးရင်း ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ ယုဝါက ထက်ပိုင်၏ရင်ခွင်ထဲသို့ ပိုကာတိုးဝင်လိုက်ရင်း ...

“အဲဒါကြောင့် ယုဝါ ကိုထက်ကို အရမ်းချစ်တာ”

ထက်ပိုင် သက်ပြင်းသာ ကျိတ်ချလိုက်ရသည်။

တကယ်တမ်း တွေးကြည့်လျှင်ပင် သူတို့နှစ်ဦးအတွက် ခုလို တွေ့ဆုံချိန်က ရှားပါးလွန်းလှသည်။

ခုလည်း နေစောင်းလာသည်နှင့် ယုဝါက သက်ပြင်းမောကိုချကာ ထက်ပိုင်၏ရင်ခွင်ထဲမှာ လေးကန်စွာ ထွက်လိုက်ရင်း ...

“ယုဝါ ပြန်မှဖြစ်တော့မယ် ကိုထက်၊ ဒီနေ့ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ငွေနေ့ဖိတ်ရင်း အန်တီလေးအိမ်မှာ ညအိပ်မယ်လို့ ပြောခဲ့တာ၊ အိမ်ထဲ အန်တီလေးအိမ်ကို ဖုန်းဆက်နေလိမ့်မယ်”

ချစ်သူစိတ်မညစ်အောင် ထက်ပိုင်က အပြုံးနှင့်ပဲ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

လိုက်ပါသည်။

ယုဝါက ပြန်ခါနီးတွင် ဘာကိုတွေးမိသည်မသိ။ ထက်ပိုင်ကို ကြည့်လျက် ...

“ကိုထက် ... ဘာတွေ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ယုဝါအနားမှာ အခြံရှိရမယ်နော်”

ထက်ပိုင်က ရယ်လိုက်ကာ ...

“စိတ်ချပါ ယုဝါရယ်၊ ကိုယ်က လိပ်ပြာလေးတစ်ကောင်ဆိုရင် တောင် ယုဝါရဲ့ပန်းစွန်းမှာ အမြဲခိုနားနေမှာပါ”

“အပြောကောင်း”

ထက်ပိုင်နှင့် နှုတ်ဆက်လမ်းခွဲကာ အန်တီလေးအိမ်သို့ တန်းသွားလိုက်သည်။

ကံကောင်းသည်ဟု ဆိုရမည်လားမသိ။ အန်တီလေးအိမ်သို့ ရောက်ပြီး သိပ်မကြာခင်မှာဘဲ အိမ်က ဖုန်းဝင်လာသည်။

ယုဝါကို လှမ်းချက်ခံခြင်း ဖြစ်၏။

အန်တီလေးက ဖုန်းကိုင်လိုက်ရင်း ...

“ညည်းသမီး ရောက်နေပါပြီဟယ်၊ ဘယ်အချိန်ကလဲ ... ဟုတ်လား”

စကားဆက်မပြောခင်မှာပဲ ယုဝါက အန်တီလေးနားသို့ ပြေးသွားလိုက်ကာ လက်နှင့် လေးဟု လုပ်ပြလိုက်သည်။

အန်တီလေးကလည်း ယုဝါကို ချစ်သောသူမို့ ...

“ကြာပြီပေါ့ ... ဟဲ့ ... အဲ ... လေးနာရီလောက်ကလဲ ပြောဦး

မလာ။ ဟေ ... အေး ... ပြီးရော ... ပြီးရော၊ ငါ့အိမ်မှာ စိတ်ချစမ်းပါ
အေး”

ဖုန်းချပြီးပြီးချင်းမှာပဲ ယုဝါက အန်တီလေးကို ဖက်ကာ ပါးကို
ရွတ်ခနဲ နမ်းလိုက်သည်။

အန်တီလေးက မျက်စောင်းထိုးရင်း ...

“သမီးနော် ... အန်တီလေး အမြဲတမ်း ညာမပေးနိုင်ဘူး၊ ဟုတ်
ပြီလား”

“အင်းပါ ... အန်တီလေးရဲ့”

အလင်းပျောက်ကာ ညက မှောင်စပြုနေလေပြီ။

ထမင်းစားသောက်ပြီး ယုဝါ ခြံထဲဆင်းခဲ့လိုက်၏။ ခြံထဲရှိ ဒန်း
ကလေးအနားရောက်တော့ အတော်ပင် အံ့သြသွားရသည်။

“ဟင် ... ဇော်လေးပါလား၊ သား ဘယ်တုန်းက ရောက်နေတာ
လဲ”

ဇော်လေးက ဒန်း၏တစ်ဖက်စွန်းသို့ တိုးထိုင်လိုက်ရင်း ...

“ခုနကမှပါ၊ ခြံထဲမှာ မမကားမြင်လို့ မမ ရောက်နေတာ သိတယ်
လေ၊ ညကျရင် ခြံထဲဆင်းလာမှာပဲဆိုပြီး ထိုင်နေတာ”

“အံ့မယ် ... ဇော်လေးက အသွက်ကလေးတော့”

ပြောပြီးမှ ယုဝါက သတိရသွားသဖြင့် ...

“အယ် ... ဇော်လေးကို ပြောဖို့မေ့နေတာ၊ နောက်တစ်ပတ်ကျ
ရင် မမရဲ့မွေးနေ့ရှိတယ် သားရဲ့၊ လာခဲ့ပါလား၊ ဇော်လေးရဲ့မေမေကိုလည်း
ပြောပေးမယ်၊ ကားလည်း လွှတ်ပြီး ကြိုခိုင်းလိုက်မယ်လေ”

စကားအဆုံးမှာ ဇော်လေး၏မျက်နှာလေးက လင်းခနဲဖြစ်သွားပြီးမှ
ချက်ချင်း ညှိုးကျသွားရင်း ...

“မလာတော့ပါဘူး မမရယ်၊ မမပြောပေးလည်း မေမေက လွှတ်
မှာမဟုတ်ဘူး၊ သားအိမ်ကပဲ ဆုတောင်းပေးလိုက်မယ်နော်”

“ဪ ... ဇော်လေးရယ်”

ယုဝါက သနားသွားသဖြင့် မောင်လေးတစ်ယောက်ကဲ့သို့ မွေ့
ဖက်နှစ်သိမ့်ရန် အနားသို့ တိုးသွားလိုက်သော်လည်း ဇော်လေးက ဆတ်ခနဲ
ထရပ်လိုက်ကာ ...

“မေမေ့အသံကြားတယ် မမ၊ သားကို ရှာနေပြီလားမသိဘူး
သား သွားတော့မယ်နော် ... တဲ့တာ”

ပြောပြီး လှစ်ခနဲ ပြေးထွက်သွားလေသည်။ ယုဝါလည်း သက်ပြင်း
သာချမိတော့၏။

ညသည် တစ်စုံစိမ့်တိုး၍ မှောင်လာပြီဖြစ်သည်။

အခန်း (၁၃)

ယုဝါမွေးနေ့ပွဲဟု နာမည်တပ်ထားသော်လည်း တကယ်တမ်းတွင်
မေမေ၏ ဗိုလ်ချုပ်ဈေးမှမိတ်ဆွေများ၊ ကိုကိုဝဏ္ဏနှင့်ပတ်သက်သော စီးပွား
ရေးမိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းများကသာ များနေသည်။

ယုဝါ၏သူငယ်ချင်းတွေပင် သိပ်မရှိလှ။ လက်ချိုးရေလှိုပင် ရသည်။
တကယ်တမ်းတွင်လည်း နှစ်စဉ်ကျင်းပသော ယုဝါ၏မွေးနေ့ပွဲကို
အိမ်ကသာ စီစဉ်ကျင်းပခြင်းဖြစ်သည်။

တက်ရောက်လာသူတွေကလည်း မွေးနေ့ပွဲကိုအကြောင်းပြပြီး သူ
တို့၏စီးပွားရေးကိစ္စများကိုသာ ပြောဆိုနေကြ၏။

ယုဝါအတွက် မွေးနေ့ကို ထိုသို့ကျော်ဖြတ်ခဲ့ရတာပင် များလှပြီ။
ကျန်ခဲ့သည့်နှစ်အထိ ပျင်းရိငြီးငွေ့ဖွယ်ရာမှတစ်ပါး အခြားမရှိ။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ...

ဒီနှစ်တော့ ယုဝါ ရင်ခုန်စိတ်လှုပ်ရှားနေမိသည်။

ထက်ပိုင်က မွေးနေ့လက်ဆောင်လာပေးမည်ဟု ပြောထားသည်
မဟုတ်ပါလား။

ထိုအတွေးနှင့် လက်ထဲမှ ဟန်းဖုန်းကို ခဏခဏကြည့်နေမိသဖြင့်
အကြောင်းသိသော နွေမွန်ကပင် အနားကပ်ကာ ...

“ယုဝါ ... သိပ်ရှုပ်ဖျက်နေခဲ့ နှင့်ပုံစံက တစ်ယောက်ယောက်ဆီက
စုန်းမျှော်နေပုံမှန်း အရမ်းသိသာတယ်”

“အေးပါဟာ ... ကိုထက်ကလည်း ဘယ်အချိန်ကျမှ လာမထဲ
မသိဘူး”

နွေမွန်က မသိမသာ မျက်စောင်းထိုးလိုက်သည်။

“လာမှာပေါ့ဟာ ... နင့်ကို လာမယ်လို့ ပြောထားတာပဲဥစ္စာ၊ ခွဲ
ကလည်း ခုနကမှ စ,တာလေ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ငါ စိတ်လောနေလို့ဖြစ်မှာပါ”

ထိုစဉ် ...

“ယုဝါ ... ခဏလာဦး”

အစ်ကိုဖြစ်သူဝဏ္ဏက လာခေါ်ခြင်းဖြစ်သည်။ ယုဝါက ...

“ကိုကို ... ဘာလုပ်မလို့လဲ”

ဝဏ္ဏက ခပ်စူးစူးကြည့်ကာ ...

“လာဆို ... လာစမ်းပါဟာ၊ နင့်ကို ငါ့မိတ်ဆွေတစ်ယောက်
မိတ်ဆက်ပေးမလို့”

နွေမွန်က လိုက်သွားလိုက်လေဟု မျက်ရိပ်လှမ်းပြသည်။

ဟန်းဖုန်းကို ကျစ်ကျစ်ဆုပ်ရင်း ယုဝါ လိုက်သွားလိုက်၏။

ဝဏ္ဏက ဒီနှစ်မှ ထူးထူးခြားခြား သူ့မိတ်ဆွေလုပ်ငန်းရှင်တစ်ဦးနှင့်

မိတ်ဆက်ပေးခြင်းဖြစ်သည်။

မိတ်ဆက်ပေးပေးခြင်း ထိုလုပ်ငန်းရှင် ရဲမင်းဆိုသူက ယုဝါကို
စေ့စေ့စပ်စပ်ကြည့်ကာ ...

“ဟာ ... ကိုဝဏ္ဏညီမက စင်ဒရဲလားလေးပဲ၊ ကိုယ့်လူက ဒီလို
ညီမတစ်ယောက်ရှိတာကို လျှို့ဝှားတယ်ပေါ့”

ဝဏ္ဏက မျက်နှာအီလယ်လယ်ကြီးနှင့် ...

“မဟုတ်ပါဘူး ကိုရဲမင်းရာ ... မတိုက်ဆိုင်လို့ပါ”

ရဲမင်းက ယုဝါဘက်သို့ မျက်နှာမူလိုက်ရင်း ပြုံးလျက် ...

“ဟက်ပီဘတ်ဒေးပါ ယုဝါ”

မကောင်းတတ်၍ တစ်ခုခုပြန်ပြောရန် ပြင်လိုက်ချိန်မှာပဲ လက်ထဲ
မှဖုန်းက မြည်လာသည်။

နံပါတ်ကြည့်လိုက်တော့ ထက်ပိုင်ဆီမှ၊ မျော်ရွှင်မိတ်နှင့်အတူ ဒီတ်
ခနဲ ဖြစ်သွားရသည်။

ဝဏ္ဏကိုကြည့်လိုက်ပြီးမှ ရဲမင်းဘက်သို့ မျက်နှာပြန်မှုက အားနာ
တန်ဖြင့် ...

“ဆောရီးနော် ... ဖုန်းလာနေလို့”

သူတို့နှစ်ယောက်အနားမှ လှစ်ခနဲ ပြေးထွက်လာခဲ့သည်။

ခပ်လှမ်းလှမ်းရောက်မှ ဖုန်းဖွင့်ကာ နားထောင်လိုက်ရင်း ...

“ကိုယ်က ... ရောက်နေပြီလား”

“အင်း ... ယုဝါတို့ခြံဝမှာ ထွက်လာလို့ကော ရရဲ့လား”

“ဘာလို့မရရမှာလဲ ... ခု လာပြီ”

ဖုန်းချပြီး ခြံဝသို့ အပြေးတစ်ဝိုင်း ထွက်သွားလိုက်သည်။

ခြံအပြင်ဘက် ထွက်လိုက်တော့မှ ငှားလာသောကားတစ်စီးကို

ရပ်ခိုင်းထားပြီး အသင့်စောင့်နေသည့် ထက်ပိုင်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

ထက်ပိုင်က ယုဝါကို လင်းလင်းမြေ့မြေ့ကြည့်ကာ ...

“ယုဝါ အရမ်းလှနေတာပဲ၊ ဟက်ပီးဘတ်ဒေးပါ မိုင်လင်ဖ်၊ မွေး

နေ့မှာ လင်းမြေ့ငြိမ်းချမ်းပါစေ”

“ကျေးဇူးပါ ကိုယ်က၊ ယုဝါမွေးနေ့က ခုမှပြည့်စုံသွားတာ”

ထက်ပိုင်က ကားနောက်ခန်းမှ မွေးပွဲအရပ်တစ်ရပ်နှင့် ပစ္စည်းလေး

တစ်ခုယူကာ ယုဝါအနား တိုးလာပြီး ...

“ရော့ ... မွေးနေ့လက်ဆောင်၊ ဒါလေးကတော့ ယုဝါ ညဘက်

ရောက်မှ နားထောင်ဖို့”

“ဟင်”

အမ်ပီဖိုး MP 4 လေးတစ်လုံးဖြစ်သည်။ ယုဝါက မျက်ခုံးကိုပင့်

လျက် ...

“ဒီအထဲမှာ ဘာတွေပါလို့လဲ ကိုယ်ကရဲ့”

ထက်ပိုင်က ပြုံးရင်း ခေါင်းခါလိုက်ကာ ...

“နားထောင်ကြည့်ပေါ့ ယုဝါရဲ့၊ ကဲ ... ကိုယ်သွားတော့မယ်နော်၊

ဒါကတော့ အပေးချင်ဆုံး မွေးနေ့လက်ဆောင်”

“အို”

ရုတ်တရက် ယုဝါနဖူးထက်သို့ နွေးသက်သောအနမ်းတစ်ခု ကျ
ရောက်လာခြင်းဖြစ်သည်။ ရင်ထဲမှာ လှိုက်မောကြည်နူးသွားရင်း
ထက်ပိုင်က ငှားလာသောကားပေါ်သို့ တက်ကာ မောင်းခိုင်းလိုက်
သည်။

ကားထွက်သွားသွားချင်းမှာပဲ ...

“ယုဝါ ... နင်က ဒီမှာ ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“ဟင် ... ကိုကို”

ဝတ္ထုက ထွက်သွားသောကားကို ကြည့်လိုက်ပြီးမှ ယုဝါဘက်သို့
လှည့်ကာ ...

“အဲဒီကားက နင့်ဆီလာသွားတဲ့ကား မဟုတ်လား”

ထိုအချိန်လေးမှာပဲ ယုဝါက MP4 လေးကို မွေးပွဲရုပ်နှင့် ဖိတ်
ကွယ်ကာ ဝှက်ထားလိုက်လေပြီ။

ပြီး ... မျက်နှာကို ဟန်မပျက်စေဘဲ ...

“ဟုတ်တယ်လေ၊ မအားလို့ဆိုပြီး မွေးနေ့လက်ဆောင် လာပေး
သွားတာ၊ ဒီမှာ မတွေ့ဘူးလား”

ပြလိုက်သောမွေးပွဲရုပ်ကိုကြည့်ကာ ဝတ္ထုက မျက်မှောင်ကြွတ်လျက်

“ယောက်ျားလား ... မိန်းမလား”

“အရပ်ပေးမှတော့ မိန်းကလေးပဲ ဖြစ်မှာပေါ့၊ ကိုကိုက အရမ်းစစ်
စတာပဲ၊ ဘာမှန်းလည်းမသိဘူး”

ခပ်တည်တည်ပြောကာ လှည့်ထွက်လာခဲ့သည်။

ဒါတောင် ဝတ္ထုက နောက်မှနေ၍ ...

“ယုဝါနော် ... နင် ငါ့မျက်စိရှေ့မှ ထောင့်ကျိုးအောင်နေ၊ ခုနက လို မိတ်ဆက်ပေးနေတုန်း ထွက်သွားတာ ဘယ်လောက် မျက်နှာပူဖိုကောင်းလဲ”

“မျက်နှာပူရင် ရေခဲကပ်ထားလိုက်ပါ”

ထိုစကားကိုတော့ စိတ်ထဲမှ ရယ်ကျဲကျဲပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ဝတ္ထုက စုပ္ပပ္ပပြောကာ နောက်မှ လိုက်ပါလာ၏။

ဟန်ဆောင်မှုတွေများသည့် မွေးနေ့ပွဲက နောက်ထပ်တစ်နာရီ လောက်ကြာမှပဲ ပြီးတော့သည်။

ယုဝါစောင့်မျှော်နေရသောအချိန်လည်း ရောက်ပြီ။

မေမေ့ကို နားတော့မည်ဟုပြောကာ အခန်းထဲဝင်ပြီး တံခါးလှောင်ချလိုက်၏။

ပြီး ... နားကျပ်လေးယူကာ အိပ်ရာပေါ်လှဲလိုက်သည်။ MP4 နှင့် နားကျပ်တို့ ဆက်သွယ်ကာ လှုပ်ရှားသောစိတ်နှင့် ဖွင့်လိုက်ပါ၏။

တည်ကြည်ဆွတ်ဖျံ့သော စကားသံတွေက နားမှတစ်ဆင့် နှလုံးသားဆီသို့ စီးဆင်း၍လာလေသည်။

“မွေးနေ့မှာ ပျော်ရွှင်မှုအပေါင်းနဲ့ ပြည့်စုံပါစေလို့ ကိုယ် အရင်ဆုတောင်းလိုက်ပါတယ် ယုဝါ၊ ပြောချင်တာတွေတော့ အများကြီးပဲ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ယုဝါနဲ့ပတ်သက်ခဲ့တဲ့ ဘယ်အစိတ်အပိုင်းကိုမှ ကိုယ် မေ့လို့မရလို့ပါပဲ၊ ယုဝါ မှတ်မိသေးလား ... ကိုယ်နဲ့ ပထမဆုံးဆုံတဲ့နေ့ကိုလေး အဲဒီနေ့က ကိုယ်လို ဝပ်ရှော့မှာအလုပ်လုပ်တဲ့လူတစ်ယောက်လာတဲ့ လင်း

မှာမှ ယုဝါ ကားပျက်နေခဲ့တယ်၊
... ..
... ..
... ..
... ..”

အခန်း (၁၄)

“ကိုထက်က အရမ်းစိတ်ကူးကောင်းတာပဲနော်၊ ယုဝါ ထင်မထားဘူး”

စကားအဆုံးမှာ ထက်ပိုင်က ပန်းတွန့်လိုက်ရင်း ကြောင်တက်တက် ပုံစံဖြင့် ...

“ဟင် ... ဘာကိုပြောတာလဲ ယုဝါရဲ့”

“ဟိုလေ ... ကိုထက် အသံသွင်းထားတဲ့ MP4 လေး ပေးတာကို ပြောတာ၊ ယုဝါလေ ... ကိုထက်ဆွဲပေးတဲ့ ပန်းချီကားလေးရယ်၊ အဲဒီ ဗွဉ်းလေးရယ် သေသေချာချာ သိမ်းထားတာ”

ထက်ပိုင်က ရှက်ရယ်ရယ်လိုက်ပြီး ...

“အမှတ်တရဖြစ်အောင် ဘာပေးရမလဲလို့ စဉ်းစားရင်း အဲလို

တွေ့သိတာထဲ ယုဝါရဲ့၊ ချစ်သူအချင်းချင်း အဲ့လောက်မမြောက်ပါနဲ့”

နှစ်ယောက်စလုံး ရယ်ဖြစ်ကြသည်။

ပြီး ... ထက်ပိုင်က ...

“ပြောရရင် ယုဝါက ပိုတောင်ညာဏ်ကောင်းသေးတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့”

ထက်ပိုင်က ...

“စဉ်းစားကြည့်လေ ... ယုဝါ အိမ်က နေ့တိုင်း အပြင်ပေးမထွက်ဘူးမဟုတ်လား။ ခုလို ကိုယ် အလုပ်အားပြီး ဗိုလ်ချုပ်ဈေးမှာ ပန်းချီပစ္စည်းလေးတွေ ဝယ်တဲ့ရက်မှ ယုဝါက အမေ့ကိုကုန်ဆုံးပြီး ဗိုလ်ချုပ်ဈေး လိုက်လာတယ်လေ။ အဲဒါကြောင့် ဒီအနီးနားမှာ ကိုယ်တို့ တွေ့လို့ရတာပေါ့”

“အဟီး”

ယုဝါက ရယ်လိုက်သည်။ ပြီးမှ မျက်နှာလေး တည်သွားပြီး...

“ဟုတ်တယ် ကိုထက်ရဲ့၊ အိမ်ကလေ တခြားအလုပ်လည်း မေးမလုပ်ဘူး။ အပြင်ထွက်ပြန်ရင်လည်း မကြိုက်ဘူး။ ဖေဖေရဲ့ နိုင်ငံခြားကိုပဲ သွားစေချင်တာ။ ဒါတောင် ... အန်တီလေးရှိနေလို့ အန်တီလေးအိမ်ကို သွားခွင့်ရနေတာ”

“အဲဒီအိမ်မှာဆိုရင်တော့ စိတ်ချတယ်ပေါ့”

သွားဖြူဖြူလေးများပေါ်အောင်အထိ ယုဝါက ရယ်လိုက်သည်။

“အင်း ... အဲလိုတော့ ပြောလို့ရတယ်။ အန်တီလေးက ယုဝါတို့ သမီးရင်းတစ်ယောက်လိုပဲ အရမ်းချစ်တာ။ အိမ်က ဖုန်းဆက်ရင်တောင် လိမ်ပေးတယ် ... အဟီး”

ပြောရင်း ယုဝါက ရယ်လိုက်သဖြင့် ထက်ပိုင်လည်း လိုက်ရယ်မိသည်။

နှစ်ယောက်သား ကြည်ကြည်နူးနူးစကားပြောနေကြသဖြင့် ဆိုင်ရှေ့မှ စူးစူးရဲရဲကြည့်ကာ လှည့်ထွက်သွားသော မျက်ဝန်းတစ်စုံကို သတိမထားမိလိုက်။

နာရီဝက်လောက် စကားပြောပြီး ထက်ပိုင် နှုတ်ဆက်ကာပြန်သွားသည်။

ယုဝါလည်း ဗိုလ်ချုပ်ဈေးထဲရှိ မေမေဆိုင်သို့ ပြန်လာခဲ့၏။

“ဟင်”

ဆိုင်ရှေ့ရောက်တော့ အတော်ပင် အံ့သြသွားရသည်။

အချိန်အခါမဟုတ် ဆိုင်ပိတ်ထားသည့်အပြင် ဆိုင်ရှေ့နေ၍ ခေါ်သအမျက်ခြောင်းခြောင်းထွက်နေသည့် မျက်နှာများဖြင့် ကြည့်နေသော ခေခေနှင့်အစ်ကိုဝဏ္ဏတို့ကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ကမ္ဘာမပျက်လျှင်တောင် ပိုမိုလောင်ပြီဟု ယုဝါ အတတ်သိလိုက်လေသည်။

ထိုသို့ဖြင့် ...။

အခန်း (၁၅)

အိမ်ပြန်ရောက်တော့ မျှော်လင့်ထားသည်အတိုင်း ရှပ်ရှပ်ဗီဒီယို
ဇာတ်ကားတွေထဲကလို စစ်လားဆေးလားလုပ်ကာ ဆူတော့သည်။

ဝတ္ထုဆိုလျှင်လည်း ဒေါသုပန်ထလို့ မဆုံး။ ယုဝါကလည်း ဗီဒီယို
ရှပ်ရှပ်တွေထဲကလို သူငယ်ချင်းပါဆိုပြီး ငြင်းရတော့၏။

ဒါသည်ကိုပင် ဝတ္ထုက ...

“ငါ့မျက်စိနဲ့ တပ်အပ်မြင်တာနော် ယုဝါ၊ ငါ ဆိုင်ထဲဝင်လာရင်
နင် အရှက်ကွဲမှာစိုးလို့”

ယုဝါက ခပ်တည်တည်ဟန်ဖြင့် ...

“အဲဒါတော့ အမှန်ပဲကိုကို၊ ညီမလေးတို့က သူငယ်ချင်းတွေပဲဌာ။
ခုလည်း ဈေးထဲမှာ မမျှော်လင့်ဘဲတွေ့လို့ ခဏ ဆိုင်ထိုင်ပြီး စကားပြော

နေတာပဲ ရှိတယ်။ လူမမြင်ကွယ်ရာမှာ မနိုးမသားလုပ်နေတာလည်း မဟုတ်ဘူး”

“တောက်...!”

တက်ခေါက်လိုက်ပြီးမှ ဝတ္ထုက ဘာကိုစဉ်းစားမိသည်မသိ။ ယုဝါကို စေ့စေ့ကြည့်ကာ ...

“အဲဒီကောင်ရဲ့ နာမည်က ဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်တုန်းက သိတာလဲ”

“ကျောင်းတုန်းကပါ။ နာမည်က ထက်ပိုင်တဲ့”

“ခုကော ဘာအလုပ်လုပ်တာလဲ”

တစ်ချက်စဉ်းစားလိုက်ပြီးမှ ယုဝါက ...

“ပန်းချီဆွဲတာလေ၊ ခုလည်း ပန်းချီဆွဲတဲ့ပစ္စည်းတွေ ဝယ်ဖို့ ဈေးကိုလာရင်း ညီမလေးနဲ့တွေ့တာ”

စကားအဆုံးမှာပဲ မေမေက တစ်လှည့်ဝင်၍ ...

“အဲလိုလူမျိုးနဲ့များ သူငယ်ချင်းဖြစ်နေတာ အံ့ပါရဲ့ ယုဝါ၊ ညည်းကြပ်ကြပ်သတိထားနော် ... ရှေ့လျှောက်ပတ်သက်ဖို့တော့ နည်းနည်းမှ မစဉ်းစားနဲ့”

ချစ်သူတွေတောင် ဖြစ်နေကြပြီ မေမေရဲ့ဟု ယုဝါစိတ်ထဲက ပြောလိုက်သည်။

ဝတ္ထုက မေမေ့ကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီးမှ ယုဝါဘက်လှည့်ကာ...

“မေမေ ... စကားနဲ့ အဲလိုလွယ်လွယ်လေး ပြောမနေနဲ့၊ ခုကိစ္စက ပေါ့သေးသေးမဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော်က မျက်စိနဲ့ပဲ မြင်ခဲ့တာ၊ သူတို့

ပြောနေတဲ့ စကားတွေကိုကြားတာ မဟုတ်ဘူး။ ရှုပ်ပါတယ် မေမေရယ် ... အဲလိုလိုက်ပြီး စိတ်ပူမနေရအောင် ဖေဖေရှိတဲ့ ...”

စကားမဆုံးခင်မှာဘဲ ယုဝါက ပိတ်အော်လိုက်သည်။

“မသွားဘူးနော် မသွားဘူး ... အဲဒီကိစ္စကို လာမပြောနဲ့”

“မသွားလို့ ခုမလား ... နင်မှ အနေအထိုင်မဆင်ခြင်တာလေ၊ မထူးပါဘူးကွာ ... မသွားချင်ရင်လည်း ယောက်ျားယူ၊ ငိုမိတ်ဆွေ ခုနင်းက နင့်ကို သဘောကျနေတာ”

“ဟဲ့ ဝတ္ထု ... ကိုယ့်ညီမလေးကို ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ၊ ဒေါသထွက်ပြီး လက်လွှတ်စပယ်ပြောမနေနဲ့၊ ကဲ ... သွားတော့၊ မေမေပဲ ကြည့်ပြောလိုက်မယ်”

တက်တစ်ချက် ထပ်ခေါက်ပြီး ဝတ္ထု အိမ်အပေါ်ထပ်သို့ တက်သွားသည်။

ထိုအခါမှ မေမေက ...

“လက်ပူးလက်ကြပ်မမိလို့သာ ညည်းပြောတဲ့အတိုင်း လက်ခံလိုက်ရတာ ယုဝါ၊ သိပ်ယုံမယ်များ ထင်နေလို့လား”

ယုဝါ ဘာမှပြန်မပြောဘဲ စုပုတ်ပုတ်လုပ်နေလိုက်သည်။ မေမေက ဆက်၍ ...

“ဒီနေ့ကစပြီး ဘယ်သူငယ်ချင်းအိမ်ကို ဘာအကြောင်းပြချက်နဲ့မှ သွားလို့မရတော့ဘူး”

“ဟင် ... အိမ်ထဲမှာပဲ နေရတော့မှာလား၊ မေမေရယ်၊ အဲ... အနိတိလေးအိမ်ဆိုရင်ကော”

တစ်ချက်တွေ့ခနဲလုပ်ကာ စဉ်းစားလိုက်ပြီးမှ မေမေက ဆက်ပြောလာသည်။

“အဲဒီအိမ်ကို သွားမယ်ဆိုရင်တော့ သွား၊ ဒါပေမဲ့ ... ဒီကထွက်တဲ့အချိန်နဲ့ ဟိုကိုရောက်တဲ့အချိန်ကိုမှန်းပြီး ဖုန်းဆက်ထားမယ်၊ လမ်းမှာ ဘယ်ကိုမှဝင်ဖို့ မစဉ်းစားနဲ့၊ ဟိုကိုရောက်ရင်လည်း ငါ ဖုန်းဆက်ချင်တဲ့အချိန်ဆက်မယ် ... ဒါပဲ”

မေမေ့စကားအဆုံးမှာ ယုဝါ ကျိတ်၍ဝမ်းသာသွားသည်။

အန်တီလေးအိမ်မှာဆိုလျှင်တော့ တစ်မျိုးတစ်ဖုံ စိစဉ်လို့ရသည်

လေး။

ထိုအတွေးနှင့် ယုဝါ ...

“မေမေ ... သမီး သွားလို့ပြီလား”

“ဟဲ့ ... ခုချက်ချင်း ဘယ်ကိုသွားမှာလဲ”

ယုဝါက အပေါ်ထပ်သို့ လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်ကာ ...

“သမီးအခန်းကိုလေ၊ သွားနားတော့မလို့”

“သွား ... သွား”

ယုဝါ ဇက်ကလေးပု၍ မေမေ့ရှေ့မှ ထွက်လာခဲ့သည်။

အခန်းထဲရောက်တော့မှ အိပ်ရာပေါ်လှဲရင်း ဒီအတိုင်းဆိုလျှင်တော့ ထက်ပိုင်နှင့်ကိစ္စကို ရေရှည်မှာမလွယ်ဘူးဟုတွေးကာ စိတ်မောလူမော ဖြစ်သွားရ၏။

စိတ်ညစ်ညစ်နှင့် ထက်ပိုင်ပေးထားသော MP4 လေးကိုထုတ်ကာ ပြန်ဖွင့်၍ နားထောင်မိသည်။

လောလောဆယ်တော့ အနည်းငယ် စိတ်သက်သာရာရပြီး ရပ်ထားမှာပင် ကြည်နူးလာသလို ခံစားလာရ၏။

သို့သော်လည်း မနက်ဖြန် ဘာဖြစ်မည်ကိုတော့ ယုဝါလည်း ကြိုတင်၍ ခန့်မှန်းမရနိုင်သေးချေ။

အခန်း (၁၆)

မေမေတို့မရိပ်မိအောင် နှစ်ရက်လောက် အိမ်တွင်းအောင်းနေလိုက်ပြီးမှ အန်တီလေးအိမ်သို့ ယုဝါ ထွက်လာခဲ့သည်။ ရောက်ရောက်ချင်း ယုဝါက အန်တီလေးကိုကြည့်ကာ ...

“မေမေ ဖုန်းမှဆက်ရဲ့လား အန်တီလေး”

“ဒေး... ခုနကပဲ ဆက်တယ် သမီးရဲ့၊ ဘာတွေဖြစ်လာလို့ထဲဟင်း၊ သမီးလေးလည်း မျက်နှာမကောင်းပါလား”

ယုဝါ ဘာမှမပြောဘဲ အခန်းထဲဝင်ကာ ခွေနေလိုက်သည်။

နေ့လယ်စာလည်း ထွက်မစားသဖြင့် အန်တီလေးက အခန်းထဲဝင်လာကာ မေးတော့၏။

ယုဝါက ငိုမဲ့မဲ့မျက်နှာလေးလုပ်ကာ ...

“သမီး သိပ်စိတ်ညစ်တာပဲ အန်တီလေးရယ်”

ပြောပြီး အန်တီလေးကို ဖက်ကာ ငိုချလိုက်သည်။ အန်တီလေးက ယုဝါကိုကြည့်ကာ ပျာပျာသလဲပဲ ...

“သမီး ... သမီး ... ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်ငိုနေတာလဲကွယ်၊ အန်တီလေးကို အကျိုးအကြောင်းလေး ရှင်းပြပါဦး”

ယုဝါက မျက်ရည်တွေကို သုတ်လိုက်ပြီးမှ တနှံ့နှံ့လုပ်လျက် ...

“သမီး ... သမီးမှာလေ ... ချစ်သူရှိနေပြီ အန်တီလေး”

“ဟင်”

ရေရွတ်ရင်း အန်တီလေးက ရင်ဘတ်ကိုဖိလျက် ...

“ဒါ ... ဒါဆို အဲဒီအကြောင်းကို မမတို့ သိသွားလို့ သမီးလေးကို ဆူလိုက်တာလား”

ယုဝါ ခေါင်းခါလျက် ...

“ဟင့်အင်း ... သေသေချာချာတော့ မသိသေးပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ... မေမေ့ကိုကိုက ရိပ်မိနေကြတယ်၊ တကယ်တော့ သမီးချစ်သူ ကိုထက် တ ပိုက်ဆံမချမ်းသာတာကလွဲရင် လူကောင်းတစ်ယောက်ပါ အန်တီလေးရယ်”

ထိုသို့အစချီကာ ထက်ပိုင်အကြောင်းကို အန်တီလေးအား ပြောပြလိုက်သည်။

အန်တီလေးက အာရုံစိုက်ကာ နားထောင်နေပြီးမှ ...

“အင်း ... သမီးပြောပုံအရဆိုရင် မဆိုးပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ... မမတို့ကတော့ သဘောကူမယ်မထင်ဘူး သမီး”

“ဟုတ်တယ် အန်တီလေး၊ ခုလို ရိပ်မိရုံလေးနဲ့တောင် သမီးတို့ အန်တီလေးအိမ်လောက်ပဲ သွားခွင့်ပြုတော့တာ၊ သိသွားလို့ကတော့ ဘယ်မှ ထွက်ရတော့မှာမဟုတ်ဘူး၊ သမီးမသွားချင်တဲ့ နိုင်ငံခြားကို ပို့ပစ်ကြလိမ့်မယ်၊ သမီး ကိုထက်နဲ့ မခွဲနိုင်ဘူး အန်တီလေးရယ်”

အန်တီလေးက သက်ပြင်းသဲ့သဲ့ချသည်။ တူမ၏ခံစားမှု အတိမ်အနက်ကိုလည်း နားလည်သွားပုံရ၏။

ပြီးမှ ခပ်တွေတွေစဉ်းစားလိုက်ရင်း ...

“အင်း ... မမကလည်း သမီး ဒီကိုရောက်နေတဲ့အချိန် မှီလား၊ မရှိလားဆိုတာ ခဏ ခဏ ဖုန်းဆက်နေတာဆိုတော့ သမီး အပြင်ထွက်ဖို့လည်း မဖြစ်နိုင်ဘူး”

“အဲဒါကြောင့် ခက်နေတာပေါ့ အန်တီလေးရယ်၊ သမီး သူနဲ့ မတွေ့ရတာ သုံးလေးရက်လောက်ရှိပြီ၊ ဖုန်းဆက်ရတာကလည်း သိပ်အဆင်မပြေဘူးလေ”

ဒီတစ်ခါတော့ အန်တီလေး စဉ်းစားသွားတာ အတော်ကြာ၏၊ ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကိုလည်း ခက်ခက်ခဲခဲချလိုက်ပုံရသည်။

“ဒီလိုလုပ်လေ သမီး ... အပြင်ထွက်လို့လည်း မရဘူးဆိုတော့ သမီးချစ်သူကို ဒီအိမ်မှာပဲ ခေါ်တွေ့ပြီး စကားလေးဘာလေးပြောပေါ့”

“ဟင် ... တကယ် အန်တီလေး မေမေ့ကို ပြန်မပြောပါဘူးနော်”
မျက်ဝန်းတောက်တောက်လေးနှင့် ဝမ်းသာအားရမေးလာသော ယုဝါကို အန်တီလေးက အပြုံးနှင့် ...

“မပြောပါဘူးကွယ်၊ သမီး စိတ်ဆင်းရဲမယ့်ကိစ္စမျိုး အန်တီလေး

၁၂၂ မိုးခေါင်

လုပ်ဖူးလို့လား”

“ဒါမှ ... အန်တီလေးကွ”

ယုဝါက အန်တီလေးကိုဖက်ကာ နမ်းလိုက်သည်။

အန်တီလေးက ...

“ကောင်မလေး ... ဒါမျိုးကျ ပုံစံပြောင်းသွားတယ်၊ ခုနက သူ
ဟုတ်တဲ့အတိုင်းပဲ”

“ပျော်လို့ပါ အန်တီလေးရဲ့”

“ပျော်ရင်လည်း အပြင်ထွက်ပြီး ထမင်းလေး၊ ဘာလေး စာချို့။
အခန်းအောင်းမနေနဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

လန်းဆန်းတက်ကြွစွာဖြင့် ထမင်းထစားလိုက်သည်။

စားပြီးပြီးချင်းပဲ ဖုန်းယူကာ နံပါတ်တချို့ကို နှိပ်လိုက်ရင်း ...

“ဟဲလို ... ကိုထက်လား”

အခန်း (၁၇)

“အဲဒါပဲ ကိုထက်ရယ် ... ယုဝါ အရမ်းစိတ်ညစ်တယ်၊ ပြီးတော့
... ကြောက်လည်း ကြောက်တယ်”

“ဘာကိုကြောက်တာလဲ ယုဝါ”

“ဪ ... ကိုထက်နဲ့ ဝေးရမှာကိုပေါ့”

သက်ပြင်းချရင်း ထက်ပိုင် ငြိမ်သက်စွာ စဉ်းစားလိုက်သည်။

တစ်နေ့ ... ဒီလိုအခြေအနေတွေ ဖြစ်လာနိုင်တယ်ဆိုတာ သူ
ကြုံတွေ့ထားခဲ့ပါသည်။တကယ်တမ်း ကြုံလာတော့လည်း ရုတ်တရက် ဘာလုပ်ရမည်
စဉ်းစားမရ။

ယုဝါက ...

“ကိုထက် ... ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲဟင်”

“ကိုယ် ဘာဆက်လုပ်ရမလဲဆိုတာကိုပါ။ ကိုယ်လေ ယုဝါနဲ့လည်း မခွဲနိုင်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ အခြေအနေတွေက ...”

စကားမဆုံးခင်မှာဘဲ ယုဝါက ဖြတ်၍ ...

“အဲဒါတွေ ပြောမနေပါနဲ့ ကိုထက်ရယ်၊ မခွဲနိုင်ဘူးဆိုရင် အတူ နေရဖို့ပဲ စဉ်းစားလေ၊ ယုဝါ ကိုထက်ဆီက အဲဒါပဲ မျှော်လင့်ချင်တယ်”
ထက်ပိုင်က လေပူမှုတ်ထုတ်လိုက်ရင်း ...

“အင်းပါ ... လောလောဆယ်အခြေအနေကလည်း သိပ်အဆိုးကြီး မဟုတ်သေးဘူးလေ၊ ခုလို တွေ့လို့ရနေသေးတာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ အရေးကြီး ထာရင်တော့ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက် မဝေးရဖို့အတွက် ကိုယ် ကြိုတင်စီစဉ် ထားပါ့မယ်၊ တကယ်လို့ ကိုယ်သာခေါ်ရင် ယုဝါ လိုက်ရဲပါတယ်နော်”

ချစ်စဖွယ် မျက်စောင်းလေး ထိုးလိုက်ရင်း ယုဝါက ...

“ဟိုဘက်ကမ်းတောင် လွန်သေး”

နှစ်ယောက်သား ရယ်လိုက်မိကြသည်။

ခုချိန်ထိ သူတို့နှစ်ယောက်၏အနာဂတ်သည် စိတ်ကူးထဲတွင်တော့ သာယာနေဆဲဖြစ်သည်။

ထိုစဉ် ...

“ယုဝါ ... သမီးရေ ... သမီးအမေဆီက ဖုန်းလာနေတယ်”

အန်တီလေး၏လှမ်းခေါ်သံကြောင့် ယုဝါ မျက်နှာလေး စူပူတ်လိုက်ရင်း ...

“ခေါ်ပြန်ပြီ ... တွေ့လား ကိုထက်၊ မေမေက ယုဝါကို ဒီမှာရှိခွဲ

လားဆိုပြီး ဆယ့်ငါးမိနစ်တစ်ကြိမ်လောက် ဖုန်းဆက်နေတာ”

ထက်ပိုင်က ရယ်လျက် ...

“ကိုယ့်ချစ်သူက သူဌေးသမီးအချောအလှဆိုတော့လည်း သူ့အဖေက စိတ်ပူမှာပေါ့၊ သွားလေ ... ကိုယ်လည်း မိုးချုပ်တော့မှာဆိုတော့ ပြန်လိုက်တော့မယ်၊ နောက်နေ့မှ ဖုန်းဆက်ချိန်းပြီး ထပ်တွေ့တာပေါ့”

“အင်း ... ဒီလိုပဲ လုပ်ရတော့မှာပေါ့”

နှစ်ယောက်သား ထိုင်နေသော ဒန်းကလေးမှ ထလိုက်ကြသည်။ ယုဝါမှာ မေမေ ချက်ခံကင်လုပ်သည့်ဖုန်းကို သွားပြောလိုက်ရသေးသည်။

ညနေစောင်းပြီမို့ ဆည်းဆာကလည်း တောက်မြာနေလေပြီ။ အန်တီလေးလည်း တီဗွီမှလာသော ကိုရီးယားစာတ်လမ်းတိုရှည် ရေစုန်မျောနေပြီ။

ညစာစားချင်စိတ်လည်း မရှိသေးသဖြင့် ယုဝါ ခြံထဲပြန်ဆင်းခဲ့လိုက်သည်။

ဒန်းကလေးပေါ် ပြန်ထိုင်ကာ သူမနှင့်ထက်ပိုင်၏ရှေ့နေကို စဉ်းစားနေချိန်မှာပဲ ...

“မေ”

“ဟင် ... ဇော်လေး”

ဇော်လေးက သူမထံသို့ ခပ်ဖြည်းဖြည်းလျှောက်လာပါသည်။ ဒန်း၏တစ်ဖက်အစွန်းမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ရင်း ဇော်လေးက ဆိုပြီး

နှင့် ...

“ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲ မမ၊ ခုနကလာသွားတဲ့ ဟိုအစ်ကိုကြီး
ရဲ့အကြောင်းလား”

ထိုစကားကြောင့် ယုဝါက မျက်ခုံးပင့်လိုက်ရင်း ...

“ဪ... ဇော်လေးက ကိုထက်ကို တွေ့လိုက်လို့လား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ခုနက မမများ ရှိမလားဆိုပြီး သားတို့ခြံထဲက လှမ်း

ကြည့်တော့ တွေ့လိုက်တာ”

ယုဝါက ...

“ဒါများ... လာခဲ့တာမဟုတ်ဘူး၊ မိတ်ဆက်ပေးမှာပေါ့၊ သူ့နာ
မည်က ထက်ပိုင်တဲ့ မမချစ်သူလေ”

ဇော်လေးက ရယ်ပြန်သည်။ ပြီးမှ ...

“အနေအထားကို ကြည့်လိုက်ရုံနဲ့ သိပါတယ်မမရဲ့၊ သားက
ကလေးပေးမယ့် ဒီလောက်တော့ စဉ်းစားတတ်ပါတယ်”

ယုဝါက ရယ်လိုက်သည်။

“အဲမယ်... ဇော်လေးက ဘယ်ဆိုးလို့လဲ၊ နောက်တော့... သား
နဲ့ ကိုထက်ကို မိတ်ဆက်ပေးမယ်လေ”

ဇော်လေးက ခေါင်းညိတ်၍ ...

“ဟုတ်ကဲ့ မမ၊ ဒါနဲ့... သားရဲ့ရှင်ပြုကျရင်လည်း လာခဲ့ရမယ်
နော်”

“လာမှာပေါ့၊ ဇော်လေးရယ်၊ နီးတဲ့အခါကျရင် မိတ်စာပေးလေ”

“ဟုတ်ကဲ့ မမ”

ထိုစဉ်အချိန်မှာပဲ ...

“သမီး ယုဝါရေ... ဖုန်းလာတယ်”

မေမေ့ဆီကမှန်း ဗေဒင်မေးစရာမလိုချေ။ ယုဝါက ဇော်လေးကို
ကြည့်ကာ ...

“ဇော်လေး ခဏနော်... မမ ဖုန်းသွားပြောလိုက်ဦးမယ်၊ သုံးမိနစ်
ပဲ”

ယုဝါ အိမ်ပေါ်တက်ကာ ဖုန်းသွားပြောလိုက်သည်။

ကိုယ့်အသံ မေမေကြားရုံဆိုတော့ နှစ်မိနစ်ပင် မကြာလိုက်။ ခြံထဲ
သို့ ပြန်ဆင်းလာခဲ့ပြီး ဒန်းကလေးဆီ လျှောက်လာခဲ့သည်။

သို့သော် ဇော်လေးက မရှိတော့။

သနပ်ခါးပန်းရနံ့တို့က ညာထဲ စိမ့်ပျော့ပါလာပါသည်။

အခန်း (၁၈)

“ဒါတွေက ဘာတွေလဲ ယုဝါ၊ ညည်းနဲ့ ဟိုကောင်ထက်ပိုင် ဘာမှ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ပြင်းချင်သေးလား”

ပြောရင်း မေမေက အိတ်နှင့်ထည့်လာသော ပစ္စည်းတွေကို စာအွဲ ပေါ်သို့ သွန်းချလိုက်၏။

မွေးပွဲရုပ်တစ်ရုပ်၊ MP4 တစ်လုံး၊ ယုဝါ၏ပုံတူပန်းချီကားချပ်နှင့် ယုဝါ၏ဒိုင်ယာရီစာအုပ်လေးတို့ဖြစ်သည်။

ယုဝါ ဘာမှမပြောနိုင်သေးဘဲ အာစေးမိသလိုဖြစ်ကာ ထိုပစ္စည်း များကို ကြောင်၍ကြည့်နေမိသေးသည်။

အန်တီလေးအိမ်သို့ မေမေရောက်လာပြီး ပွဲကြမ်းနေခြင်းဖြစ်သည်။

ယုဝါက သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး ...

“သမီး မငြင်းတော့ပါဘူး မေမေ၊ ငြင်းစရာမှ မလိုတော့တာပဲ”
မေမေက ခက်ထန်သောမျက်နှာထားကို မလျှော့ဘဲ ...

“ဒီကိစ္စ ညည်းအစ်ကိုကို ပြောလိုက်ရင်တော့ ညည်း မနက်ဖြန်ပဲ
နိုင်ငံခြားရောက်မလား၊ ဒါမှမဟုတ် ယောက်ျားရမလား မသိဘူး”

ယုဝါက မျက်ရည်ဝဲလျက်က လက်ကာပြလိုက်ရင်း ...

“ကိုကိုကိုတော့ ချက်ချင်းကြီး မပြောလိုက်ပါနဲ့ မေမေ၊ သမီး
တောင်းပန်ပါတယ်”

“အဲဒါဆိုရင် ညည်းကကော ဘာဆက်လုပ်ဖို့ စဉ်းစားထားလဲ
ယုဝါ”

ယုဝါက အန်တီလေးကို အားကိုးတကြီး တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး
မှ ...

“သမီး ဘာမှမလုပ်ချင်ပါဘူး၊ အားလုံး မေမေတို့စိတ်တိုင်းကျ
ဖြစ်စေချင်ပါ၊ ခုချက်ချင်းကြီးတော့ ဘာမှမစီစဉ်ပါနဲ့ဦး”

“ကောင်းပြီလေ ... ဒါဆိုလည်း ညည်း ခု အိမ်ပြန်လိုက်ခဲ့တော့”
ခေါင်းခါလိုက်ရင်း ယုဝါက ...

“ခုတော့ မလိုက်ချင်သေးဘူး မေမေ၊ အန်တီလေးအိမ်မှာ နေချင်
သေးတယ်”

မေမေ တစ်ချက်တော့ တွေ့ခနဲ စဉ်းစားသွားသည်။ ပြီးမှ ...

“အေးလေ ... နေချင်လည်း နေခဲ့ပေါ့၊ ဟိုကောင်နဲ့ အဆက်အ
သွယ်လုပ်ဖို့တော့ ယောင်လို့တောင် မစဉ်းစားနဲ့နော် ယုဝါ၊ ဒီတစ်ခါ ငါသိ
လို့ကတော့ ညည်းအစ်ကိုလည်း အသိပဲ၊ ကိုယ့်ဘဝကိုယ် စဉ်းစားထား

ဒီပစ္စည်းတွေ ငါပြန်ယူသွားမယ်”

ထက်ပိုင်ပေးထားသော ပစ္စည်းတွေကို ပြန်သိမ်းကာ မေမေ ပြန်
သွားသည်။

တစ်ကိုယ်လုံး အားအင်မရှိသလိုဖြစ်ကာ ယုဝါ ချွံ့ချင်ချင်တော့၏။
အန်တီလေးကတော့ အမျိုးမျိုး နှစ်သိမ့်ဖျောင်းဖျာပါသည်။
အားရအောင် ငိုချလိုက်ပြီးမှ ယုဝါ အန်တီလေးကို စကားတစ်ခွန်း
ဆိုလိုက်ပါသည်။

ပြတ်သားစွာ ...

“ဒီတစ်ကြိမ်တော့ သမီး မေမေစကားကို ဆန့်ကျင်ရလိမ့်မယ်
အန်တီလေး၊ မဟုတ်ရင် သမီး တစ်သက်လုံး နောင်တရနေလိမ့်မယ်၊
အဲလိုတော့ လုံးဝအဖြစ်မခံနိုင်ဘူး”

အန်တီလေးက မျက်လုံးပြူးကာ ရင်ဘတ်ကို လက်နှင့်ဖိလိုက်
သည်။

အခန်း (၁၉)

ဒီနေ့သည် ယုဝါအတွက် အရေးကြီးသော နေ့တစ်နေ့ဖြစ်သည်။
လိုအပ်လျှင် စွန့်စားရန်လည်း စိတ်ထဲ၌ အားလုံးပြင်ဆင်ထား၏။
ထက်ပိုင်ကိုတော့ အလုံးစုံ မပြောပြရသေး။

“ကိုထက် ... ဒီနေ့ အလုပ်ရှိလား”

“အင်း ... ရှိတော့ရှိတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ ယုဝါ ... ပြောလေ”

“ဟိုလေ ... ကိုထက်နဲ့ယုဝါတို့ဘဝအတွက် အရေးတကြီး တိုင်
ပင်စရာတစ်ခုရှိလို့၊ အဲဒါ ... ညနေငါးနာရီလောက် အန်တီလေးအိပ်ကို
လာခဲ့ပါလား”

“လာခဲ့မယ်လေ၊ ဝပ်ရှော့က ခြောက်နာရီမှ ပိတ်ပေမယ့် ငွေ့မယ်
စောထွက်လာခဲ့မယ်”

“ကျေးဇူးပဲ ကိုထက်”

ထိုမျှလောက်သာ ဖုန်းဆက်ပြီး ပြောထားသည်။

ညနေ ထက်ပိုင်လာတော့မှ အေးအေးဆေးဆေး တိုင်ပင်ကာ

အစီအစဉ်ဆွဲမည်ဟု တွေးထားလိုက်၏။

သို့သော် ...

အခြေအနေက စီစဉ်ထားသည့်အတိုင်း ဖြစ်မလာပြန်ချေ။ ညနေ
သုံးနာရီလောက်ကျတော့ မေမေက ဖုန်းဆက်လာ၏။

“ယုဝါ ... ညနေလေးနာရီခွဲတိတိကို အိမ်အရောက်ပြန်ခဲ့၊ မဟုတ်
ရင်တော့ ငါနဲ့ ညည်းအစ်ကို လာခေါ်မယ် ... ဒါပဲ”

ပြောပြီး မေမေက ဖုန်းချသွားသည်။ ဘာလုပ်ရမည်ကို ယုဝါ
မသိတော့။

ထက်ပိုင်ရောက်လာမှာက ငါးနာရီ။

အကယ်၍ သူမသာ လေးနာရီခွဲ အိမ်ပြန်မရောက်လို့ မေမေတို့

လိုက်လာပါက ...။

အို ...။

ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ချက်ချင်းချပြီး ယုဝါ ကားသော့ယူလိုက်
၏။

ထက်ပိုင်ရှိရာ ဝပ်ရှော့သို့ လိုက်သွားပြီး လုပ်သင့်တာကိုလုပ်ရန်

အခန်း (၂၀)

ယုဝါဆီသွားရန် အားလုံးပြင်ဆင်ပြီးမှ မှာစရာတစ်ခုသာတိရ၍
ထက်ပိုင် ဝပ်ရှော့သို့ ခဏလှည့်ဝင်လိုက်သည်။

ဒီရက်ပိုင်း ပိုင်ရှင်ဝပ်ရှော့ဆရာက ခရီးသွားနေသဖြင့် အစစ
အရာရာ ထက်ပိုင် တာဝန်ယူနေရခြင်း ဖြစ်၏။

ဝပ်ရှော့သို့ ဝင်ဝင်ချင်းမှာပဲ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် တပည့်တစ်ဦးက

“ဟား ... ကိုယ့်ဆရာ တယ်သားနားနေပါလား၊ အဲဒါကြောင့်
လည်း ကိုယ့်ဆရာကို ပိုင်ရှင်သမီးနေခြည်က ကြွေးတာဖြစ်မယ်၊ ကျွန်
လိုက်ရင် ပြီးရောဗျာ၊ ကိုယ့်ဆရာ ... ဒီဝပ်ရှော့ပိုင်ရှင်ဖြစ်မှာဗျ”

နောက်သလိုနှင့် အတည်ပြောသည်ကို သိသော်လည်း ထက်ပိုင်
က ခပ်တည်တည်မျက်နှာပေးဖြင့် ...

“ဟေ့ကောင် ... ပေါက်ကရတွေ ပြောမနေနဲ့၊ မနာလိုတဲ့တစ်ယောက်ယောက်က ဆရာကို ပြန်ပြောလိုက်လို့ ငါ မျက်နှာပူနေရဦးမယ်”

“ဒါဆိုလည်း ဆရာဘာသာပဲ ဆရာပြောလိုက်တော့ ... ဟိုမှာ ဝင်လာပြီ”

ညွှန်ပြရာသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်ရင်း ထက်ပိုင် ဟင်ခနဲဖြစ်သွားရင်း တကယ်ပဲ ဝင်ရှေ့ထဲ ဝင်လာသူက ဝင်ရှေ့ဆရာ၏သမီး နေခြည် ဖြစ်နေသည်။

နေခြည်က ထက်ပိုင်ဝတ်စားထားပုံကို အံ့သြသလိုကြည့်လျက်-
“ကိုကြီး ... ဒါက ဘယ်လိုလဲ”

“အပြင်ခဏသွားမလို့ပါ၊ ကိစ္စတစ်ခုရှိလို့”
နေခြည်က မျက်ခုံးအတွန့်ချိုးလိုက်ရင်း ...

“နေခြည်လည်း ရှေ့ပင်းထွက်မလို့ဟာ၊ ပိုက်ဆံနည်းနေလို့ ဝင်ယူတာ၊ ပြီးရင် ... အတူတူသွားမယ်လေ၊ နေခြည်ကို ဈေးဝင်ဖို့ပြီး ကိုကြီးကားယူသွား၊ ပြီးမှ ပြန်လာကြပါပေါ့”

ထက်ပိုင် စိတ်ရှုပ်သွားရသည်။ ထိုသို့လုပ်လို့တော့ မဖြစ်ချေ၊
ထို့ကြောင့် ...

“ဟိုလေ ... နေခြည်သွားမှာနဲ့ ကိုကြီးသွားမှာနဲ့က လမ်းတူမှာ မဟုတ်ဘူး၊ နေခြည် ကိုယ့်ဟာကိုယ်ပဲသွားလိုက်နော်”

“မရဘူးကွာ၊ မတူလည်း အတူတူပဲ သွားမယ် ... နော် ကိုကြီးလာလို့”

နေခြည်က ကလေးတစ်ယောက်ကဲ့သို့ ထက်ပိုင်၏လက်မောင်း

တစ်ဖက်ကို ခိုပြီး အတင်းဆွဲခေါ်နေသည်။

ထက်ပိုင်က ...

“နေခြည် ... ဝင်ရှေ့ကလူတွေ ရှိတယ်လေ၊ မိန်းကလေးဖြစ်ပြီး အပြောအဆိုခံရမှာ မကြောက်ဘူးလား”

စကားအဆုံးမှာပဲ နေခြည်က စူးစူးရဲရဲ တစ်ချက်စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး ...

“မကြောက်ပါဘူး၊ ကိုကြီးနဲ့ပတ်သက်ပြီး ပြောတာဆို ပိုတောင် လုပ်ပြလိုက်ဦးမယ်”

“ဟာ”

နေခြည်က တကယ်ပင် ထက်ပိုင်၏ပခုံးပေါ်သို့ ချစ်သူရည်းစား တစ်ယောက်လို ခေါင်းမှိုကာ လက်ကိုကိုင်ထားလိုက်သေးသည်။

ရုတ်တရက်မို့ ထက်ပိုင် ဘာလုပ်ရမည်မှန်းမသိဘဲ ကြောင်အင်းသွားရ၏။

ထိုစဉ်မှာပဲ ...

“တောက်!”

ရှေ့မှ တက်ခေါက်သံတစ်ခု ကြားလိုက်ရသဖြင့် ထက်ပိုင် လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

“ဟင် ... ယုဝါ ... နေခြည် ... ဖယ် ... ဖယ်စမ်း”

နေခြည်ကို တွန်းဖယ်ကာ ယုဝါဆီသို့ အမြန်လျှောက်သွားလိုက်သည်။

ယုဝါ မီးဝင်းဝင်းတောက်သော မျက်ဝန်းအစုံဖြင့်ကြည့်ကာ ထစ်

ညှိုးငေါက်ငေါက်ထိုးလျက် ...

“သစ္စာမရှိတဲ့လူ ... ရှင် ... ရှင် ... ကျွန်မအနားမလာနဲ့”

ယုဝါ၏အပြုအမူကြောင့် ထက်ပိုင်စိတ်ထဲ၌ စိုးရွံ့ပြာထွားရပြီ...

“ယု ... ယုဝါ ... ကိုယ်ရှင်း ... ရှင်းပြ”

စကားမဆုံးခင်မှာဘဲ ယုဝါက ကားပေါ်တက်ကာ ဂူးခနဲမောင်းထွက်သွားလေပြီ။

ထက်ပိုင်လည်း ဘာလုပ်ရမည်မှန်းမသိဘဲ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဝှေ့ကြည့်လိုက်၏။

မနက်က သူ့ကိုယ်တိုင်ပြင်ထားသော ကားတစ်စီးကလည်း အသင့်ရှိနေသဖြင့် ထိုကားပေါ် ပြေးတက်ကာ ကားစက်နှိုးလိုက်သည်။

ယုဝါနောက်သို့ မီအောင်လိုက်ပြီး ရှင်းပြမှုဖြစ်တော့မည်လေ။

“ဆရာ ... အဲဒီကားက ...”

ဝပ်ရှော့ထဲမှ လှမ်းအော်ပြောသောစကားကိုပင် နားမဝင်နိုင်တော့။

ကားကို ဂူးခနဲ မောင်းထွက်လိုက်ပါ၏။

အခန်း (၂၁)

တစ်ကိုယ်လုံး ဒေါသတို့ဖြင့် တုန်ယင်ကာ အရှိန်ပြင်းပြင်း လှူပါမောင်းထွက်လာခဲ့သည်။

ဘေးပတ်ဝန်းကျင်လည်း ဘာမှမမြင်တော့။

သစ္စာမရှိတဲ့လူ ... သစ္စာမရှိတဲ့လူ ... ဟူ၍လည်း ပါးစပ်တတ်တွတ်တွတ် ရွတ်နေမိသည်။

သူမမှာတော့ ထက်ပိုင်ကို တန်ဖိုးထားပြီး ချစ်လိုက်ရတာ၊ ရွတ်လင့်လိုက်ရတာ။

ကိုယ့်ဘဝကိုယ့်အခြေအနေတောင် ဘာတစ်ခုမှ မထွက်ဘဲ သူမတွက် ပေးဆပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ရတာ။ ခုတော့ ...။

နာကြည်းဒေါသစိတ်တို့ဖြင့် မျက်ရည်တွေပါ ကျလာသည်။ ယုဝါ

မရမိတ်တွေကလည်း ရင်ထဲမှာ ထုံမွန်းစွာ။

နောက်ကြည့်မှန်မှတစ်ဆင့် လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ကားတစ်စီး
ခပ်ကြမ်းကြမ်းမောင်းလိုက်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

ဒါသည် ထက်ပိုင်မှလွဲ၍ ဘယ်သူမှမဖြစ်နိုင်ချေ။ မိမိနောက်သို့
လိုက်လာတာပဲ ဖြစ်မည်။

ယုဝါ မဲ့ပြုံးတစ်ချက် ပြုံးလိုက်၏။

ပြီး... အံ့ကြိတ်ကာ ကားကို အရှိန်ပိုမြှင့်လိုက်သည်။

လမ်းသွယ်လေးမှတစ်ဆင့် လမ်းမကြီးသို့ချိုးအကွေ့ မျက်နှာချင်း
ဆိုင်၍ ကားတစ်စီး ဘွားခနဲပေါ်လာ၍ ဘရိတ်နင်းကာ အလျင်အမြန်ရှောင်
လိုက်ရ၏။ ပွတ်ကာသိကာ။

“ကျွန်း!”

နောက်ဘက်ဆီမှလည်း ဘရိတ်နင်းသံ ခပ်ကျယ်ကျယ်ကို ကြား
လိုက်ရသည်။ လမ်းက ချိုးကွေ့လိုက်ပြီမို့ ဘာမှမမြင်ရတော့။

အန်တီလေးအိမ်သို့ မသွားတော့ဘဲ အိမ်ဆီ တန်းမောင်းလာခဲ့
သည်။

အခန်းထဲရောက်တော့ ထက်ပိုင်ပေးထားသည့် အမှတ်တရပစ္စည်း
တွေကိုထုတ်ကာ ဖျက်ဆီးလိုက်မည်ကြံပြီးမှ အားအင်မရှိတော့ဘဲ ယုဝါ
ငိုချလိုက်မိပါတော့သည်။

“ရက်စက်လိုက်တာ ကိုထက်ရယ်”

အခန်း (၂၂)

ညဘက် ဖုန်းမြည်လာတော့ နံပါတ်ကို ကြည့်လိုက်၏။ ထက်ပိုင်
ဆီမှ။

ယုဝါ မကိုင်ဘဲထားလိုက်၏။ ဆက်ချင်သလောက်ဆက် မကိုင်
ဘူးဟု တွေးထားလိုက်၏။

နောက်ငါးမိနစ်လောက် ဖုန်းတစ်ကြိမ် ထပ်ဝင်လာပြီး နောက်ထပ်
မလာတော့ချေ။

ယုဝါက နွေမွန်ဆီ ဖုန်းဆက်ပြီး... ဖြစ်စဉ်ကို ငိုကာပြောပြလိုက်
၏။

နွေမွန်က ...

“နင် အထင်လွဲတာပဲဖြစ်မှာပါဟာ။ အဲဒီကောင်မလေးက ကိုထက်

၁၄၂ ဇွန်လ

ပိုင်ကို တစ်ဖက်သတ်ကြိုက်နေတာဆို၊ နင် ရုတ်တရက် အဲလိုမြင်လိုက်ရတော့ ဒေါသထွက်ပြီး မွန်ထူသွားတာပဲဖြစ်မှာပါ။ စိတ်အေးအေးထားပြီး စဉ်းစားပါဦး။ နင်တို့နှစ်ယောက်က ဒီလောက်ချစ်ကြတာကို”

ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါသည်။

သို့သော်လည်း...

ထိုမြင်ကွင်းကို ပြန်မြင်ယောင်ကာ ဒေါသက ပြန်ထွက်လာသ

ဇွန်...

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် စိတ်ဆိုးတယ်ဟာ၊ တကယ်လို့ ကိုထက် နင့်ဆီလာပြီး အကူအညီတောင်းရင်လည်း မသိဘူးလို့သာ ပြောလိုက်”

“အေးပါဟာ ... နင်လည်း စိတ်ကိုလျှော့ဦး”

ညဘက်ရောက်တော့ ထက်ပိုင်က ဖုန်းတောက်လျှောက်ခေါ်နေသည်။

ပထမ မကိုင်ဘဲ ထားလိုက်သေး၏။

ခုနစ်ကြိမ်၊ ရှစ်ကြိမ်လောက်ကျတော့ ယုဝါလည်း အနည်းငယ် လျှော့ကာ ဖုန်းဖွင့်၍ ကိုင်လိုက်၏။

“ပြောစမ်းပါဦး ... ဘာမျိုးမလို့လဲ”

တစ်ဖက်မှ ချက်ချင်းစကားမပြောသေး။

ထက်ပိုင်၏ အသက်မျဉ်းမျဉ်းရှူသံကိုပဲ ဖုန်းထဲက ကြားနေရလေသည်။

မိမိ တအားစိတ်ဆိုးနေသောကြောင့် မပြောရဲတာလားမသိ။

ယုဝါက ...

“မပြောရင်လည်း ဖုန်းချလိုက်တော့မယ် ... ဒါပဲ”

ထိုသို့ပြောကာ ... ဖုန်းချရုံမဟုတ်ဘဲ ပါဝါပါ ဗိတ်ပစ်လိုက်ပါသည်။

“ဒီရက်ပိုင်းတော့ ခံစားလိုက်ဦး ကိုထက်”

အခန်း (၂၃)

နောက်နေ့တစ်ရက်လုံး ဖုန်းပိတ်ကာ အိမ်မှာပဲ အခန်းအောင်းနေ
လိုက်သည်။

ညနေပိုင်းရောက်တော့ အမျိုးမျိုးလှည့်ပတ်စဉ်းစားပြီး စိတ်ဖြေ
ချင်သလို ဖြစ်လာ၏။

သို့သော်လည်း စိတ်ကိုတင်းကာ ဖုန်းဆက်ပိတ်ထားလိုက်သည်။
တွေ့သမျှစာစောင်တွေဖတ်ကာ အခွေထိုင်ကြည့်နေလိုက်၏။

အိမ်မှာ အေးအေးဆေးဆေးနေလို့လား မသိ။ မေမေက သဘော
တွေ စွတ်ကောင်းနေသည်။ ထူးထူးဆန်းဆန်း လက်ဖက်တွေတာတွေ
သုပ်ကျွေးနေသေး၏။

ယုဝါက မေမေ ကြည်လင်နေသဖြင့် ...

၁၄၆ ခြောက်စုံ

“မေမေ ... သမီး မနက်ဖြန် အန်တီလေးအိမ် သွားဦးမယ်”

“အေး ... သွားလေ သမီးရဲ့ ဟိုမှာ ညအိပ်ချင်လည်း အိပ်ဧည့်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ညဘက်ရောက်တော့ ထက်ပိုင်ပေးထားသော MP4 လေးကို ထုတ်

တာ နားထောင်မိသေးသည်။

ပြောရလျှင် သူမ ထက်ပိုင်အပေါ် စိတ်ပြေနေပြီ။ မနက်ဖြန်တော့

ဖုန်းဖွင့်ထားလိုက်တော့မည်ဟု တွေးလိုက်၏။

ထိုသို့လူးလိမ့်စဉ်းစားရင်း ယုဝါ အိပ်ပျော်သွားလေသည်။

အခန်း (၂၄)

နောက်နေ့မနက် ဖုန်းဖွင့်ထားလိုက်သော်လည်း ထက်ပိုင်က ဆက်

မလာသေးချေ။

ငါ့ဘက်ကတော့ စ,မဆက်ဘူးဟု ... ယုဝါ စိတ်တင်းထားလိုက်

၏။

တစ်ရက်လုံး ဖုန်းစောင့်နေသော်လည်း ထက်ပိုင်က ဆက်မလာ

ချေ။

နွေမွန်သီ ဖုန်းဆက်ကာ အကျိုးအကြောင်းပြောပြလိုက်တော့ ...

“ကောင်မ ... နင့်ဟာနင် လုပ်ချင်တာလုပ်လာခဲ့ပြီး ခုထိ ဖုန်း

မလာတော့ ကျလိကျလိဖြစ်နေပြီမဟုတ်လား၊ ဆက်မှာပါဟာ ... ခုထိ

အပြစ်နဲ့ကိုယ် စိတ်ရှည်လက်ရှည်သာ စောင့်တော့”

၁၄၈ ဇော်လေး

ယုဝါ လေပူထဲ မှတ်ထုတ်မိတော့သည်။

ထက်ပိုင် သူမအပေါ် ပြန်၍ စိတ်ဆိုးသွားတာတော့ မဖြစ်နိုင်ချေ။
ကိစ္စတစ်ခုခုရှိလို့ မဆက်သေးတာဘဲဖြစ်မည်ဟု ဖြေကာတွေးလိုက်

၏။

ညနေပိုင်း အန်တီလေးအိမ်သို့ ယုဝါ သွားလိုက်သည်။

အန်တီလေးကိုပါ ထက်ပိုင်နှင့်အဖြစ်အပျက်ကို ပြောပြလိုက်တော့

အန်တီလေးက ရယ်ပြီး ...

“သမီးတို့ ခေတ်လူငယ်တွေကလည်း အမျိုးမျိုးပဲ၊ စိတ်ကောက်
တော့လည်း ခု၊ ပြေတော့လည်း ခု”

“ချစ်တာကိုး အန်တီလေးရဲ့”

မှောင်ရီပျိုးချိန်ရောက်တော့ ခြံထဲက ဒန်းကလေးမှာ သွားထိုင်ရင်း
ထက်ပိုင်ကို ပို၍သတိရလာမိသည်။

ဒီနေရာလေးမှာ ချစ်သူနှင့်အတူ ထိုင်ဖူးသည်လေ။

“မမ”

“ဟင်”

အတွေးထဲ နစ်မျောနေမိသဖြင့် ခေါ်သံကြောင့် လန့်သွားရသည်။

ကြည့်လိုက်တော့ တစ်ဖက်ခြံမှ ဇော်လေး။

ယုဝါ ဘာမှမပြောရသေးခင်မှာဘဲ ဇော်လေးက ...

“မမ ... မနေ့က ဒီကို ဘာလို့မလာတာလဲဟင်”

ယုဝါက မျက်မှောင်ကြုံတ်လိုက်ရင်း ...

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ... ဇော်လေးရဲ့”

ဇော်လေးက ...

“မမ ... ချစ်သူ ... ဟို ... အစ်ကိုကြီးလေ ... မနေ့ညနေက
ဒီဒန်းလေးပေါ်မှာ တစ်ယောက်တည်း ထိုင်နေတာ၊ မမလည်း ရောက်လာ
ဘူး”

“ဟင်”

အံ့ဩမှုက ဆွတ်ဆွတ်ဖြူသွားရသည်။

မနေ့က သူမ စိတ်ဆိုးပြီး ဖုန်းပိတ်ထားချိန် ထက်ပိုင်က ဒီဒန်း
လေးမှာ ထိုင်နေသည်တဲ့လေ။

ထိုသို့သောစိတ်တွေနှင့် ယုဝါ ထက်ပိုင်၏ဟန်းဖုန်းကို ခေါ်လိုက်
သည်။

ဖုန်းက အရေးထဲပိတ်ထားသည်ဟု ဖြေနေ၏။

ဝပ်ရှော့ဖုန်းကို ခေါ်ပြန်တော့လည်း တစ်ယောက်မှ လာမကိုင်ကြ

ချေ။

ယုဝါ နေမထိထိုင်မသာဖြစ်လာရ၏။

သို့နှင့် ဝပ်ရှော့သို့ လိုက်သွားလိုက်မည်ဟု တွေးကာ ထရပ်လိုက်

၏။

အဲဒီမှာ မတွေ့လျှင်လည်း ထက်ပိုင်အိမ်အထိ သွားရုံပေါ့။

ဒီအချိန် ဘာမှမစဉ်းစားချင်တော့ချေ။ ဆုံးဖြတ်ကာ ကားရှိရာသို့
သွားရန် ဟန်ပြင်လိုက်စဉ်မှာပဲ ...

“ဟင် ... ကိုထက်”

ခြံထဲသို့ လှမ်းဝင်လာသည့် ထက်ပိုင်ကို တွေ့လိုက်ရခြင်းဖြစ်လေ

သည်။ ယုဝါက ထက်ပိုင်အနီးသို့ ခပ်သွက်သွက် သွားလိုက်ရင်း ...

“ကိုထက်ဆီ ယုဝါ ဖုန်းခေါ်နေတာ၊ ဖုန်းက ပိတ်ထားတယ်၊ ဝပ်ရှော့ဖုန်းကလည်း ကိုင်မယ့်လူမရှိဘူး။ အဲဒါနဲ့ ယုဝါ လိုက်လာတော့ မလို့”

ထက်ပိုင်က ဘာမှမပြောသေးဘဲ ဒန်းကလေးရှိရာသို့ သွားကာ ထိုင်လိုက်သည်။

ထိုဒန်းပေါ် ယုဝါ လာထိုင်တော့မှ ထက်ပိုင်က ...

“ဝပ်ရှော့ဖုန်းက ပျက်နေတယ် ယုဝါရဲ့၊ ပြီးတော့ အဖြစ်မှန်ကို ကိုယ်တိုင်ရှင်းပြချင်လို့ လာခဲ့တာ”

ယုဝါက မစွဲမပွဲ ပြုံးလိုက်ရင်း ...

“ယုဝါလည်း သွေးအေးအေးနဲ့ စဉ်းစားကြည့်တော့ နားလည် သဘောပေါက်မိပါတယ် ကိုထက်ရယ်၊ ဒါပေမဲ့ ... ရုတ်တရက် သွေးဥ သွားတာဆိုတော့”

ထက်ပိုင်က ...

“ကိုယ် နားလည်ပါတယ် ယုဝါ၊ ဟိုကောင်မလေးကလည်း အနေ အထိုင်မတတ်ဘူးလေ၊ ဒါနဲ့ ... အဲဒီနေ့က ကိုယ်လာတဲ့အထိ မစောင့်ဘဲ ယုဝါ လိုက်လာတယ်ဆိုတော့ ဘာများအရေးကြီးလို့လဲ ယုဝါ”

ယုဝါ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

ပြီး ...

သူမနှင့် ထက်ပိုင်ကိစ္စကို အမေသိသွားပြီဖြစ်ကြောင်းလည်း ပြောပြ လိုက်၏။

စကားအဆုံးမှာ ထက်ပိုင်က လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွားကာ ...

“ဟာ ... ဒါဆိုရင် ကိုယ်တို့ တစ်ခုခုစဉ်းမှဖြစ်တော့မယ်၊ တကယ် လို့ ကျဉ်းထဲကျပ်ထဲရောက်လာရင် ... ကိုယ့်နောက်ကို ယုဝါ လိုက်မှာပဲ နော်”

“လိုက်မှာပေါ့ ကိုထက်ရဲ့၊ ယုဝါမှ ကိုထက်နဲ့ မခွဲနိုင်တာ”

ပြောရင်း ယုဝါက ထက်ပိုင်၏ရင်ခွင်ထဲသို့ဝင်ရန် အနားသို့ ကပ် သွားလိုက်သည်။

ထိုစဉ်မှာပဲ ...

“သမီး ယုဝါရော ... သမီးအမေဆီက ဖုန်းလာတယ်”

အရေးထဲဟု စိတ်ထဲမှာတွေးလိုက်ရင်း ယုဝါက ထက်ပိုင်ကို ကြည့် ကာ ...

“ကိုထက် ... ခဏနော်၊ ယုဝါ ... ခုပြန်လာခဲ့မယ်”

ထက်ပိုင်က ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

ယုဝါလည်း မေမေနှင့် ဖုန်းတစ်ခွန်း နှစ်ခွန်း အမြန်ပြောကာ ခြံ ထဲသို့ ပြေးဆင်းလာခဲ့၏။

“ဟင်”

ထက်ပိုင်က မရှိတော့ချေ။

လှုပ်နေသေးသော ဒန်းကလေးကြောင့် ခုနကပဲ ပြန်သွားတာ ဖြစ်မည်ဟု ယုဝါ တွေးလိုက်မိသည်။ စိတ်ထဲမှာလည်း အလိုမကျသလို ခံစားလိုက်ရ၏။

ပြီးမှ စဉ်းစားမိသည်က ထက်ပိုင်ရောက်လာစဉ် ရှိနေသေးသော

ဖော်လေးသည်လည်း ဘယ်အချိန်က ပြန်ထွက်သွားသည်မသိချေ။
ယုဝါစိတ်ထဲ အတွေးအကူတူတို့ဖြင့် မွန်းဝေသွားရပါသည်။

အခန်း (၂၅)

မေမေ လှမ်းခေါ်သဖြင့် နောက်နေ့မနက် အိမ်ပြန်ရောက်တော့
မေမေက ထူးထူးဆန်းဆန်းစကားဆိုလာသည်။

“မေမေတို့ သမီးကို ချုပ်ချယ်ခဲ့တယ်ဆိုတာကလည်း သမီးလေး
တစ်ယောက်တည်းမို့ မဖြစ်သင့်တာ မဖြစ်ရအောင်ပါ သမီးရယ်၊ နောက်ကို
မေမေတို့ အဲဒီလောက် မတင်းကျပ်တော့ပါဘူး”

ထိုစကားကြောင့် ယုဝါက ပြုံးလိုက်ရင်း...

“သမီးလည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဒုက္ခရောက်အောင်တော့ မလုပ်
ပါဘူး မေမေရယ်၊ ဒါနဲ့လေ ... သမီးကို ဖေဖေဆီကို ပို့ဖို့ဆိုတာက”

မေမေက ခေါင်းခါ၍ ...

“သမီး မသွားချင်တဲ့ကိစ္စကို မေမေတို့ မစိစဉ်တော့ပါဘူး”

“ဒါဆို ... ကိုကိုပြောတဲ့ ဟိုမိတ်ဆွေနှစ်သမီးကို စိစဉ်မယ်ဆိုတာ ကကော”

မိုးရိမ်ဟန်လေးနှင့်ပြောနေသော ယုဝါကိုကြည့်ကာ မေမေက ထပ် ပြီးသည်။ ပြီးမှ ...

“သမီးဆန္ဒမပါဘဲ ဘာမှထပ်မစိစဉ်ဘူးလို့ မေမေ ကတိပေးပါ တယ်”

ယုဝါ လှိုက်ခနဲ ဝမ်းသာသွားသည်။

မေမေ ဒီလောက် သဘောထားပျော့ပျောင်းနေတာ တစ်ခါမှမမြင် ဖူးဟူ၍လည်း တွေးလိုက်မိ၏။

ထိုအတွေးနှင့် မေမေ့ကို မဝံ့မရဲလေး ပြောလိုက်သည်။

“မေမေ ... သမီးနဲ့ ကိုထက်ပိုင်ကို သဘောတူပေးပါလားဟင်၊ သမီးတို့က တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် တကယ်မေတ္တာရှိကြတာပါ မေမေ ရယ်”

“ဟင်”

ဒေါသထွက်သွားလိမ့်မည်ဟု ထင်ထားခဲ့သော်လည်း မေမေ့မျက် နှာက အံ့သြခြင်းနှင့်သာ ပြည့်နှက်သွားသည်။

ပြီး ... မေမေကပဲ ...

“သ ... သမီးတို့က ခုချိန်ထိ ပတ်သက်မှုရှိနေသေးလို့လား သမီး”
ယုဝါက ...

“ရှိတာပေါ့ မေမေရဲ့၊ မနေ့ညကတောင် အန်တီလေးတို့ခြံထဲမှာ စကားပြောခဲ့သေးတယ်”

“ဟင်”

ချက်ချင်းဆိုသလို မေမေ့မျက်နှာက သွေးဆုတ်ဖြူရောင်သွားသည်။
ပြီး ... ယုဝါကို ပြုံးကြည့်လျက် ...

“မဖြစ်နိုင်ဘူး သမီး၊ မနေ့ညက ထက်ပိုင်နဲ့သမီး တွေ့တယ်ဆို တာ လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူး”

“ဪ ... မေမေကလည်း တကယ်ပါဆို၊ သမီးက ညာဩ မလား”

မေမေက ခေါင်းတွင်တွင်ခါ၍ သက်ပြင်းကို လေးပင်စွာချလိုက် သည်။

ပြီး ... ထိုင်နေရာမှထကာ သတင်းစာတစ်စောင် သွားယူလိုက်၏။

“သမီး ... စိတ်ခိုင်ခိုင်တော့ထားနော်”

ဘာကိုဆိုလိုသည်ကို ယုဝါ နားမလည်သေး။

မေမေက သတင်းစာကိုလှန်ကာ နာရေးကြော်ငြာတစ်ခုကို လက်နှင့် ထောက်ပြလိုက်ရင်း ...

“ဒီမှာကြည့် သမီး ... သမီးချစ်သူထက်ပိုင် ဆုံးသွားတာ နှစ်ရက် တောင်ရှိနေပြီ”

“ရှင်”

ကြော်ငြာကိုကြည့်ကာ ပြင်းထန်သောအရာတစ်ခုက ရင်သို့ တတ် ဆောင့်လာသည်။

တုန်ယင်သောလက်ဖြင့် နာရေးသတင်းကို သေသေချာချာဖတ် ကြည့်လိုက်၏။

မများ ...။

ဆုံးသည့်ရက်စွဲက သူမနောက်လို့ ထက်ပိုင် ကားနှင့်လိုက်လာသော
နေ့ ဖြစ်နေသည်။

ဒါ ... ဒါဆို ... ကားအက်ဆီးဒန့်များ ...။

အိုး ... မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။

မနေ့ကတောင် အန်တီလေးခြံထဲမှာ တွေ့ခဲ့သေးတာပဲဥစ္စာ။

“မဖြစ်နိုင်ဘူး ... လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူး”

ယုဝါ သွေးရှူးသွေးတန်းဖြင့် အော်ဟစ်လိုက်သည်။ မေမေက
ယုဝါလက်ကိုကိုင်၍ ...

“သမီးရယ် ... စိတ်ခိုင်ခိုင်ထားပါလို့ မေမေပြောထားတယ်လေ၊
ငိုချင် ငိုချလိုက်”

ယုဝါက မျက်ရည်တစ်စက်မှ မထွက်သော မျက်ဝန်းစိမ်းစိမ်းဖြင့်
မေမေ့ကိုကြည့်လိုက်ကာ ...

“သမီးမယုံဘူး မေမေ၊ မနေ့ကတောင် ကိုထက်နဲ့ တွေ့ခဲ့သေး
တာပဲ၊ အိုး ... သမီးတစ်ယောက်တည်းတောင် မဟုတ်ဘူး၊ ကောင်လေး
တစ်ယောက် ပါသေးတယ်”

ဇော်လေးဟု စိတ်ထဲ၌ ရေရွတ်ကာ ယုဝါ ထပြေးလာခဲ့သည်။

ဟုတ်တယ်လေ ... ဇော်လေးနဲ့ ကိုထက် တွေ့သေးတာပဲ။ ဒါ

အကောင်းဆုံး သက်သေပေါ့။

“ဟဲ့ ... သမီး ယုဝါ ... ဒါက ဘယ်ကိုလဲ”

မေမေ့စကားအဆုံးမှာပဲ ယုဝါက ကားပေါ်ရောက်နေလေပြီ။

အန်တီလေးတို့ခြံဘေးရှိ ဇော်လေးတို့အိမ်ရှိရာသို့ အမြန်မောင်း
သွားလိုက်၏။

ခြံရှေ့ရောက်၍ ကားဟွန်းတီးလိုက်တော့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်
က ခြံတံခါးလာဖွင့်ပေးသည်။

ယုဝါက ကားပေါ်မှဆင်းကာ ထိုအမျိုးသမီးကိုကြည့်၍ ...

“အစ်မ ... ကျွန်မလေ ... ဒီအိမ်က ဇော်လေးဆိုတဲ့ကလေးနဲ့
တွေ့ချင်လို့ပါ”

“ရှင်”

ထိုအမျိုးသမီး ကြောင်စိစိဖြစ်သွားသည်ကိုကြည့်ပြီး ယုဝါက ...

“ဘာဖြစ်လို့လဲဟင် အစ်မ၊ ကျွန်မက ဇော်လေးနဲ့ တွေ့ချင်ရုံလေး
ပါ”

ရုတ်တရက်ဆိုသလို ထိုအမျိုးသမီး၏မျက်ဝန်း၌ မျက်ရည်တွေ
ပြည့်လျှံလာပြီး ...

“အစ်မသား ဇော်လေး ... ဆုံးသွားခဲ့တာ တစ်လရှိပါပြီကွယ်၊
သူ ... သူ ရှင်ပြုခါနီးမှ အပင်ပေါ်က ပြုတ်ကျပြီး ဆုံးသွားခဲ့တာ”

“ရှင်”

ဒီတစ်ခါ အံ့သြရသူက ယုဝါဖြစ်သည်။ ဘာတွေတယ်လို့ဖြစ်ကုန်
ပြီလဲ။

ဒီလထဲမှာပင် သူမနှင့်ဇော်လေး ခြံထဲ၌ စကားပြောခဲ့သည်မှာ
အကြိမ်မနည်းချေ။

တစ်ခုခုတော့ မှားနေပြီဟုတွေးကာ စိတ်ထဲစိုးရွံ့ပြာလေ၏။

ဘာမှမစဉ်းစားနိုင်တော့ဘဲ ကားပေါ်ပြန်တက်ကာ ထက်ပိုင်၏အိမ်
သို့ မောင်းခဲ့လိုက်၏။

လမ်းထဲဝင်ဝင်ချင်း ထက်ပိုင်တို့အိမ်ရှေ့၌ ထိုးထားသော ကုလား
ဈေးနှင့် လူအချို့ကို တွေ့လိုက်ရချိန်မှာပဲ ကားကို ဘရိတ်နင်းကာ ဆောင့်
ရပ်လိုက်ပြီး ယုဝါစိတ်တွေ မှောင်အတိကျသွားလေတော့သည်။

“ကိုထက် ... ရယ်”

အခန်း (၂၆)

ဆည်းလည်းသံတို့သည် တိုးသက်သော်လည်း ချိုလွင်တုန်ခါနေ
သည်။

တစ်ချက် တစ်ချက် ထိုးလိုက်သော ခေါင်းလောင်းတိုးသံတို့သည်
လည်း ကြားရသူအဖို့ ငြိမ်းအေးဖွယ်ရာဖြစ်၏။

သို့တိုင်အောင် ...

ဘုရားရင်ပြင်တော်ပေါ်သို့ရောက်သည်အထိ သူမအဖို့ အပူမစင်
နိုင်သေးချေ။

ငိုရလွန်းသဖြင့် မျက်ရည်တွေလည်း မရှိတော့ပြီ။ ရင်ထဲတွင် ဗလာ
နယ်များ ပြည့်ကျပ်ကာ အရာအားလုံး ဟင်းလင်းဖြစ်နေ၏။

လေစီးတစ်ချက်က ဝေခနဲတိုက်ခတ်လာသည်။

ခြင်းချင်းနိုင်သေးသော စိတ်အလျင်တို့ကို စုစည်းကာ သူမ ဘုရား
ကို ဦးချလိုက်၏။

ထက်ပိုင်နှင့်ဖော်လေးတို့အတွက် ရည်စူးကာ ဆုတောင်းအမျှဝေ
လိုက်သည်။

ယခုလည်း ထက်ပိုင်၏ရက်လည်မှအပြန် ယုဝါ ဘုရားဆီသို့ လာ
ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

မျက်စိမှိတ်လိုက်တိုင်း အတိတ်က အဖြစ်အပျက်တွေက အစီအရီ
ပြန်ပေါ်လာကြသည်။

“အစ်မလေး စိတ်ဆိုးပြီး ကားနဲ့ထွက်သွားတော့ ကိုထက်ပိုင်က
ဝပ်ရှော့က ကားတစ်စီးပေါ်တက်ပြီး မောင်းလိုက်သွားတာဗျ။ အဲဒီကားက
သူ့ကိုယ်တိုင် ပြင်ထားတာဆိုပေမယ့် ဘာရိတ်သိပ်မကောင်းလို့ ပြန်ပြင်မယ်
ဆိုပြီး ဖြုတ်ထားတာ၊ ဖြစ်ချင်တော့ လမ်းအကွေ့မှာပဲ ကားတစ်စီးကို
ရှောင်ပြီး အရှိန်ထိန်းမရဘဲ ...”

ဝပ်ရှော့မှ ကောင်လေးတစ်ယောက်၏စကားသံကလည်း အချိန်
တိုင်း သူမအနားသို့ကပ်ကာ လာလာပြောနေသလို။

စိတ်မထိန်းနိုင်ခဲ့သော ကိုယ့်လုပ်ရပ်အတွက် ယုဝါ အပြစ်ရှိသလို
ခံစားနေရသည်။

ထိုအတွေးတို့သည် တစ်သက်လုံး လွင့်ပြယ်ပျောက်ကွယ်သွားတော့
မည် မဟုတ်ချေ။

ထက်ပိုင်အမေကတော့ ပြောရှာပါသည်။

“ပြီးတာတွေလည်း ပြီးသွားပြီပဲ သမီးရယ်၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လည်း

အပြစ်ရှိတယ်လို့ ခံစားမနေပါနဲ့၊ သားလေးရဲ့ကံက ဒီလောက်ပဲ နေ့ရှိပါ
လာတာကိုး၊ အန်တီတော့ တရားနဲ့ပဲ ဖြေပါတယ်ကွယ်”

ယုဝါ မျက်စိစုံမှိတ်လိုက်သည်။ သူမအဖို့ကော ဘယ်တရားနဲ့
ဖြေရမည်နည်း။

လူတိုင်းသွားရမည့်လမ်းဖြစ်သော်လည်း ထက်ပိုင်အတွက် နေဝင်
ချိန်က စောလွန်းသည်လေ။

“စိတ်ချပါ ယုဝါရယ်... ကိုယ်က လိပ်ပြာတစ်ကောင်ဆိုရင်တောင်
ယုဝါရဲ့ပခုံးစွန်းမှာ အမြဲခိုနားနေမှာပါ”

တစ်ချိန်က ပြောခဲ့သောစကားအတိုင်း ထက်ပိုင် သူမဆီသို့ သေ
ဆုံးပြီးမှ ရောက်လာတာပဲ ဖြစ်မည်။

ကိုထက်ရယ်... စွဲလမ်းစိတ်တွေနဲ့ ယုဝါအနားမှာ နာကျင်ခံစား
မနေပါနဲ့နော်။

ငြိမ်းချမ်းမှုကိုပဲ ရှာဖွေနိုင်ပါစေ။

ဘုရားကို တစ်ပတ်ပတ်ပြီး ယုဝါ ခေါင်းလောင်းထိုးလိုက်၏။

ခေါင်းလောင်းသံတို့သည် တည်ကြည်ဆွတ်ပျံ့စွာ ဘုရားရင်ပြင်
တစ်ဝိုက် လွင့်စီးသွားလေ၏။

အခန်း (၂၇)

တစ်ခါမှ မသွားဖူးသောခရီးမဟုတ်ပေမယ့်လည်း မေမေနှင့် အစ်ကိုဝဏ္ဏက တတွတ်တွတ်မှာနေသည်။

“သမီး... ဟိုရောက်ရင် ကျန်းမာရေးဂရုစိုက်နော်၊ တောင်ကြီး ဆောင်းက အေးတယ် သမီးရဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မေမေရယ် ... သမီး ဂရုစိုက်မှာပါ၊ အနွေးထည် တွေလည်း ပါတဲ့ဟာကို”

“အေးပါ... လိုအပ်တဲ့ ဆေးတွေလည်း သမီးအိတ်ထဲ ထည့်ထား ပေးတယ်နော်”

ယုဝါ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

အစ်ကိုဝဏ္ဏကလည်း...

“ညီမလေး... စိတ်ပြေလက်ပျောက်သွားတာလည်း သွားပေါ့၊
ဟိုရောက်လို့ ဆိုင်ကယ်တွေ့တာတွေ စီးရင် ဂရုစိုက်နော်၊ တောင်ကြီးက
ဆိုင်ကယ်ရှုပ်တယ်”

စိတ်ထဲကသာ ပြုံးလိုက်မိသည်။

စိတ်ပြေလက်ပျောက်ဟူသော ခေါင်းစဉ်ဖြင့် တောင်ကြီးမြို့မှာရှိ
သောအမျိုးတွေဆီ အလည်သွားရန် သူမ စီစဉ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ထက်ပိုဆုံးသွားခဲ့တာ နှစ်လတင်းတင်းပြည့်ပြီဖြစ်သော်လည်း
သူမရင်ထဲမှာတော့ မနေ့တစ်နေ့ကလို၊ လွမ်းဆွတ်မှုတွေသည်လည်း လတ်
ဆတ်နေဆဲ။

အဝေးပြေးကားဆီမှ ခရီးသည်တွေကို ကားထွက်ရန် ခေါ်နေပြီမို့
ယုဝါက မေမေနှင့်အစ်ကိုဝဏ္ဏကို နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

“မေမေ... ကိုကို... သမီးသွားတော့မယ်နော်”

ပြောပြီး မေမေနှင့်အစ်ကိုဝဏ္ဏကိုထိုင်ကာ ဦးချလိုက်သည်။ မေမေ
က မျက်ရည်ဝဲလျက်...

“မေမေသမီး လမ်းခရီးမှာ အဆင်ပြေချောမွေ့ဘေးကင်းပါစေ
ကွယ်”

လက်ကိုင်အိတ်ကိုလွယ်ကာ ယုဝါ ကားပေါ်သို့ တက်ခဲ့လိုက်၏။
ယာဉ်နောက်လိုက်က သူမ၏လက်မှတ်ကြည့်ကာ ထိုင်ရမည့်ခုံဆီသို့ လိုက်
ပို့ပါသည်။

ထိုနှစ်ယောက်ထိုင်ခုံတွင် လူတစ်ယောက်က ပြတင်းပေါ်ခါးမှ အပြင်
ဘက်သို့ ငေးနေပြီး ကလေးတစ်ယောက်က ခေါင်းငုံ့ကာ ဂိမ်းစက်ကလေး

ဖြင့် ဂိမ်းဆော့နေသည်။ ယာဉ်နောက်လိုက်က...

“ဒီခုံပဲ အစ်မ”

ပြောရင်း တစ်ဖက်သို့ငေးနေသည့်လူကို လက်တို့လိုက်ရင်း...

“အစ်ကို... ကလေးကို ခေါ်ထားပေးဦး၊ ဒီခုံမှာထိုင်မယ့်သူ
လာပြီ”

“ခင်ဗျာ... ဟုတ်ကဲ့ ဟုတ်ကဲ့”

ရေရွတ်ရင်း ထိုလူက ယုဝါကို အားနာသလို ကြည့်လာသည်။

“ဟင်... ကိုထက်”

ပါးစပ်က အသံထွက်မိအောင် မနည်းထိန်းလိုက်ရ၏။ ခေါင်းထဲ
မိုက်ခနဲဖြစ်သွားရသည်။

ထိုလူကပဲ ဂိမ်းဆော့နေသည့် ကလေးကို စွေခနဲ ပွေ့ချီလိုက်ကာ

“သား မြီးလေး... လာ... ဖေဖေပေါင်ပေါ်မှာ လာထိုင်ပြီး
ဆော့တော့၊ ဒီခုံမှာထိုင်မယ့် မမ ရောက်နေပြီ”

“ဟာ... ဖေဖေကလည်း ဒီမှာ ဂိမ်းဆော့နေတာကို၊ ဘာမှန်း
လည်း မသိဘူး”

ထိုကလေးငယ်ကလည်း ယုဝါကို ဆတ်ခနဲ မော့ကြည့်လာသည်။

ဒီတစ်ခါလည်း ကလေးငယ်ကိုကြည့်ကာ ဇော်လေး... တု
စိတ်ထဲ အလန့်တကြား ခေါ်လိုက်မိ၏။

ဒါ... ဒါဟာ တိုက်ဆိုင်မှုတစ်ခုတဲ့လား။

တိုက်ဆိုင်မှုဆိုလျှင်တောင် သူမအတွက် စနစ်တကျ ဖြစ်နိုင်လွန်း
သည်။

၁၆၆ မိုးတိုင်း

ကိုယ်နှင့်အတူ ဘေးချင်းကပ်ထိုင်ပြီး ခရီးသွားရမည်လူနှစ်ယောက်က ထက်ပိုင်၊ ဇော်လေးတို့နှင့်တူသည့် သားအဖနှစ်ယောက်။

ယုဝါ အသက်အောင့်ပြီး ခုံမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ထိုလူက ယုဝါဘက်လှည့်ကာ ပြုံးပြရင်း ...

“ခုနက သားပြောတာ ဆောရီးနော် ညီမ၊ သားက မိတဆိုးလေး ဆိုတော့ နည်းနည်းဆိုးချင်တယ်”

“ရပါတယ်”

ထိုမျှသာ ယုဝါ ပြန်ပြောလိုက်မိ၏။

ထက်ပိုင်နှင့်ဇော်လေးတို့အပေါ် သတိရစိတ်ကြောင့် ဝေတက်လာသော မျက်ရည်စတွေကို တစ်ပတ်လှည့်ရင်း သိမ်းသုတ်လိုက်သည်။

ပြီး ... တစ်ဖက်မှလူကို အလိုက်သင့် ပြန်ပြီးပြလိုက်၏။

ခရီးတစ်ခုသွားရန် ကားဘီးစလှိမ့်ပြီ။ အဝေးက တောင်တန်းပေါ်မှာလည်း ချယ်ရီပန်းတို့ ဝေနေလိမ့်မည် ထင်ပါသည်။

လေးစားစွာ

မိုးတိုင်း

၁၃၇၅ ခုနှစ်၊ တန်ဆောင်းမုန်းလဆန်း ၁၂ ရက်၊ ကြာသပတေးနေ့၊
မနက် ၈ နာရီ ၃၉ မိနစ်

ခန့်စဉ်ကြယ်စာပေ

မိုးတိုင်း

ထွက်ပြီးလုံးချင်းဝတ္ထုများ

#၁	ချစ်သူရေးတဲ့ ရည်းစားစာ	(ပွဲဒီယို)
#၂	ချစ်သူဝက်တဲ့ ခေတ်သစ်ဇင်	
#၃	ချစ်သူပြောတဲ့ ရည်းစားစကား	(ပွဲဒီယို)
#၄	အပျိုစင်	(ပွဲဒီယို)
#၅	ချစ်လို့	(ပွဲဒီယို)
#၆	အိပ်မက်အက်ဆေး	(ပွဲဒီယို)
#၇	ဟန်းနီးမွန်း	(ပွဲဒီယို)
#၈	ပူပါဆန်းဒေး	
#၉	ဖူးစာကွန်ရက်	(ပွဲဒီယို)
#၁၀	သူငယ်ချင်းနိုင်ယာရီ	
#၁၁	ရိုးပြေကုသီအိုရီ	(ပွဲဒီယို)
#၁၂	ပန်းသီးမက်ဆေ့ချ်	(ပွဲဒီယို)
#၁၃	ကျောင်းစိမ်း	(ပွဲဒီယို)
#၁၄	ရာသက်ပန်ပရိုဂရပ်	(ပွဲဒီယို)
#၁၅	လေဒီစာအုပ်ကြီး	(ပွဲဒီယို)
#၁၆	ကြည်နူးရာ ကြေကွဲရာ	(ပွဲဒီယို)
#၁၇	အမုန်းမဲ့ရန်	(ပွဲဒီယို)
#၁၈	အမည်ပေါက်သမီးရည်းစား	(ပွဲဒီယို)
#၁၉	အနမ်းဂိုဏ်း	(ပွဲဒီယို)

- #၂၀ ကတ္တီပါထောင်ချောက် (ဗွီဒီယို)
- #၂၁ ပေးစာ ပြန်စာ
- #၂၂ တစ်ကိုယ်တော်ကျွန်ုပ်
- #၂၃ အချစ်ကသက်သွယ်မှုနီယာထဲမှာ
- #၂၄ အမည်မသိအက်ဒ်အမ် (ဗွီဒီယို)
- #၂၅ သံယောဇဉ်နေ့စဉ်
- #၂၆ အော်တိုနစ်ဆ (ဗွီဒီယို)
- #၂၇ ရည်းစားဟောင်းနှင့်ပြန်လည်ရင်ဆိုင်ခြင်း
- #၂၈ အချစ်သည်သင့်ကျန်းမာရေးအတွက်ကိုယ်ရံတော် (ဗွီဒီယို)
- #၂၉ အဲဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီးမနောက်ပါနဲ့ (ဗွီဒီယို)
- #၃၀ ဘောလီအော်ပရေးရှင်း
- #၃၁ နင်းဆီပရောဂျက် (ဗွီဒီယို)
- #၃၂ ချစ်သူလက်ပေါ်မှာပြတဲ့မျက်လှည့် (ဗွီဒီယို)
- #၃၃ ပင်လယ်ဝှက်တမ်း
- #၃၄ ငါ့ရည်းစားကိုဘယ်သူအကွက်ရွှေ့လိုက်တာလဲ (ဗွီဒီယို)
- #၃၅ ရင်စည်းမခြားကျောင်းတော်
- #၃၆ ခုလိုဖြေကြားပေးတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် (ဗွီဒီယို)
- #၃၇ မလည်ရှုပ် ကြယ်စုတ် (ဗွီဒီယို)
- #၃၈ မှာကြားချက် (ဗွီဒီယို)
- #၃၉ ချစ်သူသည် ကျွန်တော်၏အကျိုးတူစီးပွားဖက်ဖြစ်ပါသည်။ (ဗွီဒီယို)

